

İman

GƏNCLƏR ÜCÜN

USULİ-DİN

HAQQINDA 50 DƏRS

BİSMİLLAHİR-RƏHMANİR-RƏHİM

**GƏNCLƏR ÜCÜN
USULİDDİN HAQDA
50 DƏRS**

*Həzrəti Ayətullahül-Üzma
Nasir Məkarim Şirazi*

İman mədəni-maarif müəssisəsi

(I Fəsil)

ALLAHI

TANIMAQ

(I Fəsil)

ALLAHİ TANIMAQ

haqqında on dərs

I dərs

ALLAH AXтарышы

Nə üçün dünyanı yaradan haqqında fikirləşir və axtarış aparırıq?

1. Biz insanların hamısının qəlbində (elmə məhəbbət) və varlıq aləmini tanımaq istəyi vardır.

Bütün insanlar bilmək istəyirlər ki, öz kəhkaşanları ilə birgə ucsuz-bucaqsız asiman, öz gözəllikləri ilə geniş yer küresi, cürbəcür məxluqlar, gözəl quşlar, müxtəlif balıqlar, dənizlər, dağlar, güllər, çiçəklər, göyə ucalmış müxtəlif ağaclar və s. özü-özünə yaranmışdır, yoxsa bu rəsmlər mahir bir rəssamın əli ilə hazırlanmışdır?

Bundan əlavə, insanlar üçün hər şeydən əvvəl aşağıdakı üç sual irəli çıxır:

Haradan gəlmişik? Haradayıq? Hara gedəcəyik?

Əgər biz bu üç suala cavab verə bilsək, görün, nə qədər xoşbəxt olarıq? Yəni, biz bu sualların cavabını tapmaqla həyatımızın haradan başlayıb, haraya gedəcəyini biləcəyik.

Hal-hazırda bizim vəzifəmiz nədir?

Bizim axtarıcı ruhumuz bizə belə deyir:

Bu sualların cavabını bilmək üçün gərək səbr edək. (Bir qədər gözləyək).

Bəzən baş verən avtomobil qəzasında görürsən ki, bir nəfər yaralanaraq huşunu itirir. Onu müalicə etmək üçün xəstəxanaya aparırlar. Halı bir az özünə gəldikdə ətrafındakılardan soruşduğu ilk sual bu olur: «Bura haradır? Nə üçün məni bura gətirmisiniz? Nə vaxt buradan çıxacağam?» Bunlardan məlum olur ki, insan bu cür sualların qarşısında sakit qala bilməz.

Deməli, bizi Allahı axtarıb, onu tanımağa vadar edən ilk şey öz axtarıcı ruhumuzdur.

2. Şükrlənmə duyğusu

Təsəvvür edin ki, sizi gözəl bir qonaqlığa dəvət ediblər. Məclisdə qonaqlar üçün hər ey hazırlanmışdır. Siz bu qonaqlığa öz böyük

qardaşınızın vasitəçiliyi ilə getdiyinizə görə, sözsüz ki, ev sahibini yaxşı tanıyırsınız və bu ürəkəçən qonaqlığa daxil olduqda sizin ilk fikriniz ev sahibini tanıyıb, ona təşəkkür etməkdir.

Biz (insanlar) də yaranışın geniş süfrəsinə baxıb müxtəlif nemətləri öz ixtiyarımızda gördükdə özümüzdən asılı olmayaraq bu qədər neməti bizə verən varlığı tanımaq istəyirik.

Bilmək istəyirik ki, görən gözləri, eşidən qulaqları, lazımı qədər ağılı və düşüncəni kim vermiş, pak nemətləri bu geniş süfrəyə kim düzmüşdür? Kim onları xəlf etmişdir?

Düzdür, Onun bizim təşəkkürümüze heç bir ehtiyacı yoxdur. Lakin təşəkkür etməyincə özümüzdə narahatçılıq və çatışmamazlıq hiss edirik. Bunun özü insanların Allahı axtarıb, onu tanımağı üçün bir səbəbdir.

3. İnsanların Allahı tanıma ilə bağlı olan xeyir və ziyanları.

Təsəvvür edin ki, bir səfərdəsiniz. Səfər zamanı dörd yol ayrıcına çatırsınız. Hamı deyir ki, bu dörd yol ayrıcında dayanmayın orada böyük təhlükələr vardır. Lakin bir dəstə deyir: Ən yaxşı yol günçixana tərəf gedən yoldur. Başqa bir dəstə deyir: Ən yaxşı yol günbatana tərəf gedən yoldur. Üçüncü dəstə bu iki dəstədən fərqli olaraq sizi üçüncü yolla getməyə dəvət edir. Hamısı da öz göstərdiyi yolun yaxşı və salamat yol olduğunu, səadət və xoşbəxtliyin məhz bu yolda olduğunu bildirir.

Belə bir halda insan bu yollar barədə mütləq edib axtarış aparmadan onlardan birini seçə bilərmi? Yaxud dörd yol ayrıcında durub, yolların heç biri ilə getməmək qərarına gələrmə? Yəqin ki, xeyr.

Əksinə, ağıl və şüur belə hökm edir ki, insan tez bu yollar barədə axtarış aparıb, deyilən sözlərin hamısına diqqət etsin. Hansı yolun düzgün olduğunu bildikdə onu qəbul etsin. Xatircəmliliklə o yolu seçərək irəli getsin.

Bu dünyadakı vəziyyət də eyni ilə bu cürdür. Müxtəlif əqidə, məzhəb və dinlər hər biri insanı özünə dəvət edir. Bizim taleyimizin, xoşbəxtlik və bədbəxtliyimizin, irəliləyib yaxud geriləməyimizin bu yola (seçdiyimiz yola) bağlılığı olduğundan məcbur oluruq ki, bu yollar barədə diqqətlə mütləq edək. Bizi təkamül və səadətə çatdıra bilən yolu seçək, bizi bədbəxtlik və fəsada tərəf yönəldən yoldan uzaq olaq.

Bu məsələ də insanları dünyanın yaradani barədə mütləq və axtarışlar aparmağa vadar edən səbəblərdən biridir.

Qur'ani- Məcid bu barədə buyurur: **«(Ya Peyğəmbər!) Mənim sözümü (öyüd- nəsihəti) dinləyib, onun ən gözəlinə uyan bəndələrimə (Cənnəti) müjdə ver...» (Zumər, 18).**

II dər

ALLAHİ TANIMANIN İNSAN HƏYATINDA ROLU

Allahı tanımaq insan həyatına aşağıdakı təsirləri göstərir:

I. Allahı tanıma və elmin inkişafı.

Təsəvvür edin sizin, bir dostunuz səfərdən gəlib. Sizin üçün bir kitab hədiyyə gətirmişdir. Deyir ki, bu, çox gözəl bir kitabdır. Kitabın gözəlliyinin səbəbini soruşduqda deyir ki, bunun müəllifi çox diqqətli, mahir, təcrübəli, bilikli və öz ixtisasında usta bir şəxsiyyətdir.

Şübhəsiz ki, belə bir kitabı siz üzündən oxuyub keçməyəcəksiniz. Əksinə, onun bütün ifadə, cümlə, hətta kəlmələrinə diqqət edəcəksiniz. Bir cümləsinə başa düşmədikdə neçə saat, bəlkə də neçə gün ona vaxt sərf edəcəksiniz. O vaxta qədər ki, o cümlənin məna və məfhumunu başa düşəsiniz. (Bunun səbəbi nədir?). Səbəbi də budur ki, o kitabın müəllifi adi şəxs deyil. Əksinə, o müəllif böyük bir alimdir. Hər kəlməsində belə hikmətlər vardır.

Ancaq sizə desələr ki, bu kitabın üzü, cildi qəşəng olsa da, müəllifi savadsız bir insandır, yəqin ki, o kitabı təkcə üzündən oxuyub keçəcəksiniz. Başa düşmədiyiniz yerdə də «Bu da müəllifin savadsızlığı üzündəndir» deyəcəksiniz. İnsanın bu cür kitabın üzərində vaxt sərf etməsi heyfdir.

Bu dünya da böyük bir kitaba bənzəyir. Onda olan hər bir məxluqat bir kəlmə, yaxud bir cümlə təşkil edir. Mömin bir şəxs nəzərində bu dünyada olan bütün məxluqatın hamısı hikmət üzündəndir. Mömin olan şəxs Allahı tanımağın sayəsində xüsusi və fəvqəladə bir diqqətlə dünya məxluqatının hikmət və sirrini öyrənməyə çalışır. (Məhz bu məsələ elmin inkişafında böyük rol oynayır.) Səbəbi də budur ki, mömin şəxs bilir ki, bu məxluqatı yaradanın tükənməz elm və qüdrəti vardır. Buna görə də bu hikmət, sirr və fəlsəfəni tapmaq üçün daha dəqiq və daha güclü mütləqələr edir, axtarışlar aparır.

Materialist bir şəxs isə bu barədə heç bir mütləq etmir. Çünki o, bunları yaradanı şüursuz təbiət bilir. Bəzi materialist alimlərin elm kəşf edənlər sırasına qoşulmasının səbəbi budur ki, onlar Allahı qəbul edir lakin bu Allahı təbiət adlandırırlar (və təbiətin Allah olduğunu iddia edirlər). Bunun səbəbi isə, materialistlərin təbiət üçün nizam-intizam, hesab və proqram iddia etməsidir.

Qısa sözlə desək, Allahı tanımaq (və Ona pərəstiş etmək) elmin inkişafına səbəb olur.

2.Allahı tanıma, çalışmaq və ümid.

İnsan öz həyatında çətinliklərlə üzləşdikdə, qapılar hər tərəfdən onun üzünə bağlandığı zaman çətinliklərin müqabilində tənhalıq və zəiflik hiss etdikdə Allaha olan iman onun köməyinə tələsərək ona arxa və kömək olur.

Allaha imanı olan şəxslər heç vaxt özlərini tənha və zəif hiss etmir, məyus olmurlar. Çünki onlar Allahın qüdrətinin hər şeydən üstün və çətinliklərin onun əlində asan olduğunu bilirlər. Onlar Allaha, Onun lütf- mərhəmətinə, köməyinə və himayəsinə ümid bağlamaqla çətinliklərə qarşı mübarizəyə qalxır və bütün qüvvələrindən istifadə edirlər. Ona ümid bağlamaqla çətinlikləri arxada qoyur, onlara qalib gəlirlər. Doğrudan da Allaha imanlı olmaq insanlar üçün böyük bir arxadır. Ona imanlı olmaq insanı səbrli və dözümlü edir. Ona iman bağlamaq ümid çırağını həmişə ürəklərdə saxlayır.

Məhz bu səbəbdən mömin insanlar heç vaxt özlərinə qəsd etmirlər. Özünə qəsd etməyin səbəbi yalnız məğlub, ümitsiz və məyus olmaqdır. Mömin insanlar isə, heç vaxt məğlub və məyus olmurlar.

3. Allahı tanıma və məsuliyyət hissi

Bəzi həkimlər vardır ki, onlara kasıb və imkansız bir xəstə müraciət etdikdə müalicə üçün pul almamaqdan əlavə, onlara dərman almaq üçün öz ciblərindən pul da verirlər. Əgər xəstəlikləri bir qədər ciddi olarsa, səhərə qədər onun kasıb evində xəstənin başı üstə dururlar. Bu cür həkimlər Allaha inanan və mömin şəxslərdir. Eyni zamanda bir qism həkimlər də vardır ki, pul almamış xəstəyə yaxın durmurlar. Bunlar imansız, ya da imanı zəif olan insanlardır.

İnsanın imanı olarsa, öz işində(hər hansı bir iş olursa, olsun) məsuliyyət hiss edəcəkdir. Öz vəzifəsini yaxşı biləcəkdir. Vəzifəsini yaxşı yerinə yetirəcəkdir, öz işində güzəştə gedəcəkdir. Öz daxilində əməllərini izləyən mənəvi bir keşikçi hiss edəcəkdir.

İmansız insanlar isə xüdbin, özünüsever və təhlükəli insanlardır. Özləri üçün heç bir məsuliyyət hiss etmirlər. Başqalarına zülm edib, onların haqqını tapdalamaq bu cür insanlar üçün çox sadədir. Belə insanlar yaxşı və xeyirxah işlər görməyə çox az razı olurlar.

3.Allahı tanımaq və rahatlıq.

Psixoloqların araşdırmalarından məlum olur ki, ruhi xəstəliyə məruz qalma hazırkı dövrdə əvvəlki vaxtlardan daha çoxdur. Bunun səbəbini belə izah edirlər ki, bu xəstəliyə düşər olmağın səbəblərindən biri nigarançılıq hissi keçirməkdir. Gələcək hadisələrin, ölümün, müharibənin, kasıbçılığın, məğlubiyyətin və s. nigarançılığı insanı ruhi xəstəliyə düşər edir.

Bunun müalicəsində isə əlavə edirlər:

Bu nigarançılıq aradan qaldıran amillərdən biri də Allaha iman bağlamaqdır. Allaha iman bağlamaq nigarançılığı dəf edir.

Mehriban, ruzi verən, bəndələrinin vəziyyətindən hər zaman agah olan və bəndələri ona üz tutan zaman onlara kömək edən Allah imanlı insanları bu çətinliklərdən də rahat və azad edir.

Məhz bu səbəbdən həqiqi möminlər özlərini həmişə rahat hiss edirlər. Heç bir nigarançılıq onlara qalib gələ bilmir. Bütün işləri Allah xatirəndir. Buna görə də, bir ziyan gördükdə əvəzini Allahdan istəyirlər. Hətta müharibə meydanlarında təbəssüm və sevinc hiss olunur. Qurani- Məcid bu barədə belə buyurur:

« Əlləziyə amənu və ləm yəlbisu imanəhum bizulmin ulaike ləhumul əmn. » « İman gətirib imanlarını zülmə (günahla) qatışdırmayanlar əmin- amanlıqdadırlar. » (Ənam, 82).

İKİ ƏMİN VƏ XATİRCƏM YOLLA ALLAHI TANIMA

Allahı tanıma barədə qədim zamanlardan indiyədək müxtəlif kitablar yazılmış, alimlər və qeyriləri arasında çoxlu bəhs və söhbətlər olmuşdur.

Hər dəstə bu həqiqətə nail olmaq üçün özünə müxtəlif yol seçmişdir. Lakin bu yolların ən yaxşısı və insanları bu həqiqətə çatdıran aşağıdakı iki yoldur.

1.Daxili (batini) yol (ən yaxşı yol).

2.Xarici yol (ən aydın yol).

Birinci qismdə insan öz vücudunun daxil və batininə baş vuraraq tövhid nidasını öz daxilindən eşidir.

İkinci qismdə isə insan geniş aləmi seyr edərək Allah nişanələrini bütün məxluqatda müşahidə edir. Bu iki yol barədə uzun bəhslər olmuşdur. Biz isə bu iki yolu qısa surətdə oxucuların nəzərinə çatdırırıq.

Daxili (batini) yol

Aşağıdakı məsələlərə yaxşı diqqət edin:

A)Alimlər deyirlər: Təbəqə və irqindən asılı olmayaraq istədiyiniz hər hansı bir insanı nəzərinizdə tutun. Əgər onu azad və müstəqil buraxsalar və heç bir təlim keçməyə, hətta möminlər və materialistlərin nəzəriyyəsindən də ona heç nə deməyə, o şəxs öz-özünə təbiətdən (maddi dünyadan) üstün olan və bütün dünyaya hakim olan bir varlığa inanacaqdır. O, öz ürəyinin guşələrindən incə, mehəbbətlə dolu, eyni zamanda möhkəm bir nida (haqq nidası) hiss edəcəkdir. Həmin səs və nida onu «Allah» adlandırdığımız böyük elm və qüdrət mənbəyinə dəvət edir. Bu nida insanların pak və fitri nidasıdır.

B)Mümkündür ki, maddi dünyanın və yaşayışın zینətləri o şəxsi özünə cəlb etsin və müvvəqqəti olaraq bu nidanı eşitməkdən qafil olsun. Lakin, elə ki, təbii fəlakətlər (sel, zəlzələ, tufan, havada təyyarə ilə uçarkən havanın dəyişməsi və s.) ona üz verir, elə ki, əli hər tərəfdən üzülür və heç bir ümid yeri qalmır, o zaman həmin nida onun daxilində qüvvətlənir. Hiss edir ki, batinində bir qüdrət və varlıq onu özünə dəvət edir. Bu qüdrət bütün qüdrətlərdən üstündür. Bu qüdrətin vasitəsi ilə bütün çətinliklər asan olaraq aradan qaldırılacaqdır.

Çox az insan tapılar ki, çətinliklərlə üzləşdikdə Allahı yadına salmasın. Özündən asılı olmayaraq Allah onun fikrinə gələcək. Bununla da məlum olur ki, həm o bizə, həm də biz ona həddən artıq yaxın. O, bizim can və ruhumuzdadır.

Düzdür, bu haqq nidası həmişə insanlarda səslənir, lakin çətinliklər zamanı daha da qüvvətlənir.

V) Tarix bizə göstərir ki, iqtidarda olan, günlərini rahatlıqla keçirən və Allahın adını dilə gətirməkdən belə imtina edənlər iqtidarları əldən gedən zaman onun ətəyindən yapışır və haqq nidasını aydıncasına eşidirlər.

Tarix bizə göstərir ki, Firon suda qərq olan zaman fəryad edərək deyir: «İndi etiraf edirəm ki, Musanın (ə) Allahından başqa məbud yoxdur.» (Yunis,90). İnsan həyatında böyük rol oynayan və Fironun gəlir mənbəyinə çevrilmiş su (Nil çayı) indi onun ölüm hökmünü icra edir. Firon bu cür vəziyyətdə bir necə kiçik ləpənin əlində aciz qalıb əli hər yerdən üzülmüşdür. Bu nida onun fitrətindən səslənən bir nidadır. Təkcə Firon yox, bəlkə də bütün insanlar belə çıxılmaz vəziyyətdə bu nidanı eşidir və Allaha pənah gətirirlər.

Q)Siz özünüz nə vaxt qəlbinizə nəzər salsanız, görəcəksiniz ki, ürəyinizdə həmişə bir nur parlayır və sizi Allaha tərəf dəvət edir. Ola bilər, siz dəfələrlə çıxılmaz vəziyyətə düşmüşünüz və əliniz hər yerdən üzülmüşdür. O vaxt mütləq sizin fikrinizə gəlib ki, bu dünyada yenilməz bir qüdrət var. Yalnız o qüdrət məni bu çətinlikdən qurtara bilər. Bu zaman siz həmin qüdrətə ümid və eşq bağlayaraq öz məyusluğunuzu yaddan çıxarmısınız. Bu yol Allahı tanımaq üçün ən yaxın olan yoldur. Bu yolun sayəsində hər bir insan Allahı tanıya bilər.

Bir sual

Ola bilər, siz müəllifi belə bir sual qarşısında qoyasınız: Biz mühitin və ata- ananın təlim tərbiyəsindən aldığımız təsirin nəticəsində bu fikrə gəlib Allahın dərgahına üz tuturuq. Deməli, bu bizim öz daxilimizdən olan yol deyil. Bunu yuxarıda deyilənlərə necə uyğunlaşdırmaq?

Doğrudan da, sizin belə bir sual verməyə haqqınız var. Bu sualın cavabını gələn dərisdə verəcəyik (inşallah).

Quran bu barədə buyurur:

«Fəiza rəhibu fil fulki dəəvullahe muxlisinə ləhuddinə fələmma nəccahum ilə- bərra iza hum yuşrikun.» Müşriklər gəmiyə mindikləri zaman (dəryada batacaqlarından qorxub, dində ixlas sahibi olan möminlər kimi) yalnız Allaha dua edirlər. Allah onları sağ-salamat quruya çıxaran kimi yenə də (Ona) şərik qoşarlar.» (Ənkəbut, 65).

IV dər

MÜHÜM BİR SUAL-CAVAB

Sual

Ötən həftə dedik ki, insan öz batinində həmişə tövhid sədasını eşidir. Xüsusən, çətinliklərlə üzləşdikdə bu səda daha da artır. İnsan özündən asılı olmayaraq Allahı yadına salır. Onun tükənməz lütf və mərhəmətindən kömək istəyir.

Burada ola bilər, bir fikir qarşıya çıxsın: daxildən gələn və fitrət nidası adlanan bu səda təbliğat və təlimlər əsasında irəli gəlir. Mühit, məktəb, mədrəsə, ata və ananın təlim və tərbiyəsi sayəsində bu iş (çətinliklər zamanı Allahın dərgahına pənah aparmaq) insanlar üçün bir növ adət olmuşdur. Deməli, bu nida insanın öz batinindən səslənən nida deyil.

Cavab:

Bu sualın cavabı kiçik bir müqəddimə ilə aydın olur.

Adət və ənənələr əslə və əsas olmayan və dəyişib aradan gedən şeylərdir. Yəni, biz tarix boyu bütün bəşəriyyətin riayət etdiyi həyata bir adət tapa bilmərik. Bu gün dəb olan adət, ola bilər, sabah dəyişsin. Buna görə də ola bilər, eyni zamanda bir millətin adəti başqa bir millət üçün dəb olmasın.

Əgər bütün bəşəriyyət hər zaman (istisna olmayaraq) bir işi icra edirsə, deməli, bu, fitri bir işdir, heç də adət və ənənə deyildir.

Məsələn, ananın öz balası ilə olan əlaqəsi və ana məhəbbəti mümkün deyil ki, kor-koranə, fanatika və adət üzündən olsun. Çünki heç bir zaman, hər hansı bir millətdən olan ana balasına qarşı laqeydlik etməz. Əksinə onu sevir, qayğısına qalar və s.

Ola bilər, bir ana ruhi narahatçılıq üzündən özünü məhv etsin, yaxud cahiliyyət dövründəki kimi bir ata səhv və yanlış təbliğat əsasında öz qızını diri-diri torpağa basdırsın. Lakin bunlar çox nadir hallarda baş verən və tez bir zamanda itib, aradan gedən istisna hallardır.

Bu müqəddiməni nəzərə almaqla indiki və keçmiş insanlar arasında Allaha pərəstiş etmək məsələsinə nəzər salaq:

(Bu dər bir qədər qarışıq olduğuna görə, bir qədər yaxşı diqqət edin.)

1. Tarixçi və sosioloqların dediyinə görə, insanlar heç vaxt məzhəb və dinsiz qalmamışlar. Bəşəriyyət hər zaman dinə və məzhəbə (hər hansı məzhəb olursa, olsun) inanıb, ona iman gətirmişdir. Bunun özü sübut edir ki, Allaha pərəstiş insanların ruh və fitrətində vardır. Ona pərəstiş təlqin, adət və fanatika üzündən olsaydı, həmişəlik və əbədi olmazdı.

Əlimizdə olan dəlil və sübutlar göstərir ki, tarixəqədərki dövrdə yaşamış insanların da özlərinə məxsus məzhəbləri olmuşdur. (Tarixəqədərki dedikdə yazı və xəttin hələ ortaya çıxmadiğı dövr nəzərdə tutulur. Bu o vaxtdır ki, insanlar öz tarixlərini indiki və gələcək nəsillərə çatdırı bilməmişlər).

Əlbəttə, bunu da bilir ki, ibtidai dövrün insanları Allahı təbiətdən üstün bir varlıq kimi tanımadıqları üçün, onu təbii məxluqatın arasında axtarırdılar, təbii məxluqatdan özlərinə bütler düzəldib onlara sitayiş edirdilər. Lakin insan fikir və düşüncəsinin inkişafı sayəsində haqqı (həqiqi məbudu, Allahı) taparaq bütərdən əl çəkdi, Allahın təbiət aləmindən üstün qüdrəti ilə tanış oldu.

2. Böyük və tanınmış psixoloqlardan bir qismi açıq-aşkar deyir ki, insan ruhunun dörd əsas hissi var.

A) Bilik hissi. Bu hiss insanı elmə sövq edir. İnsanın ruhu bu hiss vasitəsi ilə bilik təşnəsi olur, məcbur qalaraq elmin ardınca gedir. İstər bu elmin maddi faydası olsun, istərsə də olmasın.

B) Yaxşılıq və xeyirxahlıq hissi. Bu hiss insanın dünyada yaxşı və əxlaqi işlər görməsinə səbəb olur.

V) Güzəllik və hünər hissi. Bu hissın vasitəsi ilə şer, ədəbiyyat və hünər (öz həqiqi mənalarda) qüvvəyə minir.

Q) Məzhəb və din hissi. Bu hiss insanı Allahu tanıyib onun fərmanlarına əməl etməyə dəvət edir. Deməli, məzhəb hissi insan ruhunun ən əsas dörd hissəsindən biridir. Yəni, heç vaxt bu hiss insandan ayrılmayıb və bundan belə də ayrılmayacaq. Gələn dərslərdə deyəcəyik ki, materialist və müşriklərin də bir çoxu bir növ Allahın vücudunu etiraf etmişlər. Düzdür, onun adını çəkməkdən imtina edir və ona təbiət deyir, yada başqa adlar qoyurlar. Lakin həmin təbiət üçün Allahın sifətlərinə bənzər sifətlər iddia edirlər. Məsələn, onlar deyirlər ki, təbiət insanda iki böyrək yaratmışdır. Səbəbini də belə izah edirlər: Təbiət bilmişdir ki, ola bilər, bu böyrək onun işini görməlidir.

Heç bu mövzu şüursuz təbiətlə uyğun gəlirmi? Yoxsa, bu iş elm və qüdrəti sonsuz olan Allahın işidir? Baxmayaraq ki, onlar onu təbiət adlandırırlar. Bu bəhsdə dediyimizə əsasən belə nəticəyə gəlirik ki,

Allaha eşq və məhəbbət həmişə olub və olacaq;

Allaha iman və etiqad bəsləmək insanın ruh və canını isindirən həmişəlik bir şölədir.

Allahu tanımaq üçün uzağa getmək lazım deyil. Öz batin və daxilimizə baş vuraraq ona olan iman və etiqadı orada tapa bilərik.

Qurani-Məcid bu barədə belə buyurur: «Vənəhnu əqrabu iləyhi min həblil verid.» «Biz insana şah damarından da yaxınıq.» (Qaf, 16)

V dərslər

Ötən dərslərdə dedik ki, dildə Allahu inkar edənlərin özləri də ruhən Allaha iman bağlamışlar.

Şübhəsiz, müvəffəqiyyət və qələbələr insanlarda (xüsusən çıxarı olmayan insanlarda) qürur və təkəbbür əmələ gətirir. Bu qürur insanın hər şeyi unutmasına səbəb olur. Hətta, iş o yerə çatır ki, insan öz fitrətində olanları da unudur. Lakin vəziyyət dəyişdikdə, çətinliklər insana üz verdikdə qürur pərdələri aradan qalxır, tövhid- Allaha pərəstiş nişanələri aşkar olur. Tarix bu cür nümunələrlə doludur. Aşağıdakı əhvalat bu nümunələrdən biridir.

Bir vəzir var idi. Bu vəzir çox qüdrətli idi. Heç kim onunla rəqabət apara bilmirdi. Bir gün həmin vəzir ruhani və dini alimlərin yığıldığı bir məclisə girib dedi: Siz nə vaxta qədər «bu dünyanın bir Allahu var» deyəcəksiniz? Mən onun yoxluğuna min dəlil gətirərdəm.

Alimlər bilirdilər ki, bu vəzir bürhan, məntiq, dəlil və sübut əhli deyil və heç bir haqq sözü qəbul etmir. Buna görə də onun sözü qarşısında mənalı və təhqiredici bir sükuta daldılar.

Bu hadisədən bir müddət keçdi. Bir gün vəzir müttəhim olaraq o vaxtın iqtidarı tərəfindən tutulub zindana salındı. O vaxt həmin məclisdə olan alimlərdən biri özü-özünə dedi ki, o vəzirin oyanmaq (qəflət yuxusundan oyanmaq) vaxtı gəlib çatıb. Artıq onun təkəbbür və qürur pərdələri gözünün qarşısından çəkilib və haqqı qəbul etməyə hazırdır. Əgər onun yanına gedib nəsihət versəm, mütləq ona təsir edəcək. Fərsətdən istifadə edib zindana gəldi. Onunla görüşmək icazəsi alıb zindana girdi. Gördü ki, vəzir bir otaqda tək başına gəzərək fikir edir. Qulaq asıb gördü ki, dodağının altında bir şer zümzümə edir. Diqqətlə qulaq asdıqda gördü ki, bu məzmununda şer oxuyur:

«Biz hamımız şirik, lakin bayraq üstə çəkilməmiş şir. Külək əsdikdə hücum etməyə başlayırıq. Hücum etmək istəyirik, lakin külək əsmir. Qurban olaq heç vaxt gözə görünməyən varlığa.»

Yəni, biz bayrağın üstə çəkilməmiş şirə bənzəyirik. (Bəzi ölkələrin bayrağı üzərində bir şir şəkli vardır. Şərdə də buna işarə olunub). Külək əsdikdə hərəkətə gəlirik və elə bil ki, hücum etməyə hazırlaşırıq. Həqiqətdə isə bizi hərəkətə gətirən küləkdir. Bizim isə öz gücümüz yoxdur. Nə qədər hərəkətə gəlmək istəsək də, külək əsməzsə, yerimizdə qalacağıq. Bizi bu qüdrətə malik edən Allah hər bir zaman bu qüdrəti bizim əlimizdən ala bilər. Hamımızın canı ona fəda olsun.

Alim baxıb gördü ki, belə bir vəziyyətdə o nəinki təkcə Allahı qəbul edib, hətta bəlkə böyük arif və zahid şəxsə çevrilib.

Lakin buna baxmayaraq, vəzirin hal-əhvalını soruşduqdan sonra ona dedi: -Yadınızdadırsa, bir gün demişdiniz, Allahın olmamasına min bir dəlil və sübut gətirərəm. İndi mən gəlmişəm, sən min dəlil və sübutunu bir sübutla rədd edim. Allah həmin varlıqdır ki, sən o əzəmətli qüdrətini asanlıqla əlindən aldı. Vəzir utanaraq başını aşağı saldı, heç bir cavab vermədi. Çünki öz səhvini anlamışdı. Artıq öz batinində Allah və iman nuru hiss edirdi.

Quran (bu barədə) Firon haqqında belə buyurur: **«Firon batacağı anda: «İsrail oğullarının inandığılarından başqa tanrı olmadığına iman gətirdim» dedi» (Yunus, 90).**

VI dər

ALLAHİ TANIMANIN İKİNCİ YOLU XARİCDƏN OLAN YOL

(Zahiri yol)

Yaşadığımız dünyaya bir balaca nəzər saldıqda görürük ki, bu dünya qarışıq və proqramsız qurulmayıb. Əksinə, bu dünyada olan bütün məxluqatın hamısı müəyyən bir proqram əsasında dövr edirlər. Dünyadakı canlı varlıqlar böyük bir orduya bənzəyir. Bu ordu müxtəlif hissələrə bölünmüşdür və hər hissə məqsədyönlü hərəkət edir.

Aşağıdakı məsələlər bu barədə olan bütün şübhələri aradan qaldıra bilər:

1. Bir şeyin vücuda gəlib sağ-salamat qalması üçün şərait və bir sıra qanunlar əl-ələ verməlidirlər. Məsələn, bir ağacın ekilib boya başa çatması üçün torpaq, su, münasib hava və müəyyən dərəcə hərarət, istilik lazımdır. Bu şərait yarandıqda torpağa basdırılmış toxum cücərib inkişaf edir. Beləliklə də bir ağac əmələ gəlir. Yuxarıda sadalanan şərtlər olmadan ağacın cücərməsi qeyri-mümkündür. Bu şərtlərin bir yerdə olması üçün isə, ağıl, elm və biliyə ehtiyac vardır.

2. Hər bir varlığın bir sıra özünəməxsus keyfiyyətləri vardır. Məsələn, su və odun hər birinin özünəməxsus (suyun rütubət, odun isə hərarət) xüsusiyyətləri vardır. Bu xüsusiyyətlər həmişə onlarla bir yerdədir və hər biri sabit bir qanun əsasında dövr edir.

3. Canlı varlıqların bütün hissə və üzvləri bir-biri ilə əlaqədardır. Böyük bir aləm olan insan bədənini buna bir nümunə gətirmək olar. İnsanda bir xəstəlik və ya narahatçılıq yarandıqda bütün bədən üzvləri əziyyət çəkir. Bu sıx əlaqə dünyada nizam və intizam proqramının hakim olduğuna daha bir sübutdur.

4. Dünyaya bir az diqqətlə baxdıqda məlum olur ki, bir məxluqun öz bədən üzvləri ilə əlaqəsindən əlavə müxtəlif məxluqların da biri-biri ilə sıx əlaqələri vardır. Məsələn, canlıların yaşaması üçün günəş işıq saçmalı, yağış yağmalı, külək əsməlidir. Bu işdə yer və yer mənbələrinin də böyük rolu vardır. Bunların hamısı dünyada müəyyən bir nizam-intizamın dövr etdiyini göstərir.

Nizamla ağıl əlaqəsi.

Nizam-intizam olan yerdə ağıl, düşüncə, hədəf və plan işlədilməsi həqiqətini hamı öz vicdanı qarşısında etiraf edir. Çünki harada nizam-intizam varsa, orada elm və qüdrət mənbəyi də var. Bu məsələnin doğruluğu aşkardır və, sübuta ehtiyacı yoxdur.

İnsan bilir ki, gözü görməyən (istisnalardan başqa) və savadsız bir insan makinada kiçik bir məqalə də yazıb bilməz. Eləcə də iki yaşlı uşaq (istisnalardan başqa) qələmi ağ kağız üstə o yan-bu yana fırladaraq gözəl bir rəsm çəkə bilməz.

Gözəl bir inşa və ya məqalə, yaxud muzeydə gözəl bir tablo, rəsm əsəri gördükdə dərhal bilir ki, onu savadlı, istedadlı bir şəxs və ya mahir bir rəssam yazmış, yaxud çəkmişdir. Hətta onu yazanı, yaxud çəkəni görməsək də, bu cür deyəcəyik.

Deməli, harada nizam-intizam əsasında olan bir quruluş varsa, mütləq orada ağıl və düşüncə də var. Bu nizam-intizam nə qədər gözəl, aydın, dəqiq, olarsa, onda istifadə olunmuş ağıl və elm də buna uyğun olacaqdır.

Bəzən hər nizam-intizamlı quruluşun mənbəyinin ağıl və elm olması məsələsini isbat etmək üçün ali riyaziyyatda işlədilən «ehtimallar hesabı» mövzusunda istifadə edirlər. Bu yolla edirlər ki, məsələn,

savadsız bir insan makinanın düymələrini (necə gəldi) basmaqla təsadüfən bir məqaləni yazmaq üçün ehtimallar hesabına əsasən milyardlarla il sərf etməlidir. Lakin heç yer kürəsinin ömrü də buna kifayət etmər. Qurani-Məcid Allahı zahiri yolla tanımaq barədə buyurur: **«Quranın haqq olduğu müşriklərə bəlli olsun deyər, biz öz qüdrət nişanələrimizi həm xarici aləmdə (kainatda, göylərin və yerin ətrafında), həm də onların öz daxilində mütləq göstərəcəyik. (Ya peyğəmbər!) Məgər Rəbinin hər şeyə şahid olması (sənin dediklərinin doğru olmasına) kifayət deyilmə? (Fussilət, 53).**

VII dər

YARANIŞDA OLAN NİZAM-İNTİZAMDAN NÜMUNƏLƏR

Dünyada olan nizam-intizam, hədəf, məqsəd və proqram hamıya aşkardır. İndi isə bunlardan bir neçə nümunəni sizlərə təqdim edirik.

Bu kitabda dünyadakı nizam-intizam barədə çəkilmiş bir neçə kiçik və böyük nümunəni oxucuların nəzərinə çatdıracağıq.

Xoşbəxtlikdən, bu gün təbiət elmlərinin inkişafı sayəsində və təbiət incəliklərinin, eləcə də insanın, heyvanın, bitkilərin, kəhkaşanlar aləminin, hətta, kiçik bir hüceyrənin sirlərinin kəşf olunması ilə Allahı tanıma qapıları insanların üzünə açılmışdır. Hətta iş o yerə çatmışdır ki, təbiət elmlərinə dair yazılmış kitabları «tövhid» və «Allahı tanıma kitabları» adlandırmaq olar. Bu kitablar insanlara Allahın qüdrətinin əzəmət və böyüklüyünü çatdırır. Çünki bu kitablar dünya varlıqlarının nizamına olan baxışdakı pərdəni aradan götürür. Bu kitablar dünyanı yaradan Allahın nə qədər alim və qadir olduğunu çatdırır.

İnsan bədənində başçılıq edən üzv

İnsan kəlləsinin içində rəngi kül rənginə bənzər, «beyin» adlanan bir üzv var. Beyin insan bədənində ən mühüm və incə üzvüdür. Çünki o, bütün qüvvə və hissiyatla başçılıq edir. İnsanın bütün iradə və istəyi ondan asılıdır.

Beynin əhəmiyyətli, incə və zərif üzv olması barədə baş vermiş əhvalatı sizin nəzərinizə çatdırırıq.

(İranda nəşr olunan jurnalların birində yazılmışdır): Şirazlı cavan bir tələbə Xuzistanda avtomobil qəzasına uğrayır. Avtomobil qəzasında onun beyni zədələnir. Lakin bədənində zahirində heç bir nöqsan, zədə yox idi. Bütün bədən üzvləri salamat idi. Təəccüblü burasıdır ki, o, bütün keçmişini unutmuşdu. Fikri, düşüncəsi yaxşı idi, bütün deyilənləri anlayırdı. Lakin öz ata-anasını görseydi, tanımazdı. Anasını ona göstərər «bu sənin anandır» dedikdə təəccüb edirdi. Onu Şirazdakı evlərinə gətirdilər. Divarda asılmış öz çəkdiyi rəsmləri ona göstərdikdə təəccüblənərək «mən bunları birinci dəfədir, görürəm» deyirdi.

Həkimlər onu müayinədən keçirdikdə məlum oldu ki, onun beynindən aldığı zədə nəticəsində fikirlə yaddaş və hafizə mənbəyini birləşdirən kiçik bir damar qırılmışdır. Elə bil ki, işıq sayğacının düyməsini basmaqla bütün işıqlar keçir və hər yer zülmətə qərq olur. Kiçik bir damarın qırılması da gənc tələbənin keçmişini zülmətlərə aparmışdır. Ola bilər ki, o qırılan hissənin bir iynə ucu qədər həcmi olsun. Lakin onun gənc tələbənin həyatında buraxdığı təsir həddən artıq böyükdür. Bundan məlum olur ki, insanın beyni nə qədər qarışıq, incə, zərif və əhəmiyyətli bir üzvüdür.

Beyin və sinir sistemi iki əsas hissədən təşkil olunmuşdur:

1)İnsanın özündən asılı olan sinir sistemi: insanın öz ixtiyarı ilə gördüyü yolu getmək, baxmaq, danışmaq və s.kimi işlərin mənbəyidir.

2)İnsanın özündən asılı olmayan sinir sistemi: Bu hissə insanın ürək döyüntüləri, mədə və bu kimi işlərə başçılıq edir.

Beynin bu hissəsinin bir azının işdən düşməsi ürəyin, yaxud digər üzvün dayanmasına kifayət edə bilər.

Beynin heyret doğuran hissələrindən biri.

Ağıl huş, iradə, şüur, düşüncə və hafizənin mərkəzi olan hissədir. Qısa sözlə desək, bu hissə (ağıl) beynin ən əsas hissələrindən biridir. Qəzəb, hirs, əsəb, qorxu kimi ruhi müqavimətlərin hamısı ona aiddir. Əgər hər hansı bir canlıda cərahiyyə əməliyyatı aparıb, digər bədən üzvlərini sağlam saxlamaq şərti ilə bu hissəni götürsələr, həmin canlı sağ qalar. Lakin o, bütün ağıl və düşüncəsini itirmiş olacaq.

Bir göyərçindən bu hissəni götürmüşdülər. Bir qədər sağ yaşadı. Yaşadığı bu müddətdə onun qabağına dən tökürdülər. Ac olmasına baxmayaraq, o, dənə yemirdi. Onu uçuranda bir maneəyə toxunub yerə düşməyincə havada olardı. (Şüuru olmadığından, dən yeməz, havaya qalxdıqda yerə enməzdi).

Beynin digər təəccüblü hissəsi hafizədir.

İndiyədək hafizənin necə heyret doğurucu və maraqlı olması barədə fikirləşmişinizmi? Əgər insanın hafizəsi bir saatlıq əlindən alınarsa, o, necə qəmli aqibətə düşər olar?

İnsan beyninin kiçik bir hissəsini təşkil edən hafizə qüvvəsi (hafizə mərkəzi) insanın bütün həyatını bütün xüsusiyyətləri ilə birgə yığib saxlamışdır. O, bizimlə əlaqədə olan insanların bütün xüsusiyyətlərini- boyunu, rəngini, paltarını, əxlaqını və s. yadında saxlamağa malikdir. Onların hər biri üçün xüsusi hesab açmışdır. Məhs bu səbəbdən bir dəfə gördüyümüz şəxsi ikinci dəfə gördükdə hafizə dərhal özündə yığılmış saysız-hesabsız insan xüsusiyyətləri arasından həmin şəxsin xüsusiyyətlərini zehnimizə gətirir. Bununla da biz həmin şəxsi tanıyır, onunla lazım olan rəftarı edirik. Əgər dostdursa, hörmət, ehtiram göstəririk, yox, əgər düşməndirsə, ona nifrət edirik. (Lazım gələrsə, digər münasibətlər də göstəririk.) Bu işlər hamısı yalnız bircə anda (bir az tez, ya gec) baş verir.

Hafizənin təəccüblü və heyretverici olduğunu o zaman anlaya bilərik ki, zehnimizdə olan bütün şeyləri vərəq, dəftər, yaxud kaset üzərinə yazmaq fikrinə düşək. Əgər bu işi həyata keçirmək istəsək, şübhəsiz ki, həddən artıq dəftər, yaxud kaset lazım olacaqdır. Bundan da təəccüblüsü odur ki, kaset və ya dəftərlərin arasından bir hadisəni axtarıb tapmaq istəsək, uzun bir müddət çəkəcək. Lakin hafizə və zəhn bu işi asanlıqla, tez bir anda həyata keçirir.

Şüursuz təbiət necə şüur və düşüncə yarada bilər?

İnsanın beyni barədə bir çox kitablar yazılmışdır. Bu kitablardan bir qismi orta və ali məktəblərdə də tədris olunur. Həddən artıq incə, dəqiq, qarışıq və sirli olan bu üzvün şüursuz təbiət tərəfindən yaradıldığını qəbul etmək olarmı?

Çox təəccüblüdür, ağılsız və düşüncəsiz təbiət necə ağıl və düşüncə xəlv edə bilər? (Necə ki, materialistlər deyirlər. Şübhəsiz ki, bu səhv, batıl bir əqidədir. Axı necə ola bilər ki, öz ağılı olmayan təbiət başqaları üçün ağıl yaratsın?)

İnsanın öz vücudunda olan Allah nişanələri barədə Quran buyurur: **«Sizin özünüzdə də (sizi yaradanın birliyini sübut edən) əlamət və nişanələr vardır.» (Zariyat, 21).**

VIII dər

KİÇİK BİR QUŞDA BİR DÜNYA TƏƏCCÜB

Bu dərstdə artıq insan haqqında söhbəti kənara qoyub aləmin digər varlıqlarında olan nizama baş çəkirik.

Zülmət qaranlıqda asimana nəzər salsaq, uçan bir quş görürük. Bu quş gecə olmasına baxmayaraq, bütün qüvvəsi ilə öz yeməyini əldə etmək üçün havada pərvaz edir. Bu quşun adı yarasa, yaxud gecə quşudur. Bu quşun hər işi təəccüblüdür. Amma gecə qaranlıqda uçuşu daha təəccüblüdür.

Yarasanın gecə zamanı heç bir maneəyə toxunmadan sürətlə uçuşu o qədər təəccüblüdür ki, onun haqqında nə qədər mütaliələr olursa, digər kəşf olunmamış sirləri də kəşf olunur.

Bu quşun gecə zamanı uçuşu ilə göy səmada qanad çalan və iti uçan göyərçinin uçuşu arasında heç bir fərq yoxdur. Əlbəttə, əgər onun qarşısında olan manelərdən xəbəri olmasaydı, yəqin ki, yavaş-yavaş uçardı.

Əgər yarasanı uzun, ensiz, döngəsi çox və içərisi qara tüstü ilə dolu olan bir tuneldən uçuursaq, heç bir maneyə toxunmadan və qanadlarının üstündə qara tüstüdən əsər-əlamət qalmayan bir halda qırağa çıxacaqdır. O, bu işlərini hamısını ötürücü siqnal vasitəsi ilə görür.

Yarasanın ötürücü siqnala malik olduğunu başa düşmək üçün, gərək, ötürücü siqnalın nə olduğunu bilək.

Fizikada «tələffüzün səsi» bəhsi «səsin ardınca gedən siqnal və dalğalar» haqqındadır. Bu dalğaların uzunluğu o qədər coxdur ki, insan onu eşitməyə qadir deyil. Buna görə də bu dalğaları «səsin ardı» adlandırmışlar. Bu dalğaları güclü bir ötürücünün vasitəsi ilə irəli göndərdikdə irəli yayılırlar. Fəzada bir maneə ilə rastlaşdıqda divara dəyib arxaya qayıdan top kimi geri qayıdırlar. Bu, insanın bir dağ, yaxud uca divar qarşısında qışqırığına bənzəyir. Dalğaların qayıtma zamanını nəzərə almaqla həmin maneəyə nə qədər məsafə qaldığını bilmək olar.

Bir çox təyyarə və gəmilər bu cür hərəkət edirlər. İstədikləri yerə gedirlər. Düşməni təyyarə və gəmisini tapmaq üçün də bundan istifadə edirlər.

Alimlərin dediyinə görə, yarasada ötürücü siqnal və dalğa var. Əgər yarasanı bir otağa salıb uçuursalar və həmin otağa dalğaların ardınca olan səsi eşidilən səsə çevirən mikrofon qoysalar, yarasanın səsinə insanın qulaqları cingildəyər. Hər saniyədə yarasadan 30-dan 60-a qədər belə səs eşidiləcək.

Burada belə bir sual irəli çıxır: bu dalğa və siqnal yarasanın hansı üzvü ilə səslənir? Yəni, onun ötürücü üzvü hansıdır, qəbuledici üzvü hansı?

Alimlər bu suala belə cavab verirlər: bu dalğalar yarasanın boğazındakı güclü səs telləri vasitəsilə yaranır və burun dəliklərindən çıxaraq irəli hərəkət edirlər. Qulaqlar da geri qayıdan dalğaları qəbul edirlər.

Deməli, yarasanın gecə zamanı uçmasında ən böyük rolu onun qulaqları oynayır.

Rus alimi Yurin aparıdığı təcrübələr nəticəsində müəyyən etmişdir ki, əgər yarasanın qulaqları kəsilsə, artıq o, heç bir maneəyə toxunmadan uça bilməyəcək. Lakin onun gözünü çıxarsalar, o, öz hərəkətindən qalmayacaq. Bir sözlə, yarasa gözü ilə yox, qulağı ilə görür. Bu da çox təəccüblü və maraqlı bir məsələdir.

İndi fikirləşin, görün, bu iki aparatı (ötürücü və qəbuledici aparata) kim yarasanın kiçik bədənində xəlp etmişdir? Bu aparatlardan istifadə etməyi kim ona öyrətmişdir? Yarasa bu təlimin sayəsində gecə zamanı yolunun üstündə olan bütün maneələrdən qorunmuş olur. Doğrudan, kim bunları ona təlim vermişdir?

Əmirəl-möminin Həzrət Əli (ə) Nəhcül-bəlağədə yarasanın xilqət və yaranışı barədə söylədiyi geniş bir xütbədə buyurur: **«Hec vaxt gecənin zülmətinə görə öz hərəkət və yolundan qalmır... Hər şeyi qabaqcadan nümunəsi olmadan yaradan Allah pakdır.»** (Nəhcül-bəlağə, 155-ci xütbə.)

IX dər

HƏŞARATLARLA GÜLLƏRİN DOSTLUĞU

Bahar zamanı hava yavaş-yavaş istiləşdikdə bağlara, yaşıllıqlara nəzər salsanız, çoxlu həşərat dəstələri, bal arıları, kəpənəklər, milçəklər və digər həşəratlar görəcəksiniz. Bu həşəratlar səssiz-sədasız hər tərəfə uçuşurlar. Bu güldən o birisinə, o birisindən bir başqasına və s. üzərinə qonurlar. Bir budaqdan başqa bir budağa uçurlar.

O qədər çalışırlar ki, elə bil bir başçı onların başının üstünü alıb işləməyə məcbur edir. Onların sarı rəngli gülə bənzər, toza bulaşmış qanad və ayaqları onları iş paltarı geyib çalışqanlıqla işlə məşğul olan işçilərə bənzədir.

Doğrudan da bu həşəratlar mühüm bir iş ardındadırlar. Bu, o qədər əhəmiyyətlidir ki, professor Relion Berten bu barədə deyir: «Həşəratsız bizim meyvə səbətlərimizin boş qalacağını çox az insan bilir.»

Biz isə onun sözlərinə bunu da əlavə edirik: «Bizim bağ-bağcalarımız bu cür vəziyyətdə get-gedə öz xürrəm və abadlığını itirəcəkdir.» Deməli, həşaratlar həqiqətdə meyvə və gül dənələrini yetişdirənlərdir.

Yəqin ki, soruşacaqsınız nə üçün?

Ona görə ki, bitkilərin həyatının ən əsas hissəsi olan tozlanma həşaratların köməyi və vasitəsi ilə həyata keçir. Yəqin ki, bitkilərin də heyvanlar kimi erkək və dişi olduqlarını bilirsiniz. Bitkilər arasında (erkək bitki ilə dişi bitki arasında) tozlanma əməliyyatı getməyincə toxum və dən, daha sonra isə meyvə əmələ gəlməyəcəkdir.

İndiyədək bu barədə fikirləşmisinizmi ki, heç bir hissiyat və hərəkətə qadir olmayan bitkilər necə bir-biri ilə əlaqədə olurlar? Erkək bitkinin toxumları dişi bitkinin toxumları ilə necə birləşir?

Bu iş çox vaxt həşaratların öhdəsində olur. Bəzən isə küləyin köməyi ilə bu iş həyata keçir.

Lakin bu iş biz fikirləşdiyimiz kimi sadə deyil. Bu tozlanmanın gözəl və maraqlı bir tarixi vardır. Onun bir hissəsini aşağıda qeyd edirik.

İki qədim və səmimi dost

Təbiətşünasların müəlitələri, araşdırmaları nəticəsində məlum olub ki, bitkilər yeri tanımağın ikinci dövrəsinin ikinci hissəsində əmələ gəlirlər. Təəccüblü budur ki, elə həmin dövrdə həşaratlar da peyda olmuşlar. Bu iki məxluq (həşarat və bitki) bütün həyat boyu bir-biri ilə səmimi və vəfalı dost olmuş və bir-birinin həyatda qalmasına qalmasına səbəb olmuşlar.

Bitkilər öz dostlarının məhəbbət və ürəyini ələ almaq üçün özlərində şirə cəmləyirlər. Həşaratlar erkək bitkinin toxumunu dişi bitkinin üzərinə aparıb səpələdikdə həmin şirəni yeyirlər. Bu şirə həşaratlara o qədər ləzzət verir ki, özlərindən asılı olmayaraq bitkilərə tərəf hücum edirlər.

Botaniklərdən bir qismi bu fikirdədirlər ki, gül və bitkilərin rəng və ətri də həşaratları özlərinə cəlb etməkdə böyük rol oynayır. Bal arıları üzərində aparılmış təcrübələr nəticəsində məlum olmuşdur ki, onlar rəngləri tanıyır, ətir və iyi bir-birindən seçə bilirlər.

Əslində, özlərini həşaratlar üçün bəzəyən və ətirləndirən güllərdir. Bu güllər xüsusən zövqlü kəpənək və bal arılarını özlərinə cəlb edirlər. Həşaratlar da güllərin bu dəvətini böyük məmuniyyətlə qəbul edir və tozlanma əməliyyatının başlanğıcını qoyurlar- güllərin üzərində olan şirəni yeyirlər. Bu şirə həşaratların ən gözəl yeməyi hesab olunur. Bu şirələr bir-birinin üstünə yığılaraq bal əmələ gətirir. Çünki həşaratlar (xüsusən bal arısı) bu şirənin üstünə qonduqda onun az miqdarını yeyir, çox hissəsini isə özləri ilə yuvalarına aparırlar. Uzun sabiqəyə malik olan və iki tərəfin tələbatını ödəyən bu dosluq bitkilərlə həşaratlar arasında həmişə olub və olacaq.

Tövhid dərsi

İnsan bitkilərlə həşaratlar arasında olan dosluq barədə müəlitə etdikdə insanın özündən asılı olmayaraq belə bir sual irəli çıxır: Bitkilərlə həşaratlar arasında bu dosluq əlaqəsini kim yaratmışdır?

Həşaratları özlərinə tərəf cəlb edən şirə, rəng və ətri güllərdə kim xəlq etmişdir?

Hansı varlıq kəpənəklərə, bal arılarına və digər həşaratlara belə incə qanad, ayaq və bədən vermişdir?

Hansı varlıq onlara tozlanma əməliyyatında bitkilərə kömək etməyi öyrətmişdir?

Nə üçün bal arıları bir müddət yalnız müəyyən bir gülün üzərinə qonurlar?

Nə üçün həşaratlarla bitkilərin həyat tarixi bir dövrdə başlamışdır?

Bu işlərin proqramsız həyata keçdiyini kim qəbul edər?

Təbiətin şüursuz qanunları özü-özünə bu cür gözəl mənzərələri yarada bilərmi?

Bu iş əsla ola bilməz.

Quran bu barədə buyurur: **«Rəbbin bal arısına belə vəhy (təlqin etdi:) Dalğalarda, ağaclarda və insanların qurduğu yerlərdə (evlərin damında, üzümliklərdə) özünə yuva tik. Sonra bütün meyvələrdən ye və Rəbbinin sənə göstərdiyi yolla rahat, asanlıqla get.» (Nəhl, 68,69.)**

HƏDDƏN ARTIQA KİÇİK MƏXLUQATLAR DÜNYASINDA

Biz bu dünyanın maraqlı və möcüzəli məxluqatı arasında yaşadığımız üçün bunlara adət etmişik. Misal üçün:

1) Bizim ətrafımızda həddən artıq kiçik heyvan və həşəratlar yaşayırlar ki, bunların bəzilərinin həcmi ola bilsin ki, bir-iki millimetrdən artıq deyil. Bununla belə, onların da böyük heyvanlar (hətta insanlar) kimi əli, ayağı, başı, gözü, qulağı, hətta beyni və sinir sistemləri vardır.

Əgər bir qarışqanın beynini mikroskop altına qoyub baxsaq, onun təəccüblü və maraqlı olduğunu görürük. Qarışqanın bədənində başçılıq edən müxtəlif hissələr onun beynində bir-birinin yanında düzülmüşlər. Bu hissələrdən birinin fəaliyyətdən düşməsi qarışqanın bədəninin bir hissəsinin işdən düşməsinə səbəb olacaqdır.

Təəccüblü budur ki, qarışqanın iynə ucu boyda (bəlkə də kiçik) olan başında bir aləm zövq, mədəniyyət, hünər, huş və s. vardır. Belə ki, bir çox alim ömrünün çoxunu bu heyvanın üzərində gedən təcrübələrə həsr etmiş və qarışqaya aid olan digər maraqlı məsələləri öz kitablarında yazıb gələcək nəsillərə çatdırmışdır.

Bu heyvanda bu qədər zövqü, huşu və s. xəlv edən varlıq heç bir zövq və huşa malik olmayan təbiət ola bilərmi?

2) Atomların sirli dünyası.

Bildiyiniz kimi dünyada indiyədək kəşf olunmuş ən kiçik varlıq atom və onun təşkil olunduğu hissələridir. Atom o qədər kicikdir ki, ən böyük mikroskoplar (samanı dağ boyda göstərən mikroskoplar) da onu görməkdə acizdirlər.

Atomun nə qədər kiçik olduğunu öyrənmək üçün bunu bilmək kifayət edər ki, suyun bir damcısında dünyanın bütün adamlarının sayı qədər atom var. Bir santimetr uzunluğunda nazik bir simin (məftilin) içində olan protonları saymaq istəsək və bu işdə min nəfər insan da bizə kömək etsə, hər saniyədə protonların birini ayırsaq, gecələri sübhə kimi qalmaq şərti ilə 30 ildən 300 ilə qədər (atomların müxtəlifliyinə görə) vaxt lazımdır ki, onların hamısını sayıb qurtaraq.

Bir santimetr simin içində bu qədər atomun olduğunu bildikdə, görün bütün dünyada (yer, göy, su hava və s.) nə qədər atom vardır? Bəşəriyyətin fikri onları saymaqdan yorulmazmı? (Əlbəttə, hamısını saymaq qeyri-mümkündür). Onların sayını yalnız onları və bütün dünyanı yaradan Allah bilir.

Atomlar tövhid dərsi öyrədirlər

Atom tanıma bu günkü zamanda olan elmlərin ən əsas və ən maraqlılardan biridir. Bu kiçik varlıq bizlərə tövhid dərsi öyrədir. Çünki atom dünyasında dörd şey diqqəti daha çox cəlb edir:

1) Fövqəladə bir quruluş

İndiyə qədər elektronlarının sayı tədricən birdən başlayan və yüzdən yuxarıda qurtaran yüzdən çox ünsür kəşf olunmuşdur. Bu təəccüblü quruluşun şüursuz bir varlıq tərəfindən yaradılması ağlasığmazdır.

2) Qüvvələrin bərabərliyi

Bilirik ki, iki əksqütblü elektrik qüvvəsi (mənfi və müsbət) bir-birini cəzb edir. Buna əsasən, gerek, mənfi elektriki olan elektronlar və müsbət elektriki olan elektronlar bir-birini cəzb etsin.

Başqa bir tərəfdən də bilirik ki, elektronların öz mərkəzləri ətrafında hərəkəti dəfətmə qüvvəsi yaradır. Buna əsasən, dəfətmə qüvvəsi elektronları atom mühitindən uzaqlaşdırmaq istəyir. Cazibə qüvvəsi isə elektronları cəzb edib atomları məhv etmək istəyir.

Burada gerek diqqət edək və görək ki, necə də dəqiq hesablama sayəsində cazibə və dəfətmə qüvvəsi atomlarda quraşdırılıb. Elektronlar nə qaça bilir, nə də cəzb oluna bilərlər və həmişə bərabər səviyyədə hərəkətdədirlər. Belə bir quruluşu və bərabərliyi kor-koranə bir təbiət yarada bilərmi?

3) Hər biri öz xəttində

Dedik ki, atomlardan bəzilərinin çoxlu elektronları vardır. Lakin bu elektronların hamısı bir xətt üzrə hərəkət etmir. Əksinə, onların hər birinin özünə məxsus müəyyən bir hərəkət xətti vardır. Milyon illərlə bu elektronlar bir-biri ilə toqquşmadan, sürətlə öz xəttləri üzrə hərəkət edirlər.

Onların hərəsini öz xəttində yerləşdirmək və nizamlı hərəkətə gətirmək sadə işdirmi?

4) Atomun əzəmətli qüvvəsi

Atomun əzəmətli qüvvəsini bilmək üçün təkcə aşağıdakı məsələni bilmək kifayət edər.

1945-ci ildə Meksikanın quraq səhralarının birində atom bombası təcrübəsi aparıldı. Çox kiçik bir atom bombasını poladdan hazırlanmış bir binanın üstünə atdılar. Partlayış nəticəsində bina əriyib suya dönmüş, daha daha sonra isə buxara çevrilmiş, partlayış zamanı dəhşətli bir alov və səs (partlayış səsi) çıxmışdı. Alimlər oraya gəldikdə qaladan heç bir əsər-əlamət görmədilər.

Həmin ildə amerikalılar tərəfindən Yaponiyanın Xirosima (6 avqust 1945) və Naqasaki (9 avqust 1945) şəhərlərinə kiçik atom bombası atıldı. Xirosimada 30-40 min nəfər ölmüş, həmin miqdarda insan yaralanmış və radioaktiv şüalanmaya məruz qalmışdı. Naqasikidə isə 70 min nəfər ölmüş və 70 min nəfər yaralanmışdır. Buna görə də Yaponiya Amerikaya təslim olmaq (boyun əymək) məcburiyyətində qalmışdır.

Mütləq: Atom bombası, nüvəsinin parçalanma reaksiyası nəticəsində nüvə daxili enerjinin (atom enerjisinin) bir hissəsinin ayrılması hesabına çox qüvvətli partlayış yaradan aviasiya bombasıdır. İlk atom bombası ikinci dünya müharibəsinin sonunda ABŞ-da hazırlanmışdır. Atom bombası havada (istənilən hündürlükdə, yer səthində və su altında, lazımi dərinlikdə) partladıla bilər.

1945-ci ilin iyulunda ABŞ atom bombasını sınaqdan çıxardıqdan sonra Yaponiyanın Xirosima (6 avqust) şəhərlərinə partlayış gücü 20 min «T» trotil partlayışına ekvivalent olan 2 bomba atmışdır. (Yaponiyada olan tələfatın sayında kitabda deyilənlə buradakı miqdarda fərq vardır). Xirosimada 200 minə yaxın adam ölmüş və itkin düşmüş, 160 minə yaxın adam yaralanmış və radioaktiv şüalanmaya məruz qalmışdır. Naqasikidə isə 73 mindən adam ölmüş və itkin düşmüş, sonralar şüa xəstəliyindən və yaralanmadan daha 35 min adam ölmüşdür. (Azərbaycan Sovet Ensiklopediyası).

Təkcə bir atom haqqında mütləq etmək insanın Allahı tanımağına kifayət etməzmi? Belə nəticəyə gəlmək olar ki, Allahın varlığına dünyada olan atomların sayı qədər sübut vardır. Qurani Məcid bu barədə buyurur: **«Əgər yerdəki bütün ağaclar qələm, dərya isə mürəkkəb olsaydı və yeddi dərya belə ona qoşulsaydı, yenə də Allahın sözləri (yazılıb) tükənməzdi.» (Loğman, 27).**

ALLAHIN SİFƏTLƏRİ

Bilin ki, Allahı tapmaq, yeni Allahın vücudunu dərk etmək dünyadakı məxluqat barədə mütləq etmək yolu ilə çox asandır, lakin Allahın sifətlərini tanıyıb bilmək üçün çox diqqət etmək lazımdır.

Yəqin ki, soruşacaqsınız: «Nə üçün?»

Sualın cavabı çox asandır. Çünki Allahın heç nəyi bizə, bizim gördüklərimiz və eşitdiklərimizə bənzəmir. Deməli, Allahın sifətlərini tanımağın ilk şərti onun sifətlərini məxluqatın sifətlərinə bənzətməməkdir. Yəni, onu heç bir təbii məxluqa oxşatmaq düzgün deyil. Burada iş bir az çətinləşir (və Allahın sifətlərini tanımaq çox diqqət və araşdırma tələb edir). Çünki biz təbiətin qoynunda böyüyüb başa çatmış və bütün əlaqəmiz təbiətlə olmuşdur. Həmişə təbiətlə ünsiyyətdə olduğumuz üçün hər şeyi təbiətlə müqayisə etməyə öyrənmişik. Başqa sözlə desək, bizim gördüyümüz şeylərin hamısı cisim və cismin xüsusiyyətləri olmuşdur. Yəni, müəyyən bir zaman və məkana malik olan məxluqların hərəsinin özünə məxsus xüsusiyyətləri olmuşdur. Belə bir halda, belə bir vəziyyətdə nə cismi, nə məkani və zamanı olan, eyni zamanda bütün zaman və məkani əhatə edən və heç bir cəhətdən məhdudiyyəti olmayan Allahı anlayıb, tanıyıb, onu qəbul etmək çox çətin bir işdir. Yəni, bu barədə çox diqqət etmək lazımdır.

Qeyd etməliyik ki, biz Allahın əsl zatını, əsl həqiqətini heç vaxt anlaya bilməyəcəyik və heç bunun intizarında da olmamalıyıq. Bu iş ucu-bucağı olmayan böyük bir okeanı kiçik bir qabda yerləşdirməyə, yaxud ana bətnində olan bir uşağın dünyadakı bütün işlərdən xəbərdar olmasına bənzəyər. Belə iş mümkündürmü?

Bu barədə kiçik bir azğın əqidə (məsələn Allahın cisim kimi qəbul etmək) ola bilər, insanı neçə illərlə haqq yolundan uzaqlaşdırıb büt-pərəsliyə tərəf yönəldə. (Diqqətli olun).

Qısa sözlə desək, Allahın sifətlərini məxluqatın sifətləri ilə müqayisə etmək düzgün deyil.

Allahın «Cəmal» və «Cəlal» sifətləri

Adətən, Allahın sifətlərini iki qismə bölürlər:

1.Sübuti sifətlər yəni, Allahda olan sifətlər. (Allah üçün sübuta yetmiş).

2.Səlbi sifətlər yəni, Allahda olmayan və Allahın onlardan pak olduğu sifətlər.

Belə bir sual irəli çıxır: Allahın zatının necə sifəti var?

Sualın cavabı budur ki, Allahın sifətləri bir tərəfdən sonsuzdur, digər tərəfdən isə bütün sifətləri bir sifətdə cəm olmuşdur. Çünki Allahın bütün sübuti sifətləri aşağıdakı cümlə və ifadədə cəm olur: «Allahın zatı hər cəhətdən sonsuz və bütün kamallara malik olan bir zat və varlıqdır.»

Kamal və nöqsanların dərəcələri olduğuna görə, yeni kamal və nöqsan sonsuz olduğuna görə, belə demək olar ki, Allahın sübuti və səlbi sifətləri də sonsuzdur. Çünki hər hansı bir kamal təsəvvürə gəlsə, Allah ona malikdir və hər hansı nöqsan da təsəvvürə gəlsə Allah ondan pak və uzaqdır. Deməli, Allahın sifətlərinin (həm sübuti, həm də səlbi sifətləri) sonu yoxdur.

Allahın ən tanınmış sifətləri

Allahın məşhur və tanınmış sübuti sifətləri aşağıdakılardır:

1.Alim: Yəni Allah Alimdir və hər şeyi bilir.

2.Qadir: Yəni Allah Qadirdir və hər şeyə qüdrəti çatır.

3.Həyy (Diri): Yəni Allah diridir.

Həm elmi, həm də qüdrəti olan diridir. Allahın elm və qüdrəti olduğuna görə, o da diridir.

4.Murid (İradə edən), yəni, İradə sahibidir. Öz işlərində məcbur deyil.

Gördüyü bütün işlərin hamısı hikmət üzündəndir. Yerdə və göydə olan məxluqatın heç biri hikmətsiz və fəlsəfəsiz yaranmamışdır.

5.Müdrək (Anlayan), yəni, Allah hər şeyi dərk edib anlayır. Hər şeyi görür, bütün səsləri eşidir, hər şeydən xəbərdardır.

6.Qədim, Əbədi (Həmişə olan), yəni, Allah həmişə olub və olacaq. Onun vücudunun başlanğıcı yoxdur. Çünki onun varlığı onun özündəndir. Buna görə də həmişəlik və əbədidir. Çünki vücudu özündən olan bir varlıq üçün ölüm və fəna mövcud deyildir.

7.Mütəkəllim (Danışan), yəni, Allah səs dalğalarını havada icad edib öz peyğəmbərləri ilə söhbət etməyə qadirdir. Allah danışandır dedikdə, onun üçün dil, dodağ və boğaz təsvir olunmur.

8.Sadiq (Düz danışan), yəni, Allahın bütün dedikləri düz və həqiqətdir. Yalan danışmaq ya nadanlıq üzündəndir, ya da zəiflik üzündən. Heç bir nadanlıq və zəifliyi olmayan, əksinə, hər şeyə alim və qadir olan Allahın yalan danışması qeyri-mümkündür.

Allahın məşhur səlbi sifətləri isə aşağıdakılardır:

1.Mürəkkəb, yəni, Allah hissələrdən təşkil olunmayıb. Çünki mürəkkəb olan şeyin öz hissələrinə ehtiyacı var (və hissələr olmasa, həyata qədəm qoya bilməz). Allahın isə heç bir şeyə ehtiyacı yoxdur. Deməli, o, mürəkkəb deyil.

2.Cisim: Allah cisim deyil. Çünki hər cisim məhduddur, öz şəklini dəyişir, nəhayət, mövcudluğunu itirir. (Allah isə həmişə vardır və olacaq).

3.Məri (Görünən), yəni, Allahı görmək mümkün deyildir. Yalnız cisim gözə görünər. Allah isə cisim deyil. Demək, gözə görünməz.

4.Allahın məkanı yoxdur. Çünki məkan cisim xüsusiyyətlərindəndir. Allah isə cisim deyil. Deməli, məkanı da yoxdur.

5.Allahın şəriki yoxdur. Əgər şəriki olsaydı, gerek, məhdud olaydı. Çünki heç bir cəhətdən məhdud olmayan iki varlığın bir yerdə mövcudluğu mümkün deyil. Bundan əlavə, dünyadakı qanunların (nizamın) vəhdəti (birliyi) dünya Xalqının birliyinə sübutdur.

6.Allahın sifətləri onun vücudunun bir neçə olduğuna dəlalət etmir. (Yəni, Allah alimdir, deməli alim bir Allah Qadirdir, deməli Qadir bir Allah və s. ...). onun bütün sifətləri elə onun zatının özüdür.

7.Allah möhtac deyildir. Əksinə, o, ehtiyacsızdır. Çünki elm və qüdrət cəhətdən kamil olan bir varlığın daha heç nəyə ehtiyacı olmaz. Quran Allahın sifətləri barədə buyurur: « **Ona bənzər heç bir şey yoxdur**» (Şura, 11).

(II Fəsil)

ALLAHIN

ƏDALƏTİ

(II Fəsil)

ALLAHIN ƏDALƏTİ

haqqında on dərs

I dərs

ƏDALƏT NƏDİR?

Nə üçün Allahın sifətləri arasında tək «ədalət» üsuliddinə daxil edilmişdir?
«Ədalət» lə «musavat»ın fərqi nədir?

1.Nə üçün Allahın sifətləri arsından tək «ədalət» üsuliddinə daxil edilmişdir?

Allahın ədaləti barədə bəhsə başlamazdan qabaq, gərək, bilək ki, Allahın bu qədər sifətləri arasından nə üçün məhz ədalət sifəti böyük alimlər (şie alimləri) tərəfindən üsuliddin daxil edilmişdir.

Allah Alim, Qadir, Adil, Həkim, Rəhman, Rəhim, Əbədi, Xaliq, Raziq (ruzi verən) və s. dir. Nə üçün tək «ədalət» sifəti üsuliddinə daxil edilmişdir?

Bu sualın cavabını öyrənmək üçün aşağıdakı məsələlərə diqqət olunmalıdır.

1)Allahın sifətləri arasında ədalət sifəti böyük əhəmiyyət və xüsusiyyətə malikdir. Bu xüsusiyyət odur ki, Allahın bir çox sifətləri ədalət sifətinə aiddir. Çünki ədalət sözünün leksik mənası hər şeyi öz yerində və lazım olduğu kimi etməkdir. Məsələn, Allah insanları yaradıb, deməli, onların ruzusunu da yetirməlidir. Ədalət bunu tələb edir ki, yaradan yaratdığına ruzi versin.

Deməli, Allahın sifətlərindən biri olan «Raziq» (ruzi verən) ədalət əsasında. Eləcə də Rəhman, Rəhim, Həkim və bir çox başqa sifətlər.

2)Məad (qayıdış) məsələsi də Allahın ədalətinə əsasən icra olunacaq. Eləcə də peyğəmbərlik, imamlıq ədalətlə əlaqədardır.

3)İslamın ilkin dövrlərində Allahın ədaləti barədə müsəlmanlar arasında ixtilaf yarandı.

Müsəlmanların sünni məzhəbindən olan və «Əşairə» adlanan bir qrup ümumiyyətlə Allahın ədalətini inkar edirlər. Onlar deyirlər ki, Allahın ədalət və zülmünün fərqi yoxdur. Bütün dünya onun mülküdür, ona məxsusdur. O, istədiyi işi görə bilər. Onlar hətta ağıl cəhətdən xeyir və ziyanı da inkar edirlər. Yəni, deyirlər ki, insanın ağıl və düşüncəsi o səviyyədə deyildir ki, öz xeyr və ziyanını anlasın. Hətta, ehsan verməyin yaxşı və zülmün pis iş olduğunu da anlaya bilmərik. (Onlarda bu kimi səhv fikirlər həddən artıq coxdur).

Bu dəstənin müqabilində isə Allahın ədalətinə inanan iki məzhəb vardır. Sünni məzhəbinin Mötəzilə dəstəsi və bütün şiə məzhəbi bu əqidədədirlər.

Birinci dəstə ilə ikinci dəstə arasında fərq olsun deyə, ikinci dəstəni «Ədliyyə» (yəni, Allahın ədalətinə inanan), birinci dəstəni isə «Qeyri-ədliyyə» (yəni, Allah barədə ədalət etiqadında olmayan) adlandırmışlar. Şiələr ikinci dəstədəndir.

Şiə məzhəbi başqa «Ədliyyə» tərəfdarlarından fərqli olaraq (dəlillər əsasında) «İmamət»i də üsuliddin daxil etmişdir. Deməli, harada Ədalət və İmamət dən söhbət gedirsə, həmin söhbət şiələr barəsindədir.

4)Füruddinin üsuliddindən bir nişanə olduğunu və Allah ədalətinin cəmiyyətdə həddən artıq təsirli olduğunu, ictimai ədalətin bəşər həyatında böyük rol oynadığını nəzərə almaqla, ədaləti üsuliddinin bir rolu, bir bəndi kimi qəbul etmək insanlar arasında ədalətin icra olunduğuna və zülmə mübarizəyə bir nişanədir.

Peyğəmbərlər və imamların rəhbərliyi də cəmiyyətdə həqiqi rəhbər və başçının olması məsələsinə ilham verir. Deməli, bütün dünyaya hökmranlıq edən Allahın ədaləti bəşər həyatının hər sahəsində ədalətin lazım olduğuna bir nişanədir. Bu böyüklükdə ələm ədalətlə yaşayır və cəmiyyət də ədalətsiz bir gün qala bilməz.

2. Ədalət nədir?

Ədalətin iki müxtəlif mənası var.

A) Bu sözün leksik mənası «Hər şeyin öz yerində olması» deməkdir.

Ədalətin bu mənası bütün dünyada, qalaktikamızda, atomlarda, insanın vücudunda, bitkilər və sair canlılar aləmində hökmranlıq edir.

Bu mənanı peyğəmbərin buyurduğu **(yəni yer və göy ədalət əsasında qurulmuşdur)** hədisində də görmək olar.

Məsələn, əgər yer kürəsi öz cazibə və dəfətmə qüvvələrini əldən versə öz tarazlığını itirmiş olar. Yaxud əgər bu iki qüvvədən biri digərindən çox olsa, ya günəş yer kürəsini özünə tərəf cəzb edərək və nəticədə yer kürəsi yanıb külə döner, ya da yer kürəsi öz oxundan çıxaraq məhv olar.

Şair ədalətin bu mənasını şerə çəkərək aşağıdakı məzmununda bir şer demişdir:

Ədalət nədir? Ədalət hər şeyi öz yerinə qoymaqdır.

Zülm nədir? Zülm hər şeyi lazım olmadığı yere qoymaqdır.

Ədalət nədir? Ədalət ağacları sulamaq deməkdir

Zülm nədir? Zülm tikanları sulamaq deməkdir.

Məlumdur ki, əgər suyu gül kolunun, yaxud meyvə ağaclarının dibinə töksələr, bu, yerli- yerində həyata keçirilmiş bir iş və ədalət olar. Yox, əgər suyu tikan koluna töksələr, bu, yerli- yerində həyata keçirilmiş iş və ədalət olmayacaq. Bu da zülm deməkdir.

B) Ədalətin digər mənası «cəməatın haqqına riayət»dir. Bunun müqabilində isə, zülm və başqalarının haqqına riayət etməmək durur.

Ədalətin birinci mənası ikinci mənasından genişdir. (Çünki ikinci məna yalnız insanlara, birinci məna isə, istər insan, istərsə də qeyri-insan olsun, bütün məxluqata, aiddir.)

Allah üçün ədalətin hər iki mənası uyğun gəlir. Lakin ən çox ikinci məna nəzərdə tutulur.

Allahın ədalətinin mənası budur ki, o, nə birinin haqqını tapdalayır, nə birinin haqqını başqasına verir, nə də insanlar arasında ayrışdıqlıq salır. O, hər cəhətdən adildir. Onun ədalətini gələn dərslərdə sübuta yetirəcəyik.

İstər birinin haqqını tapdalamaq, yaxud birinin haqqını başqasına vermək olsun, istərsə də insanlar arasında ayrışdıqlıq salmaq olsun, Allahın qatında zülmün heç bir mənası yoxdur. O, heç vaxt yaxşı insanı cəzalandırmaz, pis insanı mükafatla təltif etməz, birini başqasının yerinə cəzalandırıb, yaxud mükafatlandırmaz, yaşı qurunun oduna yandırmaz. Hətta, əgər cəmiyyətdə bir nəfərdən başqa hamısı günahkar və pis adam olsa belə, Allah həmin bir nəfərin hesabını cəmiyyətdən ayrı çəkəcəkdir. Onu günahkarlarla eyni səviyyədə tutmayacaqdır.

Əsarə firqəsinin «əgər Allah bütün peyğəmbərləri cəhənmə və bütün günahkarları cənnətə aparsa belə, yenə də ədalətə riayət etmişdir» kimi dedikləri ifadə isə əsas olmayan bir sözdür. Sağlam və mövhümatla kirlənmiş ağıla malik insanlar bu ifadənin səhv və əsassız olduğunu dərhal anlayır.

3. Musavətlə ədalətin fərqi nədir?

Diqqəti cəlb edən başqa bir məsələ bəzən ədalətlə musavətlə arasında anlaşılmazlığın olması və bu iki məfhumun bir-biri ilə qarışmasıdır. Belə güman etmək olar ki, ədalət müsavətlə riayət etmək deməkdir. Əslində isə, belə deyildir.

Ədalətdə müsavətlə riayət etmək şərt deyil. Əksinə, burada ləyaqətlər və dəyərlər nəzərdə tutulur. Məsələn, bir sinfin şagirdləri arasında ədalətə riayət etmək o demək deyildir ki, onların hamısına eyni qiymət verilsin. Yaxud iki fəhlə arasında ədalətə riayət etmək onların ikisinə də eyni məbləğdə maaş vermək deyildir. Əksinə, ədalətə riayət etmək budur ki, hər şagirdin bilik, savad və ləyaqətinə və hər fəhlənin zəhmət və işinə görə qiymət, yaxud maaş verilsin.

Təbiətdə də ədalət (geniş və birinci mənasına əsasən) bu mənədadır.

Məsələn, balının bir tona yaxın ürəyi ilə bir qram ağırlığı olan sərcə ürəyi bərabər olsaydı, bu, ədalət olmazdı. Yaxud böyük və nəhəng bir ağacın kökü ilə kiçik və gənc ağacın kökü bərabər olmaz. Əgər bərabər olsa, bu, zülm olar.

Təbiət də ədalətin mənası budur ki, hər bir məxluqa öz dəyəri və ləyaqəti qədər pay verilir.

ALLAHIN ƏDALƏTİNƏ DAİR SÜBUTLAR

1. Ağıl nəzərindən yaxşılıq və pislik

Bilməliyə ki, insan ağılı bir həddə qədər yaxşılıq və pisliliyi dərk edir. (Bu bəhsin adını alimlər «ağıl nəzərindən yaxşılıq və pislik» adlandırmışlar).

Məsələn, bilirik ki, ədalət, ehsan vermək yaxşı, zülm, paxıllıq isə pis işdir. Hətta, bunu din və məzhəb ortaya çıxmazdan qabaq da bilirdik. Düzdür, bir sıra işlər var ki, insanın ağılı və düşüncəsi onu anlamaqda acizdir və bu işdə gərək, peyğəmbər (və imamlar) onlara kömək etsin.

Deməli, müsəlmanlardan «əşariyə» adlanan bir qrup hətta ədalət və zülm kimi işlərin «ağılı» nəzərindən yaxşılıq və pisliliyini inkar edirsə və yaxşılıq və pisliliyi təyin etməyi Allahın öhdəsinə qoyursa, açıq-aşkar səhvə yol verir.

Əgər insanın ağılı yaxşılıqla pisliliyi təyin edə bilmirsə, bəs onda «Allah möcüzəni yalançı şəxslərə verməz» məsələsini necə anlaya bilərik? Lakin yalan danışmağın pis iş olduğunu və Allahın belə bir iş görmədiyini bildikdə anlarıq ki, Allahın verdiyi bütün vədlər haqq, (peyğəmbərlərin vasitəsi ilə) dediyi bütün sözlər həqiqətdir. O, heç vaxt yalançıya (özünü yalandan peyğəmbər adlandıran şəxsə) kömək etməz və ona möcüzə göndərməz. Bununla da şəriət və dinə etimad etmək olar.

Deməli, belə nəticəyə gəlirik ki, ağıl nəzərindən yaxşılıq və pislik məsələsi dinin əsas bəhslərindən biridir. (Diqqət.)

İndi isə Allahın ədalətinin sübutlarına qayıdırıq. Bu həqiqəti (Allahın Adil olduğunu) anlatmaq üçün gərək, bilək ki:

2. Zülmün mənbəyi və səbəbi aşağıdakı işlərdən biridir

A) Cəhl və nadanlıq

Zülm edən şəxs bəzən nə etdiyini bilmir. Başqasının haqqını tapdaladığını bilmir və öz işindən xəbərsizdir.

B) Ehtiyac

Bəzən başqalarının əlində olan şey insanı məcbur edir ki, bu şeytani işə (zülmə) əl atsın. Ancaq əgər insanın həmin şeyə ehtiyacı olmasaydı, bu işə əl atmazdı.

V) Acizlik

Bəzən insan başqasının haqqını kəsmək istəmir, lakin buna imkan və qüdrəti çatmır və istər-istəməz zülm edir.

Q) Xudbinlik, qəzəb, intiqam və kin-kudurət

Bəzən ola bilsin ki, yuxarıda deyilən səbəblərdən heç biri ortada olmasın. Lakin xudbinlik və özünüsevme insanın zülmə əl atmasına, yaxud intiqam, qəzəb və ya qəlbində olan kin-kudurət üzündən zülm etməsinə bais olur.

Yuxarıda deyilən səbəblərin heç birinin Allahda olmadığını nəzərə almaqla belə nəticəyə gəlmək olar ki, Allah heç vaxt zülm etməz. Çünki o, hər şeyi bilir (deməli, zülmün birinci səbəbi olan cəhl onun vücudunda yoxdur), heç kimə ehtiyacı yoxdur (deməli, zülmün ikinci səbəbi olan ehtiyac da onda yoxdur) və o, hər bir insana mehribandır (və zülmün heç bir səbəbi onda yoxdur. Deməli, o zalım deyildir). O, sonsuz bir varlıqdır və onun kamalının həddi-hüdudu yoxdur. Belə bir varlıqdan ədalət və xeyrdən başqa bir iş baş verməz. Zalım və kafirləri cəzalandırırsa, bu onun zülmünə dəlalət etmir. Əksinə, kafirlərin öz əməllərinin nəticəsidir. İndi də gördükləri işlərin nəticəsinə yetişirlər. Elə bil, narkotik maddələr və spirtli içkilər içməklə bir nəfər özünü sağalmaz və məhvədicə xəstəliklərə düşür.

Quran bu məsələni belə açıqlayır: «*Bu, yalnız (dünyada gördüyünüz pis) əmələrin nəticəsidir. (Sizə artıq və əlavə heç bir şey edilmir.)*» (Nəml, 90).

3. Quran və Allahın ədaləti

Diqqəti cəlb edən məsələ budur ki, Quranda da Allahın ədaləti barədə çoxlu ayələr gəlmiş və bu məsələ çox gözəl surətdə bəyan olunmuşdur.

Bir ayə belə buyurur: **«Doğrudan da, Allah insanlara zərrəcə zülm etməz, lakin insanlar özləri özlərinə zülm edirlər.» (Yunis, 44).** Başqa bir ayədə oxuyuruq: **«Doğrudan da, Allah (heç kəsə) zərre qədər belə zülm etməz (Nisa,40). Qiyamətdə sorğu-sualın da ədalətlə keçiriləcəyi barədə deyilir: «Biz qiyamət günü üçün ədalət tərəzisi qurarıq. Heç kəsə əsla haqsızlıq və zülm edilməz» (Ənbiya, 47). (Xatırladaq ki, sonuncu ayədə deyilən tərəzi insanın yaxşı və pis əməllərini ölçən tərəzidir və bu dünyanın tərəziləri kimi adi tərəzi deyildir.)**

4.Ədalətə dəvət

Bundan öncə dedik ki, insan gerek, Allahın sifətlərini özünə nümunə və örnək etsin. Bununla da Allahın sifətləri cəmiyyətdə icra olunsun. Buna əsasən, Quran Allahın ədalətinə işarə etdiyi qədər cəmiyyətdə və insanların hər bir fərdi tərəfindən də ədalətin icra olunmasına böyük əhəmiyyət verir. Quran bir çox ayədə insanların və keçmiş nəsillərin azgınlığının əsas səbəbini zülm olaraq göstərmişdir və onları ən acınacaqlı əzaba düçar olmuş insanlar hesab etmişdir.

Qurani-Kərim keçmiş nəsillərin başına gələnləri bəyan etməklə zülm və fəsadın nəticəsində keçmiş nəsilləri Allah əzabına düçar olduğunu deyir və insanları xəbərdar edir-qorxun ki, siz də zülmün nəticəsində belə bir əzaba düçar olasınız.

Quran açıq-aşkar və ümumi bir qayda-qanun kimi buyurur: **«Həqiqətən, Allah (Quranda insanlara) ədalətli olmağı, yaxşılıq etməyi, qohumlara haqqını verməyi (kasıb qohum-əqrəbaya şəriətin vacib bildiyi tərzdə əl tutmağı) tövsiyə, zina etməyi, pis işlər görməyi və zülm etməyi isə qadağan edir.» (Nəhl,90).**

Təəccüblü budur ki, zülm etmək pis və bəyənilməz iş olduğu kimi, zülmü qəbul etmək də İslam və Quran nəzərindən pis və bəyənilməz bir iş hesab olunur. Bunu Bəqərə surəsinin 279-cu ayəsi də bəyan edir: **«Nə zülm edərsiniz, nə də sizə zülm olunar. (Nə zülm edin, nə də zülmü qəbul etməyin.)»**

Qısa sözlə desək, zülmü qəbul edib zalıma boyun əymək zalımı daha da həvəsləndirir, nəticədə həddən artıq çox zülm olunur. Bu iş (zülmə tabe olmaq) özü də bir növ zülm hesab olunur.

III dər

PİSLİKLƏR VƏ ZİYANLARIN FƏLSƏFƏSİ

Qədim zamanlardan başlamış indiyədək Allahın ədalətinə şəkk edən bir sıra insanlar bəzi səhv düşüncə və əqidələrə düçar olmuşlar. Onların zənnincə, bəzi işlər vardır ki, Allahın ədalətinə uyğun gəlmir. Bu işlər təkcə Allahın ədalətli olmamasının qəbulu ilə yox, bəzən hətta, Allahın inkar ilə nəticələnir. Məsələn, gözlənilməz və qeyri-adi hadisə-tufan, sel, zəlzələ və s. kimi təbii fəlakətləri göstərmək olar. (Onların zənnincə). Həmçinin, insanlar arasında olan fərqləri də (biri çolaq, biri kor, biri kar, bir dəstə isə sağlam) misal göstərmək olar. Eləcə də ziyanlar və xəsarətlər.

Bəzən bu bəhs Allahın tanıma bəhsində, bəzən isə materialistlərdə Allahın ədaləti haqqında müzakirə zamanı irəli sürülür. Biz isə bu haqda Allahın ədaləti bəhsində danışırıq.

Bu söz-söhbətin, gümanların səhv və batıl olduğunu isbat etmək üçün geniş müzakirə açılmalı və aşağıdakı məsələlərə diqqət olunmalıdır.

1)Nisbi mühakimə və məhdud məlumatlar

Adətən, insanlar əşyalarla təmasda olduqları üçün öz mühakimələrində əşyalara istinad edirlər. Məsələn, deyilir ki, filan əşya uzaqdadır. Yəni, bizə nisbətən uzaqdadır. Yaxud filankəs güclü və ya zəifdir. Müsibətlər və ziyanlar barədə də insanlar bu cür mühakimə yürüdürlər.

Məsələn, bir məntəqəyə yağış yağır. Məntəqənin şəraitini nəzərə alaraq yağışın müsbət təsiri olarsa, onu nemət, mənfi təsiri olarsa, onu bəla adlandırırıq.

Yaxud köhnə bir binanı uçurub, yerində təzə bir bina tikmək istəyirlər. Sökülən zaman oradan ötən bir nəfər toz-torpağı gördükdə narahat olub deyingənlik edir. Lakin fikirləşmir ki, orada xəstəxana tikiləcək, gələcəkdə həmin binadan yüzlərlə insan istifadə edəcəkdir.

İlk baxışdan ilanın zəhərini şər, bəla adlandırırıq. Lakin bilmirik ki, həmin zəhərlə ilan özünü müdafiə edir. Yaxud bilmirik ki, həmin ilan zəhərindən bir çox xəstələrə şəfa verən dərmanlar hazırlanır.

Bu cür səhvlərin qarşısını almaq üçün yeganə yol yalnız fərdi məlumatlara arxalanmamaqdır. Əksinə, bütün cəhətləri nəzərə alaraq hökm etmək lazımdır.

Ümumiyyətlə, dünyada baş verən bütün hadisələr zəncir halqaları kimi bir-biri ilə bağlı və əlaqədardır. Bir şəhərdə əsən güclü külək, yağan leysan, hamısı bu zəncir silsiləsinin bir hissəsidir. Bu hadisələr digər şəhərlərdə də baş verən hadisələrə əlaqədardır. Eyni zamanda, keçmişdə baş verəcək hadisələrlə də əlaqədardırlar.

Yuxarıda deyilənlərdən belə nəticəyə gəlirik ki, dünya hadisələrinin əksəriyyətini kənara qoyub, onların kiçik bir hissəsi barədə hökm vermək səhv və məntiqsiz bir işdir. Dünyada elə bir şey yoxdur ki, tamamilə şər və ziyandan ibarət olsun.

Düzdür, bəzi şeylər var ki, onların ziyanı var, lakin onda olan fayda və xeyir ziyanından daha çoxdur. Məsələn, bir xəstə üçün cərrahiyyə əməliyyatının ziyanı var. Çünki xəstə ondan əziyyət çəkir. Lakin həmin cərrahiyyə əməliyyatının faydası ziyanından qat-qat çoxdur. (Onun nəticəsində xəstə şəfa tapır).

Məsələnin daha aydın olması üçün nümunə kimi zəlzələni götürək. Düzdür, zəlzələ baş verən məntəqəyə çoxlu zərər dəyir. Bu da bizim nəzərimizdə şər və ziyan olan bir işdir. Ancaq həmin zəlzələnin dünyanın digər hadisələri ilə əlaqədar olduğu nəzərə alındıqda ola bilsin ki, bizim fikrimiz dəyişsin.

Zəlzələnin tək-cə yerin altında olan hərərət və buxarların və ya quru, dəyişməyən ayın daima yer kürəsini özünə cəlb etməsinin, yaxud da deyilənlərin hər ikisinin səbəbindən baş verməsi barədə alimlər müxtəlif nəzəriyyələr yürüdürlər. Bu nəzəriyyələrdən hər hansını qəbul etsək, yenə də gərək, zəlzələnin digər cəhətlərini nəzərə alaq. Yəni, bilməliyik ki, yerin altında əmələ gəlmiş hərərətin indiki zamanda dünyada böyük rol oynayan neft mənbəyini, eləcə də daş kömür hövzəsinin aşkar edilməsində nə qədər rolu var. Bunları nəzərə aldıqda zəlzələnin xeyirli olduğunu da anlarıq.

Həmçinin dənizlərdə, çaylarda, okeanlarda ayın cazibəsi nəticəsində su səthinin qabarması və çəkilməsi dəniz sularının, eləcə də dənizdəki canlı, və cansız varlıqların salamat qalmasında, bəzən də qurumuş sahillərin suvarılmasında böyük rol oynayır. Deməli, bu da xeyirdir.

Belə məsələlərə nəzər saldıqda anlarıq ki, bizim məhdud elmimizin nəticəsində bəzi işlər şər və bəzi işlər xeyir adlandırılmışdır. Hadisələrə nə qədər çox diqqət yetirsək, bir o qədər onların həqiqətinə yetişirik.

Qurani-Məcid insanlara buyurur ki, **«sizə yalnız cüzi bir elm və bilik verilmişdir.» (İsra, 85.)**

Bu cür az və cüzi elmlə dünyanın hadisələri barədə hökm verməyə tələsmək olmaz.

2) Xoşa gəlməz hadisələr və xəbərdarlıqlar

Bir çox insan nemətin içində olduğu halda qürur, təkəbbür və özünəsevərlik onu basır. Bu zaman çox mühüm məsələlər və vəzifələri onun yadından çıxır. Həmçinin, insanın güzaranı yaxşı, rahat keçdikdə qəflət yuxusu onu yaxalayır. Əgər bu hal axıradək davam etsə, insanın bədbəxtçiliyi (mənevî bədbəxtçiliyi) ilə nəticələnər.

Şübhəsiz ki, insan həyatında baş verən bir çox xoşa gəlməz hadisə insanı bu cür qəflət yuxusundan ayılmaqdan ötürür.

Yəqin ki, eşitmisiniz, təcrübəli sürücülər həmişə düz, eniş-yoxuşu və döngəsi olmayan şosşelərdən şikayət edir, bu yolların xətərli olduğunu bildirirlər. Çünki yolun bu şəkildə olması sürücünü yuxu və ya mürgü vəziyyətinə salır. Bəzi ölkələrdə təhlükənin qarşısını almaq üçün bu cür şosşelərdə süni eniş-yoxuş düzəldirlər.

İnsan həyatı da eynilə bu cürdür. Əgər insan öz həyatında xoşa gəlməz hadisələrlə, çətinliklərlə üzləşməsə, qəflət yuxusu insanı yaxalayar, Allah, bütün vəzifə və məsuliyyətlər insanın yadından çıxar.

Əlbəttə, insanın özünü bu çətinliklərə doğru aparması da düzgün deyil. Xeyr, bu lazım deyil. Onsuz da, çətinliklər həmişə insanlar üçün mövcuddur. Burada məqsəd insanın bu hadisələrin səbəb və fəlsəfəsini bilməsidir. Xoşa gəlməz hadisələrin, çətinliklərin fəlsəfəsi budur ki, Allah bu işlərin vasitəsi ilə insanı qürur və təkəbbürdən kənara çəkir, onu səadəti ilə düşmən olan qəflət yuxusundan oyadır. Xatırladaq ki, bu, çətinliklərin, xoşa gəlməz hadisələrin yalnız bir hissəsidir. Bundan başqa fəlsəfə və səbəblər var. Gələn dərslərdə bu barədə söhbət edəcəyik. (İnşaallah.)

Qurani-Məcid insana üz vermiş fəlakətlər barədə belə buyurur: **«Onları müsibət və fəlakətə düçar etdik ki, bəlkə bizə yalvaralar.» (Ənam, 42.)**

XOŞAGƏLMƏZ HADİSƏLƏRİN FƏLSƏFƏSİ

Keçən dər dedik ki, bəzi səhv düşüncəyə malik insanlar həyatda irəli çıxan çətinlikləri, xoşagəlməz hadisələri Allahın ədalətli olmadığına, hətta bəzi hallarda Allahın olmamasına sübut kimi irəli sürürlər.

Ötən dərstdə bu hadisələrin bir qismini və onun fəlsəfəsindən ikisini qeyd etdik. İndi isə həmin bəhsin ardını davam edirik.

3) İnsan çətinliklərin qoynunda tərbiyə olunur

Bir daha təkrar edirik ki, insan heç vaxt özü-özünü çətinliyə salmamalıdır. Eyni zamanda, çətinliklərlə üzləşdikdə insanın qüdrəti, ruhiyyəsi artır. Polad parçasının isti kürənin içində qızdırılaraq döyülməsi onu möhkəmləndirdiyi kimi, eləcə də insan çətinliklərlə üz-üzə gəldikdə iradə və ruhiyyəsi möhkəmlənir.

Müharibə pis şeydir. Lakin bəzən ola bilsin, çətin müharibə böyük bir millətin başını ucaltsın, ayrışdırılışı vəhdət və həmrəyliyə çevirsin.

Əlbəttə bütün insanların, bütün millətlərin çətinliklərə qarşı göstərdikləri müqavimət bərabər və eyni səviyyədə deyil. Bəzi insanlar çətinliklərin qarşısında aciz qalaraq məyus olur və mənfi nəticə yaradırlar. Bəziləri isə, çətinliklərlə üzləşdikdə mübarizəyə qalxaraq öz zəif cəhətlərini islah edirlər.

Çətinliklərlə üzləşdikdə insanların əksəriyyəti səthi və nisbi hökm verdikləri üçün yalnız onun çətinliklərini, acılığını və mənfi cəhətlərini nəzərə alırlar. Həmin hadisənin müsbət cəhətləri isə nəzərdə tutulmur.

Əlbəttə, biz həyatda baş verən bütün çətin hadisələrin müsbət cəhətinin olduğunu demirik. Ancaq heç olmasa, bir qismi bu cürdür.

Əgər böyük alimlərin həyatına diqqət yetirənsiz, görərsiniz ki, onların əksəriyyəti çətinliklər içərisində böyümüş və elmi dərəcələrə yüksəlmişlər. Naz-qəmzə, eyş-işrət içərisində böyümüş insanlar heç vaxt belə məqamlara yetişə bilməzlər. Yetişsə də, həddən artıq az insanlar yetişər.

Əsl hərbi komandirlər uzun müddət çətinliklərin, odun-alovun və müharibənin içərisində olanlardır. Həqiqi iqtisadçılar iqtisadi böhran vəziyyətində olan bazarlarda ticarət və müamələ edənlərdir. Əsl siyasətçilər isə, siyasi problemlərlə üzləşənlərdir.

Qısa sözlə desək, çətinliklər insanı öz qoynunda böyüdür və tərbiyə edir.

Qurani-Məcid belə buyurur: «Ola bilsin ki, sizdə nifrət doğuran hər hansı bir şeydə Allah (sizdən ötrü) çoxlu xeyir nəzərdə tutmuş olsun». (Nisa, 19).

4) Çətinliklər Allaha doğru dönüşə səbəb olur.

Ötən dərslərdə dedik ki, insanın hər bir üzvünün məqsəd və qayəsi vardır. Gözün, qulağın, ürəyin, beynin və digər bədən üzvlərinin hər birinin özünə məxsus vəzifəsi vardır. Heç biri məqsədsiz xəlf olmayıb.

Əgər insanın tək-tək bədən üzvlərinin, hətta barmaq izlərinin məqsədi varsa, necə ola bilər ki, insanın bütün vücudu qayəsiz və yaranışı fəlsəfəsiz olsun? Elə ötən dərslərdə bu qayənin nə olduğunu söyləmişdik. Bu qayə insanın hər bir cəhətdən kamilliyə və kamala çatmasıdır. Yəqin ki, bu kamilliyə çatmaq üçün insanın bir sıra təlim-tərbiyə proqramlarına ehtiyacı var. Məhz bu səbəbdən Allah-Təala insanın fitrətində yaratdığı tövhiddən əlavə 124 min peyğəmbər və bir neçə səmavi kitab göndərmişdir. Şübhəsiz ki, bunları göndərməkdə məqsəd yalnız insanlara təkamül yolunda rəhbərlik etməkdir.

Eyni zamanda, insan bu məqsədə yetişmə və kamilləşmə müddətində törətdiyi günahların nəticəsini, əzabını görməli, Allahın fərmanından kənar hərəkət etdiyi üçün həyatda bir sıra çətinliklərlə üzləşməlidir. Bu vasitə ilə insan törətdiyi günahın nəticə və aqibəti ilə tanış olaraq Allaha tərəf qayır. Bu cür bəla, müsibət və çətinliklər isə həqiqətdə Allah tərəfindən göndərilmiş bir nemətdir.

Quran bu məsələni öz məntiqilə bəyan etmişdir: **«İnsanların öz əlləri ilə etdikləri pis əməllər (öz günahları) üzündən suda və quruda fəsad, pozuntu əmələ gələr (bəzi yerlərdə quraqlıq, qıtlıq olar, bəzilərində zəhərli yağışlar yağar, zəlzələ baş verər, dənizlərdə gəmilər batır) ki, Allah (bununla) onlara etdikləri bəzi günahların cəzasını daddırsın və bəlkə onlar (tövbə edib pis yoldan) qayıtsınlar.» (Rum, 41).**

Yuxarıdakı ayəyə əsasən, müsibət və bəlaları «şər» bilmək və onları «bəla» adlandıraraq Allahın ədalətinə zidd hesab etmək səhv və məntiqsiz bir əqidədir.

Bu məsələyə nə qədər çox diqqət yetirilsə, o qədər çox onun fəlsəfəsinə yetişərik.

V dər

YENƏ DƏ ZİYAN VƏ ÇƏTİNLİKLƏRİN FƏLSƏFƏSİ

Şər işlərin, ziyanların, müşküllərin, çətinliklərin və xoşagəlməz hadisələri tövhid və Allahı tanıma bəhslərində mütləq edənlər üçün çoxlu suallar irəli çıxardığını nəzərə alaraq, yenə də bu məsələ barədə bir daha ətraflı söhbət edir, çətinlik və ziyanlar barədə söylədiyimiz fikirləri davam etdiririk.

5)Çətinliklər insan həyatına ruh verir

Əgər nemətlər hər zaman insanın əlində olarsa, öz dəyər, qədr və əhəmiyyətini itirəcəkdir. Bəlkə də bunu qəbul etmək bəziləri üçün çətin olsun.

Bu gün artıq sübuta yetirilmişdir ki, bir cismi otağın ortasında qoyub, hər tərəfdən o cismin üzərinə güclü, qüvvətli və eyni səviyyəli işıq buraxsalar (cisim və otaq təmiz olmaq şərti ilə), həmin cismi gözlə görmək mümkün olmayacaq. Çünki bir şeyi görmək üçün, gərək, onun kölgəsi işığın əks tərəfində olub, cəhətlərini təyin etsin. Bununla da cism öz ətrafından fərqlənərək müşahidə olunur. (Yuxarıdakı misalda isə bu şərait aradan çıxır.)

Nemətlərin qədrini bilmək də çətinliklərin ortaya çıxması və nemətlərin əldən getməsi olmadan mümkün deyil.

Əgər insan ömründə bir dəfə belə xəstələnməsə, sağlamlığın qədrini bilməz. Əgər insan bir dəfə gecəni güclü, dəhşətli qızdırma içərisində keçirsə, səhər açılarkən axşamkı qızdırmadan heç bir əsər-əlamət qalmazsa, sağlamlığının qədrini anlayacaq. Biləcək ki, sağlamlıq adlı böyük bir nemət onun ixtiyarındadır.

Ümumiyyətlə, bir səviyyədə ömr sürmək (hətta maddi imkan cəhətdən ən gözəl səviyyədə olsa da) ruhsuz olur, insanı yorur, hətta insanı ölüm halına salır. Bəzi hallarda maddi imkanı yüksək səviyyədə olan və həyatını heç bir çətinlik olmadan keçirən insanlar nəhayət intihara əl atmış, yaxud ömr boyu həyatlarından şikayətlənmişlər.

Mahir bir memar böyük bir salon üçün divar tikdikdə heç vaxt divarları zindan divarları kimi düz və eyni səviyyədə tikmir. Əksinə, salonun divarlarını bəzəyir, memarlıq nəzərindən ona yaraşlıq verir.

Təbiət nə üçün bu qədər gözəldir? Nə üçün dağların başına kimi çəkilmiş meşələr, ağaclar arasından axan bulaq və arxlar insana həzz verir və insanın ruhunu oyadır?

Bunun ən açıq səbəbi təbiətin eyni cür və bərabər olmamasıdır.

Quranın bir çox ayələrində işıq və qaranlığın, gecə və gündüzün təsirləri haqda deyilənlərdə də məqsəd insanların bir səviyyədə yaşamasına son qoymaqdır. Məsələn, günəş daima asmanın bir nöqtəsində durub yer kürəsinə işıq saçsa, həyatda heç bir dəyişiklik olmaz. Nə gecə olar, nə günəş batar. İnsanlar hamısı yorulub əldən düşər və bir çox digər çətinliklər də ortaya çıxar.

Buna görə də, həyatda yaranan çətinliklərin bir qisminin insana ruh verdiyini, onun ruhiyyəsini artırdığını qəbul etməliyik. Çətinliklər yaşayışı insanın gözündə ucaldır, onu cəlvələndirir. Çətinliklər insana nemətin qədrini bilməyi və əlində olan nemətlərdən necə istifadə etməyi öyrədir.

6)İnsanların özlərinin yaratdıqları çətinliklər

Bu bəhsdə diqqəti cəlb edən sonuncu məsələ budur ki, insanların çoxu bəzən xoşagəlməz hadisələrin səbəbini araşdırdıqda səhvə düşər olurlar. Zalım insanların törətdiyi zülmələri Allahın boynuna qoyaraq onu ədalətsiz sanırlar. Yaxud bəşəriyyətin proqramsız və nizamsız gördüyü işləri təbiətin boynuna ataraq təbiəti nizamsız hesab edirlər. Məsələn, deyirlər ki, nə üçün zəlzələ olduqda

şəhərdəkilər az, kəndlilər isə çox ziyan görürlər. Bu iş hansı ədalət əsasında? Əgər belə gəlsə, nə üçün insanlar arasında bərabər bölünür? Və ya deyirlər, nə üçün bütün belələr, və çətinliklər məzlumların və fəqirlərin başına gəlir? Yaxud deyirlər ki, ümumi xəstəliklər camaat arasına yayıldıqda kasıblar və fəqirlər hamıdan çox həlak olurlar.

Bu qism insanlar xəbərsizdirlər ki, bunların heç biri Allahın ədalətinə və təbiətə aid deyildir. Bu cür işlər insanların bir-birinə etdikləri zülm nəticəsində meydana çıxır. Əgər kəndlilər də şəhərlilər kimi özlərinə möhkəm evlər, binalar tiksələr, zəlzələ zamanı onlar da şəhərlilər kimi az ziyan çəkərlər. (Təəssüflər olsun ki, belə deyil.) Ancaq kəndlilər özlərinə azacıq palçıqdan, daşdan, torpaqdan, taxtadan ev tikdikdə, əlbəttə ki, zəlzələ zamanı çoxlu tələfat olmalıdır. Bu cür ev möhkəm bir küləyin əsməsi və ya 1-2 bal zəlzələnin nəticəsində də uçulub dağıla bilər. Bunlar heç də Allahın ədalətinə aid deyildir.

Birinin sarayda, digərinin isə koma və daxmada yaşaması Allahın ədalətinə aid olmayan şeydir. Bu sualları Allahın ədalətinə aid edərək ona yox, bəşəriyyətin qurduğu səhv proqnozlara irad tutmaq lazımdır. Bunun üçün çalışmalıyıq ki, insanların bu cür ədalətsizliyinə son qoyulsun. Yoxsulluğu aradan qaldırmaq, məzlumların köməyinə yetişib, onların haqqını özlərinə qaytarmaq lazımdır. Əgər bunlar həyata keçsə, şübhəsiz, bu iradlar da yox olub gedəcək.

Əgər insanların hamısının yeməyi, müalicəsi bir olsa, ümumi xəstəliklər qarşısında hamı bir dərəcədə olar. Lakin bir qismin maddi imkanı yüksək səviyyədə olsa, (və heyvanlarına da xüsusi həkimlər nəzarət etsə), ancaq başqa bir qismin həttə xəstə körpəsini müalicə etməyə imkanı olmasa, əlbəttə ki, bu cür ədalətsizliklər baş verəcək. Bu cür hallar cəmiyyətdə həddən artıq çoxdur və bunların hamısı insanların ədalətsizliyinə aiddir.

Belə hallarda Allahın ədalətinə irad tutmaqdan əvvəl, özümüzə irad tutmalı və özümüzü islah etməliyik.

Zalıma deyilməlidir ki, zülm etmə!

Məzluma deyilməlidir ki, zülmə qarşı sakit oturma!

İnsanların hamısına (istər şəhərli, istər kəndli, istər kasıb, istərsə də varlı olsun) eyni səviyyədə yemək, dərman preparatları çatdırılmalı, təlim-tərbiyə, mədəniyyət öyrədilməlidir.

Bir sözlə, öz günahımızı Allahın və təbiətin boynuna qoymamalıyıq.

Allah bizi bu cür yaşamağa nə vaxt məcbur etmişdir? Allah bu cür quruluşu bizlərə harada tövsiyə etmişdir? O, bizi azad buraxmışdır. Ona görə ki, azadlıq kamillik və təkamül rəmzidir. İnsanlar isə, öz azadlıqlardan pis və mənfi istifadə edərək bir-birinə zülm edirlər. Bu zülm də cəmiyyətdə pis və xoşagəlməz fəsadlara səbəb olur. Təəssüf ki, insanların əksəriyyəti bu səhvə düşər olmuşdur. Tarixdə də bu cür nümunələrə rast gəlirik. Bu məsələni Quran qısa, lakin həddən artıq mənalı bir ayə ilə açıqlamışdır.

«Həqiqətən, Allah insanlara zərrəcə zülm etməz, lakin (onlar) özləri özlərinə zülm edirlər.» (Yunis,44.)

Bununla da «ziyan və çətinliklərin fəlsəfəsi» bəhsinə son qoyuruq. Düzdür, bu barədə daha da ətraflı söhbət etmək olar, lakin bu kitabın və bəhsin həcminə görə bu qədər kifayət edir.

VI dər

MƏCBURİYYƏT VƏ İXTİYAR MƏSƏLƏSİ

Allahın ədaləti ilə sıx əlaqəsi olan məsələlərdən biri də «məcburiyyət və ixtiyar» məsələsidir.

Məcburiyyətə əqidə bağlayanların nəzərinə, insan öz əməl, rəftar, hərəkət və söhbətində heç bir ixtiyar sahibi deyil. İnsanların bütün hərəkətləri elektrik maşının hərəkətləri kimidir. Burada belə bir sual yaranır: bu nəzəriyyə Allahın ədaləti ilə necə uyğun gəlir? Bəlkə də məhz buna görə Əşairə dəstəsi (bir neçə dərs bundan qabaq da bu dəstənin adı çəkilmişdir. Bu dəstə ağıl nəzərindən yaxşılıq və pislili inkar edirdi) «məcburiyyət» nəzəriyyəsini qəbul, Allahın ədalətini isə inkar etmişdir. Doğrudan da, əgər «məcburiyyət» nəzəriyyəsi qəbul olunsa, onda Allahın ədalətinin mənası olmayacaq.

Bu məsələnin aydın olması üçün bir necə mövzunu araşdırmalıyıq:

1) «Məcburiyyət»ə etiqad bağlamanın mənbəyi

Hər bir insan hiss edir ki, o, qərarlarında azaddır. Məsələn, filan dostuna maddi kömək etsin, ya etməsin. Susuzluq halında onun qabağına su qoyulduqda içsin, ya içməsin. Bir nəfər ona pislik etmişdir, onu bağışlayıb təqsirindən keçsin və ya bağışlamasın. Bütün insanlar xəstəlik və ya qocalıq üzündən titrəyən əllə, ixtiyar üzündən hərəkət edən əl arasında fərq qoyurlar.

Belə olduğu- azadlıq və ixtiyar bütün insanların özlərində hiss etdikləri, halda nə üçün bir qrup insan «məcburiyyət və ixtiyarsızlıq» nəzəriyyəsinə əqidə bağlamışdır?

Bu suala müxtəlif cavablar vermək olar. Onların ən əsaslarından biri budur ki, insan mühitin və tərbiyənin təsiri altına düşür. Təbliğatin, ictimai mədəniyyətin insan ruhuna, fikir və əqidəsinə təsirini etdiyini görür. Bəzən iqtisadi vəziyyət də insana öz təsirini göstərir. Bu səbəblərin hamısı üst-üstə gəldikdə insan belə güman edir ki, o, azad və ixtiyar sahibi deyil- öz daxili və xarici qüvvələrimiz əl-ələ verib bizi müxtəlif qərarlara gəlməyə vadar edirlər. Əgər bu qüvvələr olmasaydı, bəlkə də biz belə qərarlara gəlməyib, etdiyimiz işləri etməzdik. Bu qüvvələri isə mühit, iqtisadi vəziyyət, təlim-tərbiyə məcburiyyəti adlandırmaq olar. Bütün bunlar filosofların «məcburiyyət» nəzəriyyəsinə tərəfdar çıxmasına səbəb olmuşdur.

2.«Məcburiyyət»ə əqidə bağlayanların ən əsas səhvi.

Bu əqidədə olanlar bir şeyi nəzərə almır və ondan xəbərsiz qalırlar. Bu, haqqında danışdığımız «məcburiyyət və ixtiyar» məsələsinin «nöqsanlı səbəblər» bəhsinə yox, «tam və kamil səbəblər» bəhsinə aid olmasıdır. Başqa sözlə desək, heç kəs mühitin, mədəniyyətin, iqtisadi səbəblərin insanın düşüncə, əqidə və rəftarına təsir etdiyini inkar etmir. Söhbət bundadır ki, bunlarla yanaşı yenə də son plan və son qərar insanın öz əlindədir və o, öz işində azaddır. Çünki bütün insanlar anlayırlar ki, hətta fəsadla dolu olan bir mühitdə də insan yolunu azmaqda məcbur deyil. Belə bir mühitdə də insan özünü qoruyub saxlaya bilər.

Buna görə də, gerek məcburiyyət nəzəriyyəsinə əqidə bağlayanların məcburiyyət üçün sadələşdikləri bir sıra səbəbləri (mühit, iqtisadi vəziyyət və s.) «tam və kamil səbəblər» bəhsindən ayıraq.

Elə bu səbəbdən bəzi insanlar asayış, rahatlıq içərisində və iqtisadi vəziyyəti yüksək səviyyədə olan ailədə böyüsələr də, digər ailə üzvlərindən fərqlənirlər. Ailədə olan ictimai xronikaya müxalif olmurlar. Hətta bəzən belə gedişata qarşı çıxıb çevriliş aparırlar. Əgər mühit, mədəniyyət, təbliğat bütün insanlara tam şəkildə təsir edirsə, onda dünyada heç bir inqilab həyata keçməməlidir. İnsanlar yaşadıkları mühit çətin də olsa, keçinməli və yeni bir mühit icad etməməlidirlər.

Bunlardan məlum olur ki, yuxarıda məcburiyyət üçün deyilən səbəblərin heç bir insanın taleyini həll etmir. Bu səbəblər insanda yalnız təsir qoyur. İnsanın taleyini həll edən ancaq onun öz iradə və qərandır.

Bu məsələni qızmar yay günlərində qərara gəlib Allahın əmri ilə oruc tutmağa bənzətmək olar. Bu vaxt bütün əzalarımız su tələb edir, lakin biz Allahın əmrini yerinə yetirmək məqsədi ilə bunların hamısına göz yumub su içmirik. Ola bilər, kimsə Allahın əmrindən kənara çıxaraq oruc tutmasın. (Deməli, bunların hamısı insanın öz ixtiyarındadır.)

Belə nəticəyə gəlirik ki, yuxarıdakı səbəblərdən fərqli olaraq insanın taleyini həll edən insanın öz iradə və qərandır.

3)«Məcburiyyət» nəzəriyyəsinin siyasi və ictimai səbəbləri

Məcburiyyət və ixtiyar məsələsindən tarix boyu sui-istifadə etmişlər. Bir sıra səbəblər «məcburiyyət» nəzəriyyəsinə əqidə bağlamaq və insanın özünün də heç bir ixtiyarı olmamasını nəzərə almaqla həmişə öz təsirlərini qoymuşlar. O cümlədən:

A)Siyasi səbəblər

Yezid kimi zalım və xudbin siyasətçilər aşağı təbəqədən olan insanların qiyamının qarşısını almaq, eləcə də öz qanunsuz rəhbərliklərini davam etdirmək üçün həmişə bu nəzəriyyəyə əl atmışlar ki, insanın özündən heç bir şey asılı deyil. İnsan öz işlərində məcburdur. Bir dəstə başçı, rəhbər, digər dəstə isə rəiyyətdirsə, bunların hamısı qəzavü-qədər və məcburiyyət üzündəndir və heç bir şey insanın özündən asılı deyil.

Məlumdur ki, bu fikir məzlumların hərəkətinin qarşısını almaqda və zalımların öz siyasətlərini davam etdirməsində nə qədər böyük rol oynayır. Şəriət və aqla əsasən isə insanın taleyi, iradəsi öz əlindədir.

Həyatda məcburiyyət mənasında olan qəzavü-qədər yoxdur. Allahın qoyduğu qəzavü-qədər insanın öz iradə, qərar, hərəkət və istəyinə əsasən təyin edilmişdir.

B) Psixoloji səbəblər

Dünyada bir qrup süst və tənbel insanlar var ki, onlar həyatda həmişə məğlubiyyətə uğrayır və heç vaxt uğur qazanmırlar. Ancaq bunun səbəbini öz tənbelliklərinin boynuna yox, məcburiyyətin boynuna yıxırlar. Bu əqidəyə tapınaraq özlərini həyatda məcbur bilirlər. Bununla da özlərinə təsəlli verirlər. Deyirlər, çarəmiz nədir, bəxtimiz əvvəldən belə yazılıb, bəxtimiz əvvəldən qara olub. Daha qara bəxti Zəməm, Kövsər suyu ilə də yumaq mümkün deyil. Təəssüflər olsun ki, bəxtimiz bizə kömək etmir.

V) İctimai səbəblər

Bir qrup insanlar azad olmaq və ürəkləri istəyən günahları etmək istəyirlər. Bununla yanaşı, özlərini günahkar adlandırmaq da istəyirlər. Bu arzularını həyata keçirmək üçün «məcburiyyət» nəzəriyyəsinə əqidə bağlayırlar. Bununla da gördükləri günahlar üçün bəhanə gətirirlər. Məlumdur ki, bunların hamısı yalan və yanlışdır. Hətta bu əqidədə olan insanların özləri də bu üzlərin əsassız olduğunu bildirirlər. Lakin nəfsləri onlara həqiqəti etiraf etməyə imkan vermir. Buna görə də, cəmiyyətin əqidəsini sağlam və düzgün yetişdirmək üçün bu cür əqidələrlə mübarizə aparmaq lazımdır.

VII dər

İNSAN İRADƏSİNİN VƏ İXTİYARININ AZADLIĞINA DAİR ƏN AŞKAR SÜBUT

1. Bütün insanların vicdanı məcburiyyəti inkar edir

Alimlər, filosoflar insanın iradəyə azad və ixtiyar sahibi olması barədə çoxlu mübahisələr etmiş və bu məsələ də bir çox sübut və dəlillər gətirmişlər. Biz isə bu barədə ətraflı danışmayacağıq. Yalnız iradə azadlığı üçün gətirilmiş ən aydın və aşkar dəlili oxucuların nəzərinə çatdırırıq. O dəlil insanların öz vicdanıdır.

İzah: İnsanlar nəyi inkar etsələr də, bir həqiqəti inkar etmirlər. Bu, cəmiyyət də qanunun olmalı olduğu həqiqətidir. İstər mömin, istərsə də materialist, şərqli, qərbli, keçmiş, indiki, varlı, kasıb - hamısı deyir ki, insanlar arasında qanun hökmranlıq etməlidir. İnsanlar qanun qarşısında məsuliyyət daşımalıdırlar. Kim qanundan kənar hərəkət edərsə, cəzalandırılmalıdır.

Bir sözlə, qanunun aliliyi, insanların qanun qarşısında məsuliyyət daşımaları və eləcə də qanunu pozanın cəzalandırılması bütün insanların qəbul etdiyi bir məsələdir. Yalnız keçmişdə yaşamış vəhşi qəbilə və tayfalar bu üç məsələni rəsmi olaraq qəbul etmirdilər.

İnsanların ümumi vicdanı adlandırdığımız bu məsələ insan iradəsinin azadlığına olan ən aşkar dəlildir. Necə inanmaq olar ki, insan öz iradə və rəftarında məcbur olsun və heç bir ixtiyar sahibi olmasın, eyni zamanda, qanun qarşısında məsuliyyət daşsın və qanunu pozarsa, onu məhkəməyə çəkib sorğu-suala etsinlər, cinayəti sübuta yetdikdən sonra onu zindana salsınlar, yaxud edama məhkum etsinlər? (Əgər insan rəftarında məcburdursa, o zaman bu işlərin heç birinin mənası olmayacaq). Bu bəzən dağdan yollara tökülüb insanlara zərər yetirən daş parçalarını tutub mühakimə etməyə bənzəyər. Düzdür, zahirdə bir insanla daş parçası arasında fərq var ancaq, əgər insanın iradə azadlığını danırıqsa, onda bu zahiri fərqi heç bir mənası qalmayacaq. Hər ikisi məcburiyyət üzündən hərəkətə gəlmiş və cəmiyyətə müəyyən ziyan vurmuşlar. (Biri dağdan aşağı enib bir nəfəri öldürüb, biri də silahla birini vurub öldürüb.)

«Məcburiyyət» nəzəriyyəsinə əqidə bağlayanların fikrincə, bu iki işin nəticəsində heç bir fərq yoxdur, heç biri öz iradəsi ilə iş görməmişdir. Onda nə üçün biri (insan) mühakimə olunmalı, digəri (daş parçası) isə mühakimə olunmamalıdır?

Belə bir mövqedə insan iki yol ayrıcında durur: ya gərək bütün insanların vicdanı ilə qoyulmuş qanunu pozaraq bütün məhkəmələri ləğv etsin, ya da «məcburiyyət» nəzəriyyəsini inkar etsin.

Şübhəsiz ki, ikinci yol daha üstündür.

Təəccüblü budur ki, həyatda məcburiyyət əqidəsində olanların özləri də həyatda və əməldə qanundan, məhkəmədən və əsl azadlıqdan dəm vururlar. Əgər bir nəfər onlara qarşı kobud və nalayiq hərəkət edərsə, onu məhkəməyə verirlər. Müttəhimi cəzalandırmayınca, sakit olurlar.

Əgər insan azad deyilsə, özündən heç bir şey asılı deyilsə, bu şikayətlərin, səs-küyün nə mənası var?

İnsanların bu ümumi vicdanı sübut və şahiddir ki, bütün insanlar öz batinlərində azad olduqlarını qəbul etmişlər və buna əmindirlər. Həmişə öz azadlıqlarına vəfadar olmuş, hətta bir gün olsun belə bu əqidədən dönməmişlər. İnsanlar bilirlər ki, bu əqidəsiz yaşamaq, şəxsi və ictimai müşkülləri həll etmək qeyri mümkündür.

İslamın böyük alimi, filosofu Xacə Nəsrəddin Tusi bu məsələni məcburiyyət və ixtiyar barədə yazdığı kitabda çox gözəl bir ifadə ilə bəyan etmişdir: «Bizim öz vicdanımız şahiddir ki, bizim bütün işlərimiz özümüzə aiddir.»

2)Din və məzhəb məcburiyyətlə ziddir:

Yuxarıda deyilənlərin hamısı «məcburiyyət» nəzəriyyəsinin insanların vicdanı ilə zidd olmasına aid idi. Burada insanların dindar, məzhəb əhli, yaxud dinsiz və heç bir dinə xidmət etməyən olmasına heç bir fərqi yoxdur.

Məcburiyyət nəzəriyyəsi vicdanla olduğu kimi, din və məzhəblə də müxalif və ziddir. Din və məzhəb təfəkkürü də məcburiyyət nəzəriyyəsinin batil və səhv olduğuna dair digər qanədici sübutlar ortaya qoyur. Din və məzhəb təfəkkürü heç vaxt məcburiyyət nəzəriyyəsi ilə uyğun gələ bilməz. Əgər bu nəzəriyyə qəbul edilərsə, onda dinin əsasları, proqramları çətinliklə üzləşər. Allahın keçən dərslərdə sübuta yetirilmiş ədaləti ilə məcburiyyət nəzəriyyəsi necə uyğun gələ bilər? Necə ola bilər ki, Allahın bir nəfəri filan pis işi görməyə vadar və məcbur edə, sonra da həmin işə görə onu cəzalandıra? (Bu Allahın ədaləti ilə düz gəlirmi?) Bu iş heç bir məntiqə uyğun gəlmir. Əgər məcburiyyət nəzəriyyəsinə qəbul etsək, onda savab, günah, cənnət və cəhənnəmin hamısı mənasız və hədəfsiz olacaqdır. Həmçinin, əməl dəftəri, qiyamət gününün hesab kitabı, Quran ayələrində günahkarlara vəd olunmuş əzab və eləcə də möminlərə verilmiş müjdələr öz mənasını itirəcəkdir. Çünki bu nəzəriyyəyə əsasən, nə bir nəfər möminin özündən bir şey asılıdır, nə də bir günahkar və kafirin əlindən bir iş gələr. Bunlardan əlavə, biz din və məzhəbin ilkin mərhələlərində «məsuliyyət»lə üzləşirik. Hər bir insanın din qarşısında məsuliyyət daşdığını görürük. Əgər insanlar öz iradələrində azad və muxtar (ixtiyar sahibi) olmasalar, onda məsuliyyətin nə mənası olar? Əli özündən ixtiyarsız esən şəxsə «əlini tərپətmə» deyə bilərikmi? Yaxud enişdən aşağı gələn və özünü saxlaya bilməyən insana «dayan» deyə bilərikmi? Məhz buna görə də əmirəl-möminin Həzrət Əli (ə) hədislərinin birində buyurur ki, məcburiyyət əqidəsi büt-pərəstlərin və şeytan hizbinin (partiyasının) əqidəsidir.

Həzrət Əli (ə)-in hədisinin ibarəsi belədir **«Bu əqidə büt-pərəstlərin, Allah düşmənlərinin və şeytan yolunda olanların əqidəsidir.» (Üsuli-kafi. 1-ci cild, səh.119.)**

VIII dər

MƏCBURİYYƏTLƏ İXTİYAR ARASINDA OLAN HƏDD NƏDİR?

(Vasitə nəzəriyyəsi.)

1)Məcburiyyətin qarşılığı olan nəzəriyyə .

Məcburiyyət nəzəriyyəsinin müqabilində «təfviz» adlanan bir nəzəriyyə vardır. Bu əqidədə olanlar deyirlər ki, Allah insanı yaratdıqdan sonra onu tam şəkildə azad buraxmışdır. Beləliklə də, insan bütün işlərində tam azaddır və Allah onun işlərində heç bir rol oynamır. Şübhəsiz ki, bu nəzəriyyə də tövhidlə uyğun gəlmir. Çünki tövhid bizlərə öyrədib ki, aləm Allahın mülküdür, heç bir şey onun hakimiyyətindən kənar deyil. Hətta insan iradəsinin azad olduğuna baxmayaraq, eyni zamanda, insanların bütün əməlləri onun qüdrət və hakimiyyət çərçivəsindədir. Əgər belə olmasa, onda Allaha şərikin qoşmuş olarıq. Daha aydın desək, biri bütün yeri-göyü xəlv etmiş böyük Allah, digəri isə kiçik

Allah. Brinci Allah insanın işlərində rol oynamadığına görə, biz müstəqil, azad, iradəsi öz əlində olan insanı ikinci Allah kimi təsəvvür etmiş olarıq.

Bu şərkdir. (Allaha şərikin qoşmaq deməkdir.) Bu ikiillahlığa əqidə bağlamaq deməkdir. Məsələ burasındadır ki, biz elə etməliyik ki, həm insanı azad bilək, həm də Allahın ona və onun rəftarına hakimiyyət etdiyini təsdiqləyək.

2) «Vasitə» nəzəriyyəsi: Məcburiyyət nəzəriyyəsi ilə təfviz, yəni tam azadlıq nəzəriyyəsi arasında olan hədd «vasitə» həddi, vasitə nəzəriyyəsi adlanır.

Əsas məsələ budur ki, biz bu iki məsələ arasında, yəni insan iradəsinin azadlığı və eyni zamanda Allahın insanın əməllərinə hakimiyyət etməsi arasında ziddiyyət təsəvvür etməliyik. Əsas məsələ budur ki, biz həm tam şəkildə Allahın ədalətini və insan iradəsinin azadlığını, həm də Allahın bütün aləmə, kainata, hətta insanın əməllərinə hakimiyyət etdiyini qəbul edək. Bu məsələni üsuliddində vasitə «nəzəriyyəsi» adlandırırlar. (Yəni, məcburiyyət və tam azadlıq nəzəriyyələri arasındakı hədd. Yəni, insan öz əməllərində məcbur deyil, lakin tam şəkildə azad da deyil. Allahın da onun rəftarında rolu və hakimiyyəti var.)

Bu bəhs bir az qarışıq və çətin olduğu üçün, onu sadə bir misalla açıqlayırıq.

Təsəvvür edin ki, siz trolleybus sükranının arxasında əyləşib maşını idarə edirsiniz. Əgər elektrik cərəyanı bir anlıq kəsilsə, trolleybus dərhal hərəkətdən qalacaq. Elektrik olan zaman siz azadsınız: istədiyiniz yerdə maşını saxlaya bilərsiniz, istədiyiniz qədər dayana bilərsiniz, hansı sürətlə istəsəniz, hərəkət edə bilərsiniz. Lakin sizin bu azadlığınıza baxmayaraq elektrik cərəyanına nəzarət edən şəxs istədiyi vaxt sizi hərəkətdən saxlaya bilər. Çünki trolleybusun bütün hərəkətləri elektrikdən asılıdır.

Bu misala diqqət etdikdə sürücünün azad, ixtiyar sahibi olduğu ilə yanaşı onun başqa bir şəxsdən asılı olduğunu da anlarıq. Bu iki işin bir-biri ilə heç bir ziddiyyət və ixtilafı yoxdur.

Başqa bir misal:

Təsəvvür edin ki, bir nəfərin əli xəstəlik və ya gözlənilməz bir hadisə nəticəsində keyimış və daha hərəkət etməyə qüdrəti qalmamışdır. Lakin əgər ona elektrik cihaz ilə kömək etsələr, əli hərəkətə gələr. Onun əlini elektrikin köməyi ilə hərəkətə gətirdikdə əgər həmin şəxs bu anda bir cinayət törətsə, məsələn, bir nəfəri bıçaqla vursa, şübhəsiz bu şəxs törətdiyi cinayətə görə məsuliyyət daşımalıdır. Çünki o anda onun həm qüdrəti olub, həm də ixtiyarı öz əlində idi. Azad şəxs də gördüyü işlər müqabilində məsuliyyət daşıyır. Buna baxmayaraq, həmin şəxsə qüdrət verən, əlini hərəkətə gətirən elektriktir.

İndi isə öz bəhsimizə qayıdaq.

Allah bizə qüdrət, qüvvət vermiş, huş, ağıl, düşüncə bəxş etmişdir. Bunlar hər an Allah tərəfindən bizə verilir və arası kəsilmir. Əgər onun lütf və mərhəməti bir an bizdən kəsilsə, məhv olarıq. Əgər biz bir iş görürüksə, onun bizə bəxş etdiyi qüdrətlə görürük. Hətta azadlığımız da bizə onun tərəfindən verilib. Yəni, o bizim azad olmağımızı və bu yolla təkamülə yetişəcəyimizi istəmişdir.

Buna əsasən, biz iradəmizin azad və muxtar olması ilə yanaşı Allahın ixtiyarındayıq. Biz özümüz qüdrət sahibi olmağımıza baxmayaraq, yenə də ona tabeyik. Onsuz biz puç olarıq. Bu əqidə, bu nəzəriyyə yaxud «vasitə» nəzəriyyəsi adlanır. Yəni, nə bir bəndəni Allaha tay və şərikin qərar veririk, nə də bəndləri öz əməllərində məcbur bilirik. (Diqqət edin.)

Şiə imamlarından «məcburiyyət və «azadlıq» nəzəriyyələri arasında başqa bir hədd varmı» deyər soruşduqda buyurlar ki, bəli! Bu iki nəzəriyyə arasında başqa bir hədd vardır ki, onların yerdən göyəcən fərqləri var.

3) Quranda «məcburiyyət» və «ixtiyar» məsələsi

Qurani-Məcid öz gözəl ayələri ilə insan iradəsinin azad olduğunu açıqlamışdır. Bu məsələ Quranın yüzrlərlə ayəsində gözə çarpar. Bu ayələri bir neçə dəstəyə bölmək olar:

A)Əmr və nəhy, vacib və haram, məsuliyyətləri bəyan edən ayələrin hamısı insan iradəsinin azad olduğuna şahiddir. Əgər insan öz əməllərində məcbur olarsa, onda bu ayələrin heç bir mənası olmaz.

B)Günahkarları tənə, möminləri isə mədh edən ayələr də insanın azad və ixtiyar sahibi olduğuna bir sübutdur. Çünki məcburiyyət olan yerdə tənə və tərifin heç bir mənası yoxdur.

V)Qiyamət gününün sorğu-sualı, hesab kitabı, Cənnət və Cəhənnəmdən söhbət edən ayələr də insanın azad olduğuna daha bir sübutdur. Çünki məcburiyyətlə bu deyilənlər uyğun gəlmir. Əksinə, məcburiyyət olduqda günahkarları cəzalandırmaq açıq-aşkar zülm olar.

Q) «Kullu nəfsin kəsəbət rəhinəh.»

«Hər kəs öz əməlinin girovudur.» «(Hərə öz əməlinin girovunu alacaqdır.)», «Hər kəs öz əməlinin girovudur» kimi ayələr də açıq-aşkar insan azadlığından danışirlar.»

d) «Biz ona haqq yolu göstərdik. İstər (nemətlərimizə) minnətdar olsun, istər nankor (bu onun öz işidir.)» kimi ayələr də insanın azad olduğunu göstərən sübutlardan biridir.

Quranda bir sıra ayələr də vardır ki, bunlar «vasitə» nəzəriyyəsini isbat edirlər. Lakin bəzi düşüncəsiz insanlar bu ayələri insanın məcbur olduğuna dair sübut və şahid gətirmişlər. O cümlədən **«(Ey insanlar! Onu da bilin ki,) Allah istəməsə, siz heç nə istəyib iradə edə bilməzsiniz.» ayəsini buna nümunə gətirmək olar.**

Bu və bu kimi digər ayələr insanın rəftar və iradəsində məcbur olduğunubildirmir. Əksinə, bu cür ayələr bizə bunu çatdırır ki, insanın iradəcə azad və ixtiyar sahibi olmasına baxmayaraq, eyni zamanda o, Allahın nəzarəti altındadır. Bu barədə ətraflı məlumat bir az bundan əvvəl söylənilmişdir.

IX dər

HİDAYƏT VƏ AZĞINLIQ ALLAHIN ƏLİNDƏDİR

1.Hidayət və azğınlığın növləri.

Məsələn, bir nəfər sizə əlində tutduğu bir ünvanı göstərərək ünvanı tanımadığını və sizdən kömək istədiyini bildirir. Sizin ünvanı ona tanıtdırmaq üçün iki yolunuz var. Biri odur ki, ona qoşulub istədiyi yere gətirib ünvanı ona göstəresiniz. İkincisi isə odur ki, ünvanın yerini, nişanəsini deyib onu tanış edəsiniz. Siz hər iki surətdə onu öz məqsədinə çatdırmış olursunuz. Lakin bu iki yol arasında fərq var. Birinci halda siz ünvanı ona göstərməkdən əlavə, onu ötürüb məqsədinə çatdırmısınız. İkinci halda isə yalnız ünvanın yerini və nişanələrini söyləmişsiniz.

Quranın bir çox ayələrində, eləcə də islami hədislərdə gəlmiş «hidayət» sözü bu iki mənanın hər ikisində işlədilmişdir.

Bundan əlavə bəzən yalnız təşrii məna daşıyır. Yəni, qanun və fərmanlar vasitəsilə həyata keçir. Bəzən isə təkvini məna daşıyır. Yəni, təbii yollarla, xilqətin qurduğu vücudla həyata keçir. Necə ki, bir nütfə kamil bir insana tərəf hidayət olur və insana çevrilir. Hidayətin bu iki mənası da Quran və hədislərdə gəlmişdir. İndi ki, hidayətin (eləcə də onunla qarşı duran zəlalət və azğınlığın) növlərini öyrəndik, əsl bəhsimizə qayıdıraq.

Quranın çox ayələrində gəlmişdir ki, hidayət və azğınlıq Allahın işidir. Şübhəsiz ki, insana düz yolu göstərən odur. Çünki o, peyğəmbərlər göndərməklə və asimani kitabları nazil etməklə yolu insanlar üçün müəyyən etmişdir. Ancaq məqsədə çatdırmaq, özü də məcburi şəkildə, yəqin ki, insan iradəsinin azadlığı ilə uyğun gəlmir. Lakin məqsədə çatmaq üçün lazım olan qüvvələr Allah tərəfindən bizə verildiyi üçün və bu işdə bizə o kömək etdiyinə görə deyirik ki, hidayət Allahın əlindədir. Belə ki, Allah bütün başlanğıcları insan üçün hazırlayaraq onları bəşərin ixtiyarında qoymuşdur.

2.Mühüm bir sual

Quranda hidayə və zəlalətin yalnız Allahın əlində olduğuna işarə edən ayələrlə rastlaşırıq.

Məsələn, «İbrahim» surəsinin 4-cü ayəsində deyilir: **«Allah kimi istəsə hidayət edər, kimi də istəsə yolundan azdırar. O, yenilməz qüdrət və hikmət sahibidir.»**

Bəzi insanlar Quranın digər ayələrini nəzərə almamaqla belə sual verirlər ki, əgər insanı hidayət edən, yaxud yolundan azdıran Allahdırsa, bəs onda insanların nə günahı var? Lakin diqqəti cəlb edən budur ki, Quran ayələrini bir-biri ilə əlaqələndirib onun əsl, həqiqi mənasını ələ gətirmək lazımdır. Biz indi hidayət və zəlalət barədə olan ayələrin bir neçəsini sizin nəzərinizə çatdırırıq. Bu ayələri yuxarıda deyilən ayə ilə müqayisə edib lazımi nəticəyə gələ bilərsiniz.

«Allah zalimləri (haqq yoldan) azdırar.» (İbrahim,27).

«Allah (küfr etməklə) həddi aşan, şəkk içində olan kimsəni belə yoldan azdırar.» (Qafir, Mumin,34).

«Bizim uğrumuzda cihad edənləri öz yollarımıza qovuşduracağıq.» (Ənkəbut, 69).

Yuxarıdakı ayələrdə gördüyümüz kimi, Allahın istək və iradəsi heç də hesabsız deyildir. Nə bir nəfər hikmətsiz və hesabsız hidayət olunur, nə də bir nəfər hesabsız yolundan azdırılır. Əgər Allah onun yolunda cihad edən, çətinliklərlə mübarizəyə qalxan, öz nəfsi ilə mübarizə edən, düşmənlərlə üz-üzə gələn bir şəxsə onu hidayət edəcəyini vəd edirsə, bu ədalətin eynidir.

Əlbəttə ki, zülm, şəkk və şeytani hərəkətlərdə həddini aşmış insanlar Allah hidayət etməz. Nəinki, təkcə hidayət etməz, əksinə, onu yolundan azdırar. Bu şəxslərin qəlbləri, gördükləri bu işlər nəticəsində daşa dönmüşdür və onlar bir daha düz yola hidayət oluna bilməzlər. Əgər Quran ayələrində «Allah istədiyini yoldan azdırar» kimi ifadələrlə rastlaşırıqsa, mənası budur. Allah əməllərimizin nəticəsini bizim öz ixtiyarımıza qoymuşdursa, bu da eyni ədalətdir (Diqqət edin).

3. Günah etməyin səbəbi Allahın əzəli və əbədi elmidirmi?

Məcburiyyət və ixtiyar barədə sonuncu məsələ budur ki, məcburiyyət əqidəsində olan insanlar özlərini paklığa çıxarmaq üçün bəhanə kimi Allahın onların günah etmələrinə səbəb olan əbədi elmini göstərirlər. Onlar deyirlər ki, Allah filan şəxsin filan vaxda filan günahı edəcəyini bilirdi, ya yox?

Əgər cavab versək ki, yox, bu Allahın elmi ilə uyğun gəlmir. (Çünki Allah hər şeyi bilir.) Əgər desək ki, bəli bilirdi, deyəcəklər ki, onda mütləq o şəxs həmin günahı etməlidir. Yoxsa, Allahın elmi düz çıxmaz.

Deməli, Allahın elminin düzgün çıxması üçün bütün günahkarlar günahları, möminlər isə itaətlərini etməyə məcburdurlar.

Onlar özlərini sudan quru çıxarmaq üçün bu bəhanəyə əl atmışlar, ancaq bir şeyi nəzərə almayıblar ki, Allah filan şəxsin filan günahı edəcəyini bilsə də, bu, günahkar öz günahında məcburdur mənasına gəlməz. Allah bilir ki, filan şəxs filan günahı mömin də itaətini öz ixtiyar və iradəsi ilə görəcəkdir. Yəni, Allah bu işləri (günah və itaət edəcəyimizi) bizim öz ixtiyarımızla görəcəyimizi bilir. Əgər məcbur olsaq, onda Allahın elmi düzgün çıxmaz. (Deməli, Allahın elminin düzgün çıxması üçün tək çarəmiz insanın iradəcə azad və ixtiyar sahibi olduğunu etiraf etməkdir.) (Diqqət edin).

Bu məsələni aşkar bir misalla daha da açıqlayaq. Fərz edin ki, bir sinifdə tənbel bir şagird var. Sinfin müəllimi topladığı təcrübə nəticəsində bilir ki, həmin şagird imtahanı verə bilməyəcək. Buna yəqini də var ki, o, sinifdə qalacaq. İmtahan zamanı çatdıqda həmin şagird imtahanı verə bilmir və sinifdə qalır. İndi həmin şagird deyə bilər ki, ey müəllim, sən mənə imtahanı verə bilməyəcəyimi haqqdakı biliyin məni imtahandan kəsilməyə məcbur etdi? Yaxud məsum bir şəxs filan cinayətin baş verəcəyini bilir. Cinayət baş verdikdə cani məsuma deyə bilər ki, sən elmin məni cinayət törətməyə məcbur etdi? Və ya baş verəcək hadisələr haqqında bir az qabaqcadan xəbərdarlıq edən cihazlar barədə hadisə baş verdikdən sonra deyə bilərik ki, bu cihazlar bu hadisənin baş verməsinə səbəb oldu? Deməli, belə nəticəyə gəlirik ki, Allahın elmi heç kəsi öz işində məcbur etmir.

X dərs

ALLAHIN ƏDALƏTİ VƏ İNSANLARIN CƏHƏNNƏMDƏ ƏBƏDİ QALMASI MƏSƏLƏSİ

Bildiyimiz kimi, Quranın bir çox ayələrində Allah kafir və bir sıra günahkar insanlara Cəhənnəmdə əbədi qalacaqlarını vəd etmişdir. Məsələn, «Tövbə» surəsinin 68-ci ayəsində deyilir: **Yəni, «Allah münafiq kişi və qadınlara, kafirlərə içində əbədi qalacaqları cəhənnəm odu vəd etmişdir.»** Eləcə də, Allah tərəfindən mömin kişi və qadınlara Cənnətdə əbədi qalacaqları vəd edilmişdir. Məsələn, həmin surənin 72-ci ayəsində oxuyuruq: **Yəni, «Allah mömin kişi və qadınlara (ağacları) altından çaylar axan cənnətlərdə əbədi qalacaqlarını vəd etmişdir.»**

Burada belə bir sual yaranır; necə olur ki, bir nəfər 80, ya çox olsun, 100 il ömür sürür və bir neçə pis iş görür, lakin qiyamət günü milyon illərlə, yaxud əbədi olaraq onun cəzasını çəkməli olur?

Bu sual yalnız cəhənnəmin əbədi əzabına aiddir. Behiştə əbədi qalmağa gəlincə isə, bu sualın mənası yoxdur. Çünki mükafat (Cənnət mükafatı) nə qədər çox olarsa, bir o qədər Allahın rəhmət və fəzlinin çoxluğunun nişanəsidir. Lakin pis əməllərin müqabilində insan əbədi əzaba düşər olması

necə? Bu Allahın ədaləti ilə uyğun gəlirmi? Allahın ədaləti ilə günahların cəzasını çəkmək arasında tarazlıq olmamalıdır?

Cavab:

Bu sualın cavabını bilmək üçün bir neçə mətləbi nəzərə almalıyıq:

A) Axirət dünyasının əzab və cəzası bu dünyanın cəzası kimi deyildir. Məsələn, bir nəfər dünyada oğurluq edibsə, onu bir müddət zindanda saxlayıb sonra azad edirlər. Qiyamət cəzası isə əməllərin (günahların) təsir və xüsusiyyətinə əsasən verilir. Başqa sözlə desək, günahkarların axirətdə çəkəcəyi əzabların hamısı onların öz əməllərinin nəticəsidir ki, indi onları əhatə etmişdir.

Qurani- Məcid bu məsələni çox gözəl şəkildə bəyan etmişdir: **Yəni, «Bu gün heç kəsə heç bir haqsızlıq edilməyəcəkdir. Siz ancaq etdiyiniz əməllərin cəzasını çəkəcəksiniz.» (Yasin, 54).**

Bu həqiqəti sadə bir misalla aydınlaşdırmaq olar. Təsəvvür edin ki, bir nəfər narkotik maddələr qəbul etməyə və ya spirtli içkilər içməyə adət etmişdir. Ona deyiləndə ki, bunlar sənə ziyanındadır, qulaq asmır. Bir neçə həftə və ya bir neçə ay öz kefi ilə məşğul olduqdan sonra yavaş-yavaş mədəsi, ürəyi ağrımağa, əsəbləri pozulmağa başlayır. Sonra ömrünün axırınadək bu xəstəliklərdən əziyyət çəkir, gecə-gündüz çığır-bağır salır, ah-nalə edir. İndi deyə bilərikmi, bu şəxs bir neçə həftə və ya bir neçə ay günah işlətməmişdir, bəs indi nə üçün ömrünün axırınadək onun əziyyətini çəkməli olur? Dərhal cavab verilir ki, bu onun öz əməlinin nəticəsidir. Hətta o, Nuh(ə) qədər də ömür sürsə, yenə ömrünün sonuna kimi bu əziyyəti çəkməlidir. Ona deməliyik ki, bu sənə öz əlində hazırladığın bəladır.

Qiyamət gününün əzabları da bir cəhətdən buna bənzəyir. Buna görə də, Allahın ədalətinə heç bir qüsur gətirmir.

B) Bəziləri belə güman edirlər ki, günahın cəzasının müddəti günahın müddəti qədər olmalıdır. Bu səhv və yanlış bir fikirdir. Çünki günahla cəza arasında zaman rəbitəsi yoxdur. Cəza günahın xüsusiyyət və nəticəsinə görə verilir.

Məsələn, bir şəxs günahsız bir insanı qətlə yetirir və bir sıra dünyəvi qanunlara əsasən onu ömürlük ölümə məhkum edirlər. Baxıb görürük ki, cinayət az bir zamanda baş verib, lakin cani ömürlük zindana məhkum olunub. Bu işi heç kim zülm hesab etmir. Çünki bu işdə saniyə, dəqiqə, saat, ay rol oynamır. Əsas məsələ günahın xüsusiyyətidir.

V) Cəhənnəmdə həmişəlik qalıb əbədi əzab çəkmək yalnız bütün nicat qapılarını öz üzlərinə bağlamış və bilərəkdən fəsada, nifaqa doğru gedən insanlara aiddir. Günah bu insanlara o qədər təsir edib ki, onların bütün vücudunu özündə qərq etmiş, əslində onları günahın özünə gətirib çıxarmışdır.

Qurani- Kərim bunu öz gözəl ifadəsi ilə belə bəyan edir: **«Bəli, günah qazanan və qazandığı günahkarlarla əhatə olunan şəxslər cəhənnəmlidirlər və orada həmişəlik qalacaqlar...» (Bəqərə, 81).** Bu cür insanlar Allahla əlaqəni tamamilə kəsmiş, nicat qapılarının hamısını üzlərinə bağlamışlar. Bu cür insanlar bilərəkdən öz qanadlarını sındırmış, uçmağa imkanı olmayan və həmişə yerdə qalmağa məcbur olmuş quşlara bənzəyirlər.

Bu üç mətləbi nəzərə aldıqda məlum olur ki, bir sıra münafiq, kafir insanlar üçün nəzərdə tutulmuş əbədi cəhənnəm əzabı heç də Allahın ədaləti ilə zidd deyildir. Bu, onların öz gördükləri işlərin nəticəsidir. Peyğəmbərlər onlara xəbərdarlıq etmişdilər ki, bu işlərin çox acınacaqlı nəticəsi vardır. Əgər bu insanlar cahil olmuş və peyğəmbərlərin sözü onların qulağına çatmamışdırsa, şübhəsiz ki, onlar bu cür əzaba düşər olmalıydılar.

Xatırladaq ki, Quran ayələrindən və rəvayətlərdən belə məlum olur ki, Allahın rəhməti həddən artıq geniş olduğuna görə, günahkarların çoxu bağışlanacaqdır. Bəziləri şəfaət vasitəsi ilə, bəziləri bağışlanma və əfv vasitəsi ilə, bəziləri gördükləri kiçik yaxşı əməllərin Allah tərəfindən böyük hesab olunması vasitəsi ilə, bəziləri də bir müddət cəhənnəmdə qalıb, təmizləndikdən sonra bağışlanıb cənnətə gedəcəklər. Təkcə bir dəstə qalır ki, onlar da haqla həddən artıq düşmənçilik etdiklərinə, zülm, fəsadda öz həddlərini aşaraq talelərini qaraltmışlarına görə, cəhənnəmdə əbədi qalmalı olacaqlar.

(III Fəsil)

**PEYĞƏMBƏRİ
TANIMA**

(III Fəsil)

PEYĞƏMBƏRİ TANIMA

haqqında on dər

I dər

İNSANLARIN İLAHİ RƏHBƏRLƏRƏ (PEYĞƏMBƏRLƏRƏ) OLAN EHTİYACI İNSAN ELMİNİN MƏHDUDLUĞU

Bəziləri soruşa bilər: peyğəmbərlərin insanları düz yola dəvət etmələri lazımdır mı? Məgər insan öz həqiqətlərini anlama bilmirmi? Məgər elmin inkişaf etməsi sirlərin açılmasına və həqiqətlərin kəşf olunmasına kömək etməirmi? Bundan əlavə, onu da xatırladaq ki, peyğəmbərlərin insanlara öyrətdiklərini bəzən öz ağılimızla dərk edirik, bəzən isə etmirik. Birinci halda (ağılimız peyğəmbərlərin dediklərini anladığı halda) peyğəmbərlərin gəlməsinə ehtiyac yoxdur. (Çünki onların dediklərini öz ağılimızla dərk edirik.) İkinci halda isə biz ağılimızın dərk etmədiyi şeyləri qəbul edə bilmərik. Başqa bir tərəfdən, peyğəmbərlərin dediklərini qəbul etmək üçün insan özünü tam şəkildə onların ixtiyarına buraxmalıdır. Məgər bu düzgündür mü? İnsan peyğəmbərlərin sözünü kor-koranə qəbul edə bilər mi? Məgər peyğəmbərlər bizim özümüz kimi insanlar deyillər? Özümüzü özümüz kimisinin ixtiyarına verməyin nə mənası var?

Cavablar:

Bir neçə məsələni nəzərə almaqla bütün verilən sualların cavabı və peyğəmbərlərin insanların həyatındakı mövqeyi məlum olur.

1) Bilməliyik ki, bizim elmimiz məhduddur. Bəşər elmində bu qədər inkişafın olmasına baxmayaraq, yenə də bildiklərimizin bilmədiklərimizə olan nisbəti bir damla suyun deryaya olan nisbəti kimidir. Bəzi böyük alimlərin dili ilə desək, bizim bütün bildiklərimiz dünya adlı kitabın əlifbasıdır. Başqa sözlə, bizim ağılimızın anlayış çərçivəsi elə bir məntəqədir ki, elm və bilik şüası onu işıqlandırır, bizim isə onun xaricindən xəbərimiz yoxdur. Peyğəmbərlər gəlib bu məntəqəni insanın ehtiyacı olan qədər işıqlandırır. Əslində bizim ağılimız böyük bir proyektor, peyğəmbərlər və səmavi vəhy isə bütün dünyanı işıqlandıran günəşdir. Güclü bir proyektorla malik olan şəxs deyə bilər ki, mənim günəş işığına ehtiyacım yoxdur?

Daha açıq desək, həyata aid məsələləri üç hissəyə bölmək olar, ağılasığan, ağılasığmayan və məchul məsələlər.

Peyğəmbərlər heç vaxt ağılasığmaz, yəni ağıl və düşüncənin əksinə olan söz deməmişlər. Əgər deyiblərse, peyğəmbər olmamışlar. Əksinə, onlar məchulları anlamaqda bizə kömək etmişlər. Bu da bizim üçün çox mühümdür. Buna əsasən, insanın ağıl olan yerdə və elmin bu qədər inkişaf etdiyi bir vaxtda «insanların peyğəmbərə ehtiyacı yoxdur» deyən şəxslər nə bəşər elminin çərçivəsini tanıyırlar, nə də peyğəmbərlərin risaletinin mənasını anlayırlar. Bu, birinci sinifdə əlifbanı öyrənmiş uşağın «mən hər şeyi bilirəm, dərs oxumağa və müəllimə ehtiyacım yoxdur» deməsinə bənzəyir. Bu söz əsassız deyilmi?

Bunu da deyək ki, peyğəmbərlər təkcə müəllim olmamışlar. Onların rəhbərlik məsələləri barədə gələn dərslərdə ətraflı söhbət edəcəyik.

2)Heç kim iddia etmir ki, insan özünü özü kimi olan başqa birisinin ixtiyarına verməlidir. Məsələ burasındadır ki, peyğəmbərlərin səmavi vəhy, yeni, Allahın sonsuz olan elmi ilə rabitələri vardır. (Bunu gələn dərslərdə isbat edəcəyik.) Bu rabitəni biz qəti və möhkəm dəlillərlə tanımalıyıq. Bu surətdə onların dediklərini, təlim-tərbiyələrini can-başla qəbul etməliyik.

Əgər xəstə bir şəxs ona ürəyi yanan və öz ixtisasında mahir olan bir həkimin yazdığı reseptə əməl edərsə, səhv işmi görmüş olar? Peyğəmbərlər də böyük ruh həkimləridir.

Müəllimin dedikləri ağılımıza uyğun gələrsə, onu qəbul etməyin nə qəbahəti var? Peyğəmbərlər də, bəşərin böyük müəllimləridir.

Yaxşısı budur ki, biz peyğəmbərlərin gəlməsinin lazım və zəruri olduğunu sübut edən dəlilləri daha dəqiq araşdıraq.

İnsanların üç səbəbə görə peyğəmbərlərə ehtiyacı var

1.Təlim-tərbiyə cəhətdən olan ehtiyac

Əgər bir nəfər xəyalında nurdan hazırlanmış və saniyədə 300000 kilometr məsafəni qət edən bir miniyə minib geniş asimanda dövr etsə, bu kainatın tək-cə bir guşəsini müşahidə etmək üçün onda Nuh ömrü lazımdır.

Kainat bu qədər genişliyi ilə, yəqin ki, əbəs yerə yaradılmayıb. Allahı tanıma bəhslərində demişik ki, bu dünyanın yaranmasında Allaha heç bir fayda, mənfəət gəlmir. Çünki o, hər cəhətdən kamil və ehtiyacsız bir varlıqdır. Onun nöqsanı olmadığından, bu dünyanı xəlv etməklə həmin nöqsanı aradan qaldırmaq istədiyini söyləyə bilmərik. Deməli, Allahın dünyanı yaratmaqda məqsədi başqalarına fayda və mənfəət vermək, məxluqatı kamala çatdırmaqdır. Necə ki, günəş bizə ehtiyacı olmadığı halda yerə saçır və bunun yalnız biz faydası var. Bizim isə günəşə bir xeyrimiz yoxdur.

Bundan əlavə, bizim biliyimiz kamilliyə yetişmək üçün kifayət edərmi? Biz bu dünyanın sirlərindən nə qədərini bilirik? Ümumiyyətlə, həyatın mənası nədir? Bu dünya nə vaxtdan yaranıb? Heç kim bu suallara düzgün cavab verə bilmir. Bu dünya nə vaxtadək davam edəcəkdir? Buna da düzgün bir cavab verən tapılmır. İqtisadi və ictimai həyat barədə bəşər alimlərinin hər birinin öz nəzəriyyəsi vardır. Məsələn, bir qrup kapitalizmi, başqa bir qrup sosializm və kommunizmi tövsiyə edir. Üçüncü qrup isə hər ikisinin ziyanlı olduğunu bildirərək heç birini bəyənmir. Həyatın digər məsələlərində də alimlər arasında bu cür nəzəri ixtilaflar çoxdur. Bu yerdə insafla etiraf etməliyik ki, insanın yaranışının əsl məqsədi olan təkamülə yetişmək üçün düzgün və həqiqətlə uyğun olan təlim-tərbiyəyə ehtiyacı var. Bu təlim-tərbiyə elə olmalıdır ki, bu uzun məsafədə bizə mənzil başına çatmaqda kömək olsun. Bu da yalnız Allahın elmi ilə, yeni peyğəmbərlərə göndərdiyi vəhylər nəticəsində mümkün olur. Məhz buna görə də, bizi xəlv etmiş Allah bizə yolu qət etmək üçün həmin elmi verməlidir. (Bu da ancaq peyğəmbərlərin vasitəsi ilə mümkündür.)

2.İctimai və əxlaqi cəhətdən rəhbərə olan ehtiyac

Bildiyimiz kimi, insanın vücudunda ağıl və düşüncədən başqa bir sıra istək və meyllər də vardır. Məsələn, özümüzü sevmək meyli, hirs və qəzəb meyli, şəhvət və digər meyllər. İnsan öz (heyvani) meyllərinin qarşısını almaq üçün hər tərəfdən, hər nəzər və cəhətdən kamil olmalıdır. O şəxs rəftarı, söhbəti, hərəkətləri ilə əsl əxlaqı, tərbiyəni, mənəviyyəti insanlara öyrətməlidir. Məsum peyğəmbərlərdən başqa kim bu işin öhdəsindən gələ bilər? Məhz buna görə də mehriban və qadir Allah bəşəri bu cür insanlardan məhrum etməmiş və insanlar üçün rəhbər, müəllim, əsl mənada desək, peyğəmbərlər göndərmişdir.

(Bu bəhsin davamını gələn dərslərdə oxuyacaqsınız.)

5.Bu barədə daha hansı başlıq altında bəhs edəcəyimizi güman edirsiniz?

QANUN TƏYİN ETMƏ NƏZƏRİNDƏN PEYĞƏMBƏRLƏRƏ OLAN EHTİYAC

Ötən dərslərdə insanların peyğəmbərlərə olan ehtiyaclarının cəhətini, yeni təlim və tərbiyə cəhətindən olan ehtiyacını öyrəndik. İndi isə növbə peyğəmbərlərin insanların həyatında ən əsas rolu olan ictimai qanunlarla bağlılığına yetişmişdir.

Məlum olduğu kimi, insanların ən böyük və əsas xüsusiyyəti, onların hər bir sahədə qazandıqları uğurların səbəbi ictimai şəkildə yaşamalarıdır. Qətiyyətlə demək olar ki, əgər insanlar bir-birindən ayrı yaşasaydılar, indi onların hamısı fikir, düşüncə, mədəniyyət tərzini nəzərindən eynilə daş dövrünün insanları kimi olardılar. İnsanlara mədəniyyət bəxş edən, onların elmini bu qədər inkişaf etdirən yalnız ictimai yaşamdır. Məsələn, aya uçuşu təsəvvür etsək, görürük ki, bu, bir, yaxud bir neçə nəfərin səyi nəticəsində yox, milyonlarla alimin min illərlə göstərdiyi səylər, təcrübələr, kəşflər nəticəsində həyata keçmiş bir işdir. Yaxud indiki zamanda mahir və təcrübəli bir həkim özü ölmüş, lakin qəlbi hələ döyünməkdə davam edən insanın ürəyini başqa bir insanın ürəyi ilə əvəz edərək onu ölümdən xilas edərsə, bu minlərlə həkim və cərrahın səyi nəticəsində və onların indiki şagirdlərinin əli ilə həyata keçmiş bir işdir. Əlbəttə, bunu da xatırladaq ki, bu cür ictimai yaşayışın bəzi mənfi cəhətləri də vardır. Məsələn, bir-birinin haqqını tapdalamaq, bir-birinə təcavüz və zorakılıq etmək, hətta bəzən bir-birinə (ölkə-ölkəyə) qarşı müharibə və qırğın törətmək kimi nümunələri göstərmək olar. Bu halda qanuna, nizam-intizama olan ehtiyac aydın hiss olunur.

Qanun insanların üç əsas çətinliyini aradan qaldırır:

- 1) Qanun hər bir insanın cəmiyyət qarşısında, eləcə də cəmiyyətin hər bir insan qarşısında vəzifəsini müəyyən edir. İstedadları çiçəkləndirərək səyləri bir-biri ilə uyğunlaşdırır.
- 2) Qanun insanların öz vəzifələrinə əməl etmələri üçün lazım olan nəzarətin yaranmasına yol açır.
- 3) Qanun insanların bir-birinin hüququna təcavüz etməsinin qarşısını alaraq hər cür hərc-mərcliyin, çəkişmələrin baş verməsinə mane olur və lazım olduğu vaxt caniləri münasib cəzaya məhkum edir.

Ən gözəl qanun təyin edən kimdir?

İndi görək, insanların ehtiyacı olan qanunları kim daha gözəl təyin edə bilər? Bu şərtlə ki, yuxarıda deyilən üç bəndin hamısına riayət olunsun. Bu məsələni daha yaxşı açıqlamaq üçün sadə bir misaldan istifadə edirik.

İnsan cəmiyyətini uzun bir qatara, qanunları isə həmin qatara idarə edən lokomotivə bənzətmək olar. Qanun bütün yol boyu çəkilməmiş və qatarın məqsədini təyin edən relsdir. Məlumdur ki, yaxşı dəmir yolu aşağıdakı xüsusiyyətlərə malik olmalıdır:

A) Qatarın keçəcəyi yollar qatarın bütün ağırlığını saxlaya bilməlidir.

B) İki relsin arasında olan məsafə qatarın təkərlərinin məsafəsi ilə uyğun gəlməlidir. Həmçinin, yol boyu tunellərin hündürlüyü qatarın hündürlüyünə münasib olmalıdır.

V) Qatarın əyləc sistemi yollardakı eniş-yoxuşun öhdəsindən gələ bilməlidir.

Q) Yollarda baş verə bilən hadisələr dəqiq hesablanıb ehtimal edilməlidir ki, qatar bütün məsafəni salamat gedə bilsin.

Bu misalı nəzərə alaraq insan cəmiyyətinə qayıdıraq. İnsanlar üçün qanun təyin etmək istəyən şəxs aşağıdakı xüsusiyyətlərə malik olmalıdır:

A) Müxtəlif insanları yaxşı tanımalı, onların bütün istək, meyl və ehtiyaclarından agah olmalıdır.

B) İnsanlarda olan bütün dəyər və istedadları nəzərə alaraq onların çiçəklənməsi üçün qanun təyin etməlidir.

V) Cəmiyyətdə baş verən hadisələri, eləcə də onlara qarşı göstərilə biləcək müqavimətləri qabaqcadan bilməlidir.

Q) Cəmiyyətdən heç bir şəxsi mənafe güdməməli və qanun təyin edən zaman özünün və ya yaxın adamlarının xeyrini düşünməməlidir.

D) Gələcəkdə həyata keçəcək inkişaf və geriləmələrdən xəbərdar olmalıdır.

E) Son dərəcə səhsiz, nöqsansız və eybsiz olmalıdır.

J) Nəhayət, qanun təyin edən şəxs cəmiyyətdəki qüvvələrin heç birinin təsiri altında olmamalı, heç kimdən qorxmamalı, eyni zamanda bütün insanlara qarşı mehriban və ürəyiyanan olmalıdır.

Kim bu xüsusiyyətlərə malikdir?

İnsan qanun təyin edənlərin ən yaxşısı ola bilərmi? İndiyədək bir nəfər belə olsun, insanı yaxşı tanıyıbmı? Əsrimizin böyük alimlərindən biri insan barədə geniş bir kitab yazaraq həmin kitabı «İnsan-tanınmamış varlıq» adlandırmışdır.

İndiyədək insanın bütün meyl və istəkləri kəşf olunubmu?

Adi insanlar arasında cəmiyyətdən şəxsi mənfəət güdməyən bir şəxs tapa bilərsinizmi?

Allahdan başqa insanın cismani və ruhani ehtiyaclarını bilən varmı?

İnsanlar arasında səhv və nöqsan olmayan, bəşərə lazımlı bir şəxs tanıyırsınızmi?

Deməli, Allah və onun vəhyini qəbul edən şəxsdən (peyğəmbərdən) başqa, heç kim qanunverici ola bilməz.

Bununla da belə nəticəyə gəlirik ki, insanları təkamül və səadətə qovuşmaq üçün xəlv etmiş Allah onların hidayəti üçün bir sıra qanunlar və rəhbərlər təyin edərək insanlara çatdırmalıdır.

Əgər camaat qanunun Allah tərəfindən olduğunu bilsə, şübhəsiz ki, xatircəmlik və arxayınlıqla ona əməl edəcəkdir. Başqa sözlə desək, bu arxayınçılıq qanunun icra olunacağını tam şəkildə təmin edir.

Tövhidlə nübüvvətin əlaqəsi

Xatırlatmaq lazımdır ki, yaranışda olan nizam-intizamın özü də peyğəmbərlərin olması və onların vəzifəsinə açıq-aşkar bir sübutdur.

İzah: Maraqlı və heyvətli yaranışın quruluşunda azacıq araşdırma apardıqda məlum olur ki, Allah məxluqatın ona olan ehtiyaclarının heç birini əsirgəməmişdir. Məsələn, əgər o, bizə görmək üçün göz veribse, onu qorumaq üçün qaş və kiprik də vermişdir. Gözü həmişə rütubətli saxlamaq üçün onda göz yaşı xəlv etmişdir. Əgər göz qurusa, bu gözün işdən düşməsi ilə nəticələnər. Bundan əlavə, gözün içində olan kiçik bir dəliyin vasitəsi ilə gözün artıq yaşları burna tökülür. Əgər bu dəlik olmasaydı, artıq və əlavə göz yaşlarının hamısı insanın sifətinə tökülərdi. Göz qapaqlarını elə həssas və dəqiq yaratmışdır ki, onlar güclü və zəif işığa qarşı öz-özünə kiçilib, böyüyürlər. Bunun vasitəsi ilə işıq axını tənzimlənir və gözə heç bir zərər dəymir. Gözün ətrafında olan kiçik əzələlər başı tərpətmədən gözü o tərəf- bu tərəfə fırlatmağa qadirdirlər. Bununla da, göz ətrafında olan şeyləri asanlıqla görə bilir.

İnsanın bu ehtiyaclarını təmin edən Allah onu rəhbərlərdən və vəhy ilə rabitəsi olan məsum peyğəmbərdən məhrum edərmı?

Tanınmış filosof Əbu Əli ibn Sina «Şəfa» kitabında yazır: «İnsanın peyğəmbərlərə olan ehtiyacı qaş və kipriklərin tükələrinin bitməsindən, ayağın altındakı çökəkliyin içəri batmasından daha zəruri və mühüm bir şeydir. Buna görə də ola bilməz ki, Allah o ehtiyacları ödəsin (məsələn, qaşın tükünü bitirsin), lakin insanın peyğəmbərə olan ehtiyacını ödəməsin.»

III dər

NƏ ÜÇÜN PEYĞƏMBƏRLƏR MƏSUMDURLAR? (GÜNAHSIZDIRLAR?)

Günah və səhvədən uzaq olma

Məlumdur ki, bütün peyğəmbərlər hər şeydən qabaq özünü camaatın gözündə doğrultmalı, camaatın rəğbətini qazanmalı və camaatın ona etimadı olmalıdır. Belə ki, heç kim onun sözlərində yalan, səhv, xilafkarlıq olduğunu ehtimal belə etməməlidir. Əgər belə olmasa, onun rəhbərlik məqamı aradan çıxacaq.

Əgər peyğəmbərlər məsum olmasalar, bəhanə axtaranlar onların səhvlərinə görə, həqiqət axtaranlar isə onların dəvətlərinin məğzi aradan qalxdığına görə, onlara tabe olmayacaqlar. Təb

olsalar da, sidqi-ürəklə tabe olmayacaqlar. «Etimad dəlili» adlandırılan bu dəlil peyğəmbərlərin nə üçün məsum olduqları sualına bir cavab, şahid və sübutdur.

Başqa sözlə, necə ola bilər, Allah sərgərdan və laqeyd bir insana itaət etməyi əmr etsin, həmin insan isə səhv, yaxud günah işlətsin? Belə bir vəziyyətdə insanlar onun ardınca gedib itaət etməlidirlərmi? Əgər itaət etsələr, günah və səhvə itaət etmiş olarlar, yox, əgər itaət etməsələr, onda peyğəmbərin rəhbərlik məqamı aradan qalxar. Özü də, peyğəmbərlərin rəhbərlik məqamı başqalarının rəhbərlik məqamından fərqlənir. Çünki bütün insanlar əqidə və məsləklərini onun dediyi sözlərə əsasən tənzimləyir. Məhz buna görə, müfəssirlər (təfsirçilər) **«Allaha, peyğəmbərə və özünüzdən olan ixtiyar sahiblərinə itaət edin»** ayəsinə yetişdikdə deyirlər ki, qeyd-şərtsiz itaət əmri həm peyğəmbərlər, həm də ixtiyar sahiblərinin məsum olduqlarına sübutdur. (İxtiyar sahibləri dedikdə isə imamlar başa düşülür). Əgər onlar (peyğəmbərlər və ixtiyar sahibləri) məsum olmasaydılar, Allah açıq şəkildə onların ardınca getməyi və itaət etməyi əmr etməzdi.

Peyğəmbərlərin məsum olduqlarını sübut edən başqa bir yol peyğəmbərlərdə günahın səbəbinin olmamasıdır. (yəni, elə bir səbəb yoxdur ki, onlar bu səbəbdən günaha əl atsinlər.)

İzah: Biz özümüzlə nəzər saldıqda görürük ki, bəzi günah və ya pis işlərə münasibətdə demək olar ki, məsumuq.

Aşağıdakı nümunələrə diqqət edin

Ağıllı bir şəxsin od, kül və çirkin şeyləri yemək fikrinə düşdüyünü görmüsünüzmü? Əlbəttə ki, xeyr. Əgər görsək, bir nəfər bu cür hərəkətlər edir, dərhal onun dəli olduğunu zənn edəcəyik. Çünki ağıllı şəxsin bu hərəkətləri etməsi mümkün deyil və bunu heç cür aqlımıza sığışdırma bilmərik. Bu kimi işlərin pis və bəyənilməz olduğunu təhlil etdikdə görürük ki, bu işlər o qədər pisdür ki, heç bir düşüncəli insan bunlara əl atmaz. Qısaca deyə bilərik ki, düşüncəsi olan hər bir insan bu cür iş və hərəkətlərdən yana məsumdur (günahsız və təqsirsizdir).

Bəhsimizin dairəsini bir az da genişləndirib deyirik ki, insanların bir qismi bəzi günahlar və pis işlərə nisbətən məsumdur, lakin başqa bir hissə həmin günahlara düçar olmuşdur. Məsələn, mahir bir həkim mikrob və bulanlıq suyu içməz. Amma savadsız bir əkinçi o suyu içir. Çünki o, suda olan mikrobları tanımır və onun zərərindən xəbərsizdir.

Deməli, belə çıxır ki, insanın bir mövzu barədə elmi, məlumatı nə qədər çox olsa, bir o qədər pis işlərdən çəkinər və günahlardan uzaq olar. Bu hesabla, əgər bir nəfərin imanı, biliyi həddən artıq yuxarı səviyyədə olsa və Allaha, onun ədalət məhkəməsinə sanki bunların hamısını gözləri qarşısında görmüş kimi etiqad bəsləsə, bütün günahlardan uzaq olar. Onun pis əməllərə, günahlara olan münasibəti, bizim küçədə anadangəlmə çılpaq hərəkət etməyə olan nisbətimiz kimidir. Haram malı yemək onun nəzərində ağıza od aparmaq kimi bir şeydir. Biz odu ağzımıza almadığımız kimi, o da haram malı ağzına almaz.

Deyilənlərdən belə nəticəyə gəlirik ki, peyğəmbərlərin yüksək dərəcədə olan elmi, imanı onları günah etməkdən çəkindirir. Günah onların hətta fikrlərinə belə gəlmir. Buna görə deyirik ki, peyğəmbərlər məsumdurlar.

İsmət (günahsızlıq) məqamı necə iftixar ola bilər?

İsmətin və məsum olmanın mənasını yaxşı anlamayan bəzi şəxslər deyirlər ki, əgər Allah bir nəfəri məsum edib və günahı onun hətta fikrinə belə gətirmirsə, bunun harası fəxrdir? Bu məcburi məsumluqdur. Məcburi məsumluğun da heç bir şərəfət və dəyəri yoxdur. Yuxarıda verilmiş izahatda bu məsələnin cavabı tamamilə aydındır. Peyğəmbərlərin günahlardan məsum olmaları heç də məcburi deyildir. Əksinə, onlar bu rütbəyə, bu dərəcəyə öz güclü iman, elm, yəqinlikləri sayəsində nail olmuşlar. Bu da onlar üçün ən böyük şərəfdir. Əgər təcrübəli bir həkim özünü xəstəliklərdən qoruyorsa, bu onun məcbur olduğunumu göstərir? Bu cür bir həkim bütün təmizliklərə riayət edirsə, bu onun üçün şərəf hesab olunmurmu? Hüquqşünas təhlükəli bir cinayətin hansı pis nəticələr verəcəyini bilir və həmin cinayətdən özünü gözləyirsə, bu onun üçün şərəf deyilmi?

Deməli, peyğəmbərlərin nail olduğu məsumluq rütbəsini onlar öz ixtiyarları ilə qazanmışlar və bu onlar üçün böyük bir iftixardır.

PEYĞƏMBƏRLƏRİ TANIMAĞIN ƏN GÖZƏL YOLU

Hər peyğəmbərlik iddiası edən şəxsin iddiasını qəbul etmək, yəqin ki, məntiqsiz və ağıldan kənar bir işdir. Allah tərəfindən peyğəmbərlik iddiası edən ola bilər, düz desin, ehtimal da var ki, yalan desin, özünə məqam əldə etmək üçün belə iddiyaya əl ataraq özünü peyğəmbər adlandırsın. Buna görə də peyğəmbərlərin iddiasının doğru olub-olmadığını bilmək üçün bir sıra yol və qaydalar olmalıdır. Bu qaydalar vasitəsilə biz iddianın doğru olub-olmadığını anlamaq bilirik. Buna nail olmaq üçün bir neçə yol var. Bu yollardan ikisi daha çox əhəmiyyət daşıyır.

1. Peyğəmbərlik iddiası edən şəxsin iddiasını lazımi surətdə araşdırmalı, əsər və nişanələrini aydınlaşdırmalıdır.

2. Möcüzə və bəşər qüdrətindən xaric olan işlər.

İstədik, əvvəl möcüzə haqqında bir az söhbət edək.

Bəzi insanlar, möcüzə sözünə təəccüblənir, onu əfsanə və ilə eyni səviyyədə tuturlar. Ancaq möcüzə sözünün mənasına elmi nöqteyi-nəzərdən diqqət etdikdə bu təsəvvürlərin yanlış olduğu açıq-aşkar görünür. Möcüzə qeyri –mümkün və heç bir səbəbi olmayan iş deyil. Möcüzə elə bir işdir ki, onun həyata keçməsi adi insanların qüdrətindən kənardır və onu ancaq təbiətdən üstün olan bir qüvvəyə arxalanaraq həyata keçirmək olar.

Beləliklə, möcüzə aşağıdakı xüsusiyyətlərə malik olmalıdır:

A) Möcüzə mümkün və məqbul bir iş olmalıdır.

B) Adi insanlar, hətta qeyri-adi istedadla malik olanlar belə onu həyata keçirməkdən aciz olmalıdırlar.

V) Möcüzə göstərən şəxs başqalarını mübarizəyə dəvət etməlidir. Buna görə də, özünə son dərəcə arxayın olmalıdır.

Q) Heç kim onun kimi bir iş həyata keçirə bilməməlidir. Möcüzənin adından məlum olduğu kimi, bütün insanlar onu həyata keçirməkdən aciz olmalıdırlar.

D) Möcüzə həmişə nübüvvət, yaxud imamət iddiası ilə yanaşı olmalıdır. (Deməli, bəzi qeyri-peyğəmbər və imamların etdiyi və bəşər qüdrətindən xaric olan işlər möcüzə deyil. Bu cür işlər «kəramət» adlanır. Öldükdən sonra bir daha həyata qayıtmağın mümkün olmadığı barədə insan övladı indiyədək elmi və əqli bir sübutu əldə edibmi? Yaxud həkimlərin indiyədək əlac tapa bilmədikləri xərcəng xəstəliyinin əlacsız olmasına dair elmi və əqli bir nəzəriyyə irəli sürülüb mü?

Şübhəsiz ki, insan hazırda əlində olduğu qüvvə ilə ölünü diritməyə və ya xərcəng kimi bəzi xəstəlikləri sağaltmağa qadir deyil. Dünyanın bütün həkimləri yığılıb gəlsə də, yenə bunlara əlac tapa bilməz. Ancaq kimsə ilahi qüvvə ilə və Allahın sonsuz elmindən bəhrələnərək ölmüş bir şəxsin ruhunu bədənə qaytarırsa və çarəsiz xəstələrə şəfa edirsə, bunda nə eyib var?

Elm deyir: Mən bilmirəm, bacarmıram. Elm demir ki, hər hansı bir iş heç vaxt bu iş mümkün deyil, baş tutmaz, ola bilməz.

Başqa bir misal:

Kosmik gəmidən istifadə etmədən ay səthinə enmək mümkün deyil. Ancaq bizim qüdrətimizdən qat-qat üstün olan bir qüdrətin köməyi ilə, heç bir fəza gəmisindən istifadə etmədən bir nəfər ay səthinə enirsə, yaxud başqa planetlərə səfər edərsə, burada nə eyib var?

Əgər bir şəxs həqiqətən bu cür işlər görürsə, eyni zamanda peyğəmbərlik iddiası edərək başqalarını möcüzələri qarşısında mübarizəyə dəvət edərsə, insanlar da onun bu işləri qarşısında aciz qalırsa, onda bilir ki, doğrudan da, o, Allah tərəfindən göndərilmiş bir peyğəmbərdir. Ola bilməz ki, Allah bu cür işləri yalançı bir şəxsin ixtiyarın verərək camaatı yoldan azdırsın. (Diqqət edin).

Möcüzələri mövhumat və xurafatla qarışdırmaq olmaz

İfrat və təfritlər həmişə həqiqətlərin üzə çıxmasına mane olmuşlar. Möcüzə barədə də bu sözü demək olar. Özlərini ziyalı adlandıran bəzi şəxslər ümumiyyətlə möcüzəni inkar edir, bəziləri isə hər kiçik işi möcüzə adlandırırlar. Peyğəmbərlərin göstərdikləri elmi və həqiqi möcüzələri ağılasığmaz

əfsanələrlə qarışdırırlar. Möcüzələr bu cür mövhumatlardan fərqlənməyincə onların əsl siması aşkar olmayacaq. Məhz buna görə də islamın böyük alimləri möcüzə barədə söylənilmiş hədisləri bu cür mövhumatlardan, saxtakarlıqlardan qoruyub saxlamağa cəhd etmiş və buna nail olmuşlar. Bu səbəbdən də «Rical» elmi ortaya çıxmışdır. Beləliklə, səhih və düzgün hədislərlə yalan və zəif hədislər, həqiqətlə mövhumatlar bir-birindən fərqlənmişdir.

Hal-hazırda zalım və istismarçı siyasi qüvvələr əsassız və dindən kənar olan etiqadları dini və həqiqi əqidələrlə qarışdırmaq üçün əllərindən gələni edirlər. Biz isə düşmən vəsvəsələrinə aldanmamalı, öz pak, müqəddəs dinimizi qoruyub saxlamalıyıq.

Möcüzə ilə qüdrətdən kənar və qeyri-adi başqa işlərin fərqi

Bir çoxları deyirlər ki, mürtazlardan (yoqalardan) bir qismi qüdrət və adətdən kənar olan işləri həyata keçirirlər. Bu cür işləri öz gözləri ilə müşahidə etmiş insanlar da çoxdur. Bunlar heç də əfsanə deyildir, açıq-aşkar həqiqətdir. Burada belə bir sualla üzləşirik: bu cür işlərlə peyğəmbərlərin göstərdiyi möcüzələrin nə fərqi var? Biz onları bir-birindən necə ayırd edə bilərik?

Bu sualın müxtəlif cavabları var. Ən başlıcası isə aşağıdakı iki cavabdır:

1.Yoqaların gördüyü işlər məhduddur. Başqa sözlə desək, onlar heç vaxt camaatın onlardan istədiyi işləri görmürlər. Bu, onun məşq və səyi nəticəsində həyata keçirdiyi işdir. Onların bu cür işlərinin məhdud olmasının səbəbi də aydındır. Çünki bütün insanların qüdrəti məhduddur və onlar yalnız bir neçə işdə məharət göstərə bilirlər. Lakin peyğəmbərlərin möcüzələri məhdud deyildir. Onlar lazım olduğu yerdə camaat tərəfindən tələb olunan hər bir möcüzəni göstərə bilirdilər. Səbəbi də budur ki, onlar Allahın sonsuz qüdrətindən bəhrələnilirlər, Allah qüdrətinin isə heç bir həddi-hüdudu yoxdur. İnsanın öz elmi və qüdrəti həddən artıq məhduddur.

2.Bir yoqanın gördüyü işi başqa bir yoqa da görə bilər. Deməli o iş, bəşər qüdrətindən xaric deyil. Elə buna görə də, bir yoqa hər hansı işi gördükdə heç vaxt başqalarını mübarizəyə dəvət etmir. Bilir ki, onun kimi bu işi bacaranlar çoxdur. Peyğəmbərlər isə tam arxayınçılıqla camaatı mübarizəyə dəvət edərək bu cümləni əllərində şüar tuturlar: «Yer üzündəki bütün insanlar yığılsalar da, bizim gördüyümüz işi görə bilməzlər».

Bu fərq möcüzə ilə sehrə də aiddir. Bəyan etdiyimiz bu iki cavab, bu iki fərq möcüzəni tamamilə sehrədən fərqləndirir.

V dər

İSLAM PEYĞƏMBƏRİNİN (S) ƏN BÖYÜK MÖCÜZƏSİ ƏBƏDİ MÖCÜZƏ

İslam alimlərinin hamısı Qurani-Məcidin islam peyğəmbəri Həzrət Məhəmməd (s)-in ən böyük möcüzəsi olduğu fikrindədirlər. Quranın ən böyük möcüzə olmasının səbəbi aşağıdakılardır:

1.Quran insanın ruhu və şüuru ilə əlaqəli əqli bir möcüzədir.

2.Quran 14 əsr boyunca aşağıdakı şüarı əlində tutmuş bir möcüzədir: «Əgər bu səmavi kitabın Allah tərəfindən olmadığını zənn edirsinizsə, onda siz də bu cür bir kitab gətirin.»

Quranın camaatı mübarizəyə dəvət etməsi bir neçə surədə bəyan olunmuşdur. İsrə surəsinin 88-ci ayəsində deyilir: **«(Ey peyğəmbər!) De ki: «Əgər insanlar və cinlər bir yerə yığılıb bu Qurana bənzər bir şey gətirmək üçün biri-birinə kömək etsələr, yenə də ona bənzərini gətirə bilməzlər.»** Başqa bir ayədə mübarizənin şərtini bir az asanlaşdıraraq buyurur: **«Yoxsa müşriklər: «Qurani özündən uydurdu.»-deyirlər. Onlara de ki, «Əgər doğru deyirsinizsə, onun kimi özünüzdən on surə uydurub gətirin və (bu işdə) Allahdan başqa, kimi bacarırsınızsa, onu da köməyə çağırın.» (Hud,13). Dərhal bu ayənin ardınca əlavə edib deyir: «Yox əgər (köməyə çağırıqlarınız) sizə cavab verməsələr, bilin ki, o ancaq Allahın elmi ilə nazil olmuşdur» (Hud, 14).** Başqa bir ayədə mübarizənin şərtini asanlaşdıraraq buyurur: **«Əgər bəndəmizə (Muhəmmədə) nazil etdiyimizə (Qurana) şəkkiniz varsa, siz də (fəsahtədə və beləğətdə) ona**

bənzər bir surə gətirin və əgər sizin (bu, bəşər kəlamıdır) iddianız doğrudursa, Allahdan savayı bütün şahidlərinizi (bütələrinizi, şair və alimlərinizi) bu işdə köməyə çağırın! (Bəqərə, 23). Sonrakı ayədə peyğəmbərə təsəlli verərək müşriklərin cavabını verib buyurur: «Madam ki, belə bir işi bacarmırsınız, heç bacara da bilməzsiniz, o halda kafirlər üçün hazırlanmış, yanacağı (günahkar) insanlardan və kibrit daşlarından ibarət olan oddan (Cəhənnəmdən) qorxun!» (Bəqərə, 24).

Quranın insanları (müşrikləri) ardıcıl olaraq mübarizəyə dəvət etməsindən məlum olur ki, peyğəmbərin öz möcüzələri arasında ən çox arxalandığı «Quran» möcüzəsi olmuşdur. Ancaq o Həzrətin digər möcüzələri də olmuşdur. Bu möcüzələri tarix kitablarından oxuya bilərsiniz.

Quran əbədi və hal-hazırda hamının gözü qarşısında olan bir möcüzə olduğuna görə biz ən çox bu barədə danışacağıq.

İnsanlar bu mübarizədə necə aciz qaldılar?

Təcüblü və maraq doğuran odur ki, Quran müxalif qüvvələri mübarizəyə dəvət etmək üçün son dərəcə fəhə və bələğətdən istifadə etmiş, xəbərdar edici sözlər işlətmişdir. Beləliklə də, heç kim üçün bəhanə yeri qalmır. «Əgər doğru deyirsinizsə...», «dünyada olanların hamısını köməyə çağırırsınız da...», «əgər inanmasanız, yandırıcı od sizin intizarınızdadır» kimi ifadələr bu həqiqəti vurğulayır. Bütün bunlardan başqa, peyğəmbərin müxaliflərlə mübarizəsi də sadə mübarizə deyildi. Çünki İslam onların qəlbən əqidə bağladıkları məzhəbi (bütperəstliyi) yox etməklə yanaşı, onların iqtisadi, siyasi mənfəətlərinə, hətta vücudlarına belə xətər yetirmişdi. Başqa sözlə desək, islamın nüfuz qazanması onların bütün həyatını alt-üst etmişdi. Buna görə də, çarəsiz qalıb onunla mübarizəyə qoşulmuşdular. Onlar peyğəmbərin qarşısını alıb, təbliğatına mane olmaq üçün nəyin bahasına olursa, olsun, Quran ayələrinə bənzər ayələr gətirmək məcburiyyətində qalmışdılar. Onlar bu cür ayələr gətirməklə qarşılarındakı müsəlmanları aciz buraxmaq və özlərinə haqq qazandırmaq istəyirdilər. Onlar bu işdə ərəblərin ən fəhə və bələğətli şəxslərindən istifadə edirdilər. Lakin hər dəfə Quranla mübarizəyə əl atdıqda məğlubiyyətlə üzləşir, dərhal geri çəkildilər. Bu barədə ətraflı məlumatı tarix kitablarından əldə edə bilərsiniz.

Vəlid ibn Muğəyrənin başına gələnlər

Ərəblərin (müşriklərin) Quranla mübarizəyə dəvət etdikləri şəxslərdən biri də Bəni-Məxzum tayfasından olan Vəlid ibn Muğəyrə olmuşdur. O, öz dövrünün görkəmli şəxsiyyətlərindən biri olmuş və çox tədbirli şəxs olduğu üçün ərəblər arasında şöhrət qazanmışdı. Müşriklər ondan Quran ayələri barədə fikirləşib onun fəvqəladə nüfuzlu sözləri haqqında öz fikrini bildirməsini istədilər. Vəlid peyğəmbərin yanına gəlib ondan bir neçə ayə oxumasını istədi. Peyğəmbər də Səcdə surəsinin bir neçə ayəsini onun üçün oxudu. Bu ayələr Vəlidə o qədər təsir etdi ki, qeyri-ixtiyari olaraq Bəni-Məxzum qəbiləsinin təşkil etdiyi məclisə gəlib belə dedi: «And olsun Allaha! Məhəmməddən eşitdiklərim nə bəşər sözüdür, nə də pəri sözü....»

Vəlidin dediyi sözlərin bir hissəsi belə idi: ***Yəni, «onun (Məhəmmədin) dediklərində xas bir şirinlik, gözəllik vardır. Sözlərinin yuxarısı meyvə ilə dolu olan ağac gövdəsinə bənzəyir. Sözlərinin əvvəli və sonu isə ağac gövdəsi kimi çox qüvvətlidir. Onun dedikləri hər şeyə qələbə çalib üstün gəlir və heç bir şey onun sözlərinə qalib gələ bilməz.»*** Bu sözlər Qüreyş arasında «Vəlid Məhəmmədin aşiqi olmuş və ona ürək bağlamışdır» şayiəsinin yayılmasına səbəb oldu. Əbu Cəhl (o da Qüreyş tayfasından idi) tələsik Vəlidin evinə gələrək hadisəni (Qüreyş arasında yayılmış şayiəni) ona olduğu kimi danışdı Vəlid Qüreyşin məclisinə dəvət etdi.

Vəlid məclisə gəlib dedi:

-Məhəmmədin divanə olduğunumu zənn edirsiniz? İndiyədək onda dəlilik əlaməti görmüsünüzmü?

Məclisdə oturanlar cavab verdilər ki, xeyr. Vəlid sözünə davam edib dedi:

-Belə güman edirsiniz ki, o yalançıdır. Məgər o, indiyədək sizlərin aranızda düz danışan və etibarlı adam kimi tanımayıb? Ona Məhəmmədi- Əmin (düz danışan və etibarlı Məhəmməd) ləqəbini siz verməmişinizmi?

Qüreyşin başçılarından bir neçəsi dedi:

-Bəs biz ona nə ad qoyaq?

Vəlid bir az fikirləşərək «deyin, o sehrbazdır»-deyə cavab verdi. Onlar bu yolla Qurana aşıq olmuş insanların qarşısını almaq istəyirdilər. Lakin Quran ayələrini sehr adlandırmağın özü onun ayələrinin fəvqəladə cazibəli olduğundan xəbər verir. Onlar bu cazibəni sehr adlandırırdılar, həqiqətdə isə bunun sehrə heç bir əlaqəsi yox idi. Belə bir vəziyyətdə Qüreyş «Məhəmməd məşhur sehrbaz olmuşdur, bu sözlər də (ayələr də) onun sehidir. Ondan uzaq gəzin, çalışın, sözlərini eşitməyin» şüarlarını hər tərəfə yayırdı.

Onlar nə qədər çalışsalar da, yenə bu işin qarşısını ala bilmədilər. Haq tələb edən, həqiqət axtaran və ürəkləri təmiz olan insanlar dəstə-dəstə hər yandan Qurana pənah gətirir, ona bel bağlayırdılar. Onlar bu səmavi mənbədən lazımınca bəhrələnir, mənəvi qida alırdılar. Düşmənlər isə ələcsiz qalıb geri çəkilməyə məcbur olurdular.

Hal-hazırda yenə Quran bütün müxalifləri mübarizə meydanına dəvət edir. Ey alimlər, ey filosoflar, ey şair və yazıçılar! Əgər bu ayələrin Allah tərəfindən olmasına şəkk edib, onun bəşər kəlamı olduğunu zənn edirsinizsə, siz də onun kimi bir surə gətirin.

Bilirik ki, İslam düşmənləri, xüsusilə, İslamı hər şeyi əhatə edən və özlərinin ən başlıca rəqibi hesab edən məsihi (xristian) keşişləri hər il müqəddəs və əziz İslam dininin ziddinə təbliğat aparmaq üçün külli miqdarda pul sərf edirlər. Onlar humanitar yardım bəhanəsi ilə müsəlman ölkələrinə gəlib İslamın ziddinə təbliğat aparır, fəaliyyət göstərirlər. Nə üçün onlar (ərəbdilli xristian alimlər) Quran ayələri kimi ayələr, surələr yazıb özlərinə üstünlük qazandırmırlar? Əgər bu iş baş tutasaydı, nəyin bahasına olursa olsun, yəqin ki, ona da əl atardılar.

Onların bu acizliyinin özü Quranın möcüzə olduğuna və Allah tərəfindən nazil olunduğuna açıq-aşkar və qaneedici bir sübutdur.

VI dər

QURANIN ECAZKARLIĞINA AÇILMIŞ PƏNCƏRƏ

Nə üçün müqəttə hərfəri?

Bildiyimiz kimi, Quranın bir çox surələri müqəttə hərfəri ilə başlamışdır. Buna aid «Əlif-lam-mim», «Əlif-lam-mim-ra», «Yasin» və digər ayələri nümunə göstərmək olar. Bəzi rəvayətlərə əsasən, bu müqəttə hərfələrinin ehtimal olunan mənə açıılışlarından biri budur ki, Allah bu böyük möcüzənin, yəni Quranın sadəcə olaraq «əlifba» hərfələrindən təşəkkül tapdığı bildirmək istəyir. Görün, bu əzəmətli kəlamlar necə hərf və sözlərdən təşkil olunmuşdur ki, kiçik yaşlı uşaqlar da onu oxumağa qadirdilər. Doğrudan da, bunun özü böyük bir möcüzədir.

Burada bir sual yaranır: Quran hansı nöqteyi-nəzərdən möcüzə hesab olunur? Təkcə fəsaḥət, balaḡət cəhətlərindənmi möcüzədir? Başqa sözlə, onun möcüzə olması yalnız şirin, mənalı və nüfuzlu ifadələrinəmi görədir, yoxsa, başqa cəhətlərə görə də möcüzədir?

Həqiqət budur ki, Qurana hər dəfə müxtəlif aspektlərdən nəzər yetirdikdə onun müxtəlif möcüzələri aşkar olur. Məsələn:

1. Onun fəsaḥət və balaḡəti. Onda olan şirin, hər şeyi əhatə edən, mənalı, dəyərli və çox cazibəli mənalıların hamısı başdan-ayağa möcüzədir.

2. O, (Quran) hər baxışdan gözəl şeyləri, xüsusən, mövhumat və cəfəngiyyatdan kənar olan dini əqidəni əhatə etmişdir.

3. Onun elmi möcüzələri. Yəni, Quran o vaxtadək insanlar üçün məlum olmayan elmi məsələləri izah etmişdir.

4. Quranın qeybdən verdiyi xəbərlər. O vaxt hələ baş verməmiş bir neçə hadisə daha sonra açıq-aşkar baş vermişdir.

5. Ayələrin bir-biri ilə heç bir ziddiyyət yaratmaması və mənalıların bir-biri ilə tam uyğunluğu, həmçinin bir çox başqa möcüzələr.

Bu beş mövzu barədə bəhs həddən artıq çoxdur. Biz isə bir neçə dərstdə bunların əsas məzmununu araşdıracağıq.

1.Fəsaḥət və bəlağət

Bilirik ki, hər bir söz iki hissədən ibarətdir: kəlmə və mənə.

Əgər kəlmələr gözəl, layiqli, bir-birinə uyğun və nöqsansız olsa, eləcə də cümlə birləşmələri, mənə və məqsəd könül ietəyən kimi cazibəli olsa, o kəlam fəsih və bəliğ kəlam adlanır.

Quran bu iki xüsusiyyəti (fəsaḥət, bəlağət) özündə son dərəcə yüksək səviyyədə ehtiva edir. Belə ki, indiyədək heç kim onun şirinliyi, cazibədarlığı kimi şirin və çox cazibəli ayələr gətirə bilməyib.

Müşriklərin arasından seçilmiş olan Vəlid ibn Muğəyrə kimi şəxs Quran ayələrini eşitdikdən sonra heyretə gəlib fikrə qərq oldu. Bir müddət fikirləşdikdən sonra Quranla mübarizə etmək məqsədi ilə müşriklərə «deyin, Quran sehr, Məhəmməd isə sehrbazdır» deyə əmr etdi.

Onlar bu adı peyğəmbərə dəfələrlə vermişdilər. Onlar bu yolla Quranın adına xələl gətirmək istəyirdilər. Əslində isə bu Quranın əzəmətini daha da ucaltdı. Çünki bu, (Quranı sehr adlandırmaq) Quranın fəvqəladə nüfuzlu olduğuna bir etiraf idi. Quranı sadə yolla tanımaq qeyri mümkündür. Buna görə də, onu cazibəli və tanınmamış bir qüvvə hesab etməliyik. Müşriklər həqiqəti və Quranı möcüzə olaraq qəbul etmək əvəzinə, haqsızlığa əl ataraq onu sehr adlandırıdılar.

İslam tarixində inadkar şəxslərin peyğəmbərin hüsuruna gəlib bir neçə Quran ayəsini dinləməklə birdən-birə İslam nurunun qəlblərində parlacağı dəfələrlə görülmüşdür. Bu, Quranın cazibəsinin, fəsaḥət və bəlağətinin möcüzə olduğunu göstərir.

Uzağa getməyə, hal-hazırda ərəb ədəbiyyatı ilə tanışlığı olan insanlar Quranı nə qədər oxuyub təkrar edirlərsə, heç yorulmur, Qurandan doymurlar. Əksinə, daha çox ləzzət alırlar.

Quran ifadələri həddən artıq dəqiq, mətin şəkildə, eyni zamanda açıq-aşkar, yeri gəldikdə isə, qəti surətdə bəyan edilmişdir.

Yeri gəlmişkən, xatırlatmalıyıq ki, ərəblər o zamanlarda ədəbiyyat sahəsində çox irəliləmişdilər. Cahiliyyət dövrünün bəzi şərləri hal-hazırda da ərəb ədəbiyyatının ən gözəl şərlərindən hesab edilir.

Hər il Hicaz ədəbiyyatçılarından bir dəstəsi Məkkə şəhərində yerləşən Əkkaz bazarına yığıb öz şərlərini təqdim edirdilər. Onların ən yaxşısı «ilin şəri» adına layiq görülərək yazılıb Kəbənin divarlarından asılırdı. Həzrət Məhəmməd(s) peyğəmbərliyə yetişdiyi dövrdə artıq «Yeddi müəlləqat» adlı möhtəşəm poeziya nümunələri hərəsi bir dəfə ilin şəri adına layiq görülüb Kəbənin divarından asılmışdı. Quran nazil olduğdan sonra onların fəsaḥət və bəlağəti nüfuzdan elə düşdü ki, onları bir-birinin ardınca oradan götürməli oldular.

Quran təfsirçiləri müxtəlif ayələrin əsasında Quranın incəliklərini bacardıqları qədər qələmə almışlar. Siz bu təfsirçilərə müraciət etməklə, yuxarıda deyilən məsələ ilə daha ətraflı tanış ola bilərsiniz.

Quranla tanışlıq göstərir ki, peyğəmbərin Quran barədə buyurduğu aşağıdakı hədis heç də təsadüfi və mübaliğə dərəcəsində deyildir. Peyğəmbər buyurmuşdur: **«Quranın zahiri gözəl və zinətli, batini isə çox dərinidir. Onda olan maraqlı və heyretətamiz məsələlər köhnəlməz.»**

Quran məktəbinin böyük şagirdi olan Əmirəl-möminin Həzrət Əli(ə) da Nəchül- bəlağədə bu barədə belə buyurur: **«Qəlbin baharı Qurandadır. Elm çeşmələri Qurandan qaynayır. Qəlbi təmizləmək üçün Qurandan yaxşı heç bir şey yoxdur».**

VII dər

QURANIN DÜNYA GÖRÜŞÜ

Hər şeydən əvvəl Quranın nazil olduğu mühitin təfəkkür və mədəniyyət səviyyəsini nəzərdən keçirməliyik. Bütün tarixçilərin fikrincə, Hicaz dünyanın ən geri qalmış hissələrindən biri olmuşdur. Belə ki, bəzən «Cahiliyyət» dövrünün insanların vəhşi insanlar adlandırırlar. Etiqad cəhətdən bütperəstliyə həddən artıq bağlanmış, daş və çubuqdan hazırlanmış müxtəlif şəkili bütlər Hicazın hər tərəfinə yayılmışdı. Deyilənlərə görə, hətta xurmadan da bütlər düzəldib onlara sitayiş edirləmiş. Qıtlıq olduqda isə onları yeyirdilər.

Qız uşaqlarına mənfi rəğbət bəsləyirdilər. Hətta iş o yerə çatmışdı ki, qız uşaqlarını diri-diri torpağa basdırırdılar. Buna baxmayaraq, mələkləri Allahın (öz fikirlərində tutduqları Allahın) qızları, Allahı isə adi bir insan hesab edirdilər. Tövhid və təkallahlılıqdan son dərəcə təəccüblənirdilər. Həzrət

Məhəmməd(s) onları tövhidə dəvət etdikdə gəlib deyirdilər: **«Əcaba, o (Mühəmməd Allahdan başqa heç bir tanrı yoxdur deməklə) tanrıların hamısını bir tanrımı edir? Bu doğrudan da çox təəccüblü bir şeydir»**. (Sad, 5). Kim onların cəfəngiyyat, mövhumat və əfsanələrinin əksinə söz desəydi, onu dəli, divanə adlandırırdılar.

Onlar qəbilə və tayfa şəklində yaşayırdılar. Qəbilələr arasında ixtilaflar o yerə gəlib çatırdı ki, iki qəbilə arasında gedən vuruşlar dayanmaq bilmirdi. Qarət və soyğunçuluq onlar üçün adi bir işə çevrilmiş və bununla fəxr edirdilər.

Yazıb-oxumaq bacaran insanlar o vaxt mərkəz hesab olunan Məkkədə barmaqla göstərilirdi. Alim və ziyalı isə həddən artıq az tapılırdı.

Bəli, bu cür mühitdən dərs oxumamış, məktəb və müəllim görməmiş bir şəxs çıxıb hər şeyi özündə əhatə edən bir kitab gətirmişdir. Üstündən 14 əsr keçməsinə baxmayaraq, yenə də alimlər bu kitabın təfsiri ilə məşğuldurlar. Hər an onda yenilik kəşf edirlər.

Quran bu dünya və onun gedişatını çox gözəl və dəqiq surətdə bəyan etmişdir. Tövhidə kamil şəkildə bəyan etmiş və yerin, göyün, gündüzün, günəşin, ayın, bitkilərin və ən əsası insan vücudunun hər birini tək və şərikin olmayan Allahın nişanələri kimi qələmə verişdir.

Quran bəzi ayələrdə insan vücudunun batininə nəzər salaraq fitri tövhidə işarə edir. Quran bu barədə buyurur: **«Müşriklər gəmiyə mindikləri zaman (dəryada olan möminlər kimi) yalnız Allaha dua edirlər. Allah onları sağ-salamat quruya çıxaran kimi yenə də (Ona) şərikin qoşarlar.»** (Ənkəbut, 65).

Bəzi ayələr ağıl və təfəkkür yolu ilə tövhidin dəlillərini bəyan edir. Təbiət və ətraf mühitdəki nişanələrə arxalanaraq yerin-göyün, heyvanların, dağların, deryaların yaranmasını, yağışın yağmasını, küləyin əsməsini və insan bədəninin və ruhunun incəliklərini bəyan edir. Allahın sifətlərini açıqlayan zaman Quran ən gözəl yolu seçir. Bir yerdə buyurur: **«Ona bənzər heç bir şey yoxdur.»** (Şura, 11). Başqa bir ayədə isə belə buyurur: **«O özündən başqa bir tanrı olmayan, gizlini də, aşkarı da bilən Allahdır. O, rəhmli və mərhəmətlidir! O, özündən başqa heç bir tanrı olmayan, (bütün məxluqatın) sahibi, müqəddəs və pak olan, (bəndələrinə) əmin-amanlıq, salamatlıq bəxş edən, peyğəmbərlərini öz köməyinə arxayın edən, (hər şeyə) göz-qulaq olan, yenilməz qüdrət və qüvvət sahibi, (hər işdə) qalib olub hökmü keçən və (hər şeyin) fəvqündə olan Allah-dır. Ən gözəl adlar (əsmayihüsna) ancaq ona məxsusdur. Göylərdə və yerlərdə olanların hamısı onu müqəddəs bilib şəninə təriflər deyər. O, yenilməz qüvvət və hikmət sahibidir.»** (Həşr, 22, 23, 23).

Quran Allahın elmini vəsf edərək onun elminin sonsuz olduğunu gözəl ifadə ilə bəyan edir: «Əgər yerdəki bütün ağaclar qələm, derya isə mürekkəb olsaydı, yenə də Rəbbimin sözləri (yazılıb) tükənməzdi. (Loğman, 27).

Quran Allahın hər şeyi əhatə etdiyini və onun vücudunun hər yerdə olduğunu özünə məxsus bir ifadə ilə açıqlayır: **«Şərq də, Qərb də Allahındır, hansı tərəfə yönəlsəniz (üz tutsanız) Allah ordadır.»** (Bəqərə, 115). Başqa bir ayədə deyir: **«Siz harada olsanız, o, sizinlədir. Allah sizin etdiyiniz bütün işləri görür.»** (Hədid, 4). Məad və qiyamət məsələsinə çatdıqda isə, müşriklərin ölülərin dirilməsi barədə bürüzə verdikləri təəccübü bəyan edib dərhal cavablarını verir: «Çürümüş sümükləri kim dirildə bilər? De ki, onları ilk dəfə yoxdan yaradan dirildəcəkdir. O, hər bir məxluqu çox gözəl tanıyır. O yaradan ki, sizin üçün yaşıl ağacdən od gətirdi. Budur, siz indi od yandırınız. Məgər göyləri və yeri yaradan (bir daha) onlar kimisini yaratmağa qadir deyilmi? Əlbəttə qadirdir. (hər şeyi) yaradan və (hər şeyi) bilən odur! Bir şeyi (yaratmaq) istədiyi zaman Allahın buyurduğu ona ancaq: «Ol!»- deməkdir. O da dərhal olar. (Belə bir qüdrətə malik olan Allah üçün ölüləri diriltmək çox sadə bir işdir) (Yasin, 78-dən 82-ci ayəyə qədər). (Bu barədə ətraflı məlumatı «Yasin surəsinin tərcüməsi və təfsiri» kitabından əldə edə bilərsiniz.)

Quran yerin, insanın bütün əməllərini yadda saxladığı və qiyamət günü onların hamısını açıb söyləyəcəyi barədə də xəbər verir: **«Məhz o gün (qiyamət günü) Allahın ona etdiyi vəhy ilə öz hekayətini söyləyəcəkdir»** (Zilzal, 4-5).

Bəzi ayələrdə insanın əl, ayaq və dərisinin onun əleyhinə verəcəyi şəhadətdən söhbət olunur: **«Bu gün onların ağzını möhürləyirik. Etdikləri əməllər barəsində onların əlləri bizimlə danışar, ayaqları isə şəhadət verir.»** (Yasin, 65). **«Müşriklər öz dərilərinə: «Nə üçün əleyhimizə şəhadət verirsiniz?» deyəcəklər. Dərilərə onlara belə cavab verəcəkdir: «Hər şeyi dilə gətirən Allah bizi danışdırdı.»** (Fussilət, 21)

Quran maarifi, onun əhatə dairəsi və eləcə də bu maarifin hər cürə xürafat və mövhumatdan uzaq olduğu onu hal-hazırda təhrif olunmuş İncil və Tövratla yanaşı qoyarkən məlum olur. Hər birindən bir hissəni götürüb müqayisə edək. Məsələn, görək, Adəmin yaranışı barədə Quran nə deyir, İncil nə deyir? Peyğəmbərlərin başına gələnləri Tövrat necə açıqlayır, Quran necə açıqlayır? Tövrat və İncil Allahı necə qələmə verir, Quran necə? Bu zaman Quran, Tövrat və İncil arasındakı fərq göz qabağında olacaq.

VIII dər

QURAN VƏ ÇAĞDAŞ DÖVRÜN NAILİYYƏTLƏRİ

Bilirik ki, Quran təbiətşünaslıq, tibb, psixologiya və ya riyaziyyat kitabı deyil. Quran hidayət və insanın islahı kitabıdır o, bu yolda lazım olan şeylərin heç birini əsirgəmir.

Biz Quranı bütün elmləri əhatə etmiş olan ensklopediya kimi tanımalı və ona ensklopediya gözü ilə baxmamalıyıq. Qurandan iman və hidayət nuru, təqva və səadət, insaniyyət və əxlaq, nizam-intizam və qanun tələb etməliyik. Quran bu sayılanların hamısına malikdir.

Quran bu məqsədə yetişmək üçün bəzən bir sıra təbiət elmlərinə işarə etmiş, dünyanın bəzi sirr və incəliklərini bəyan etmişdir. Xüsusən, tövhidə aid olan bəhslərdə «nəzm» bürhanı ilə əlaqədar olaraq dünya sirlərinin bir neçəsini açıqlanmış və o dövrün hətta alimlərinə məlum olmayan elmi məsələləri aşkara çıxarmışdır. Quranın bu cür elmi kəşflərinə malik olan ayələrini «Quranın elmi möcüzələri» adlandırırıq.

İndi isə Quranın elmi möcüzələrinin bir qismini oxucuların nəzərinə çatdırırıq.

Quran və cazibə qanunu

Nyutondan qabaq heç kim cazibə qanununu kamil surətdə kəşf etməmişdi. Bildiyiniz kimi, Nyuton bir alma ağacının altında oturduğu zaman bir alma ağacdən yerə düşür. Bu kiçik və adi hadisə Nyutonun fikrini özünə elə cəlb edir ki, o, illərlə bu fikrə qərq olur: «alma ağacdən qopduqda nə üçün göyə yox, məhz yerə düşdü»? Nəhayət, neçə ildən sonra cazibə qanununu kəşf edib belə nəticəyə gəlir: «İki maddi nöqtə kütlələrinin hasili ilə düz, aralarındakı məsafənin kvadratı ilə tərs mütənasib olan qüvvə ilə bir-birini cəzb edir.»

Bu qanunun kəşfi nəticəsində günəş sisteminin quruluşunun haradan olduğu sübuta yetirildi.

Nə üçün bu əzəmətli kəhkəşan və planetlər öz oxları ətrafında günəşin başına dolanırlar? Nə üçün onlar bir-biri ilə toqquşmurlar? Onları ucu-bucağı olmayan bu geniş asimanda hərəkətə gətirən hansı qüdrətidir? Nə üçün hər biri öz oxu ətrafında fırlanır və bu yoldan çıxmır?

Bəli, Nyuton kəşf etmişdir ki, bir cismin dövrü hərəkəti onun mərkəzdən qaçmasına, cazibə qanunu isə onun mərkəzə cəzb olmasına səbəb olur. Bu iki qüvvə (mərkəzdən qaçma və cazibə) bir-biri ilə kamil bir şəkildə uyğun gəlirdi, yəni, cisimlər və onlar arasındakı məsafələr müdafiə qüvvəsinin dövrü hərəkətinin sürəti və cismin mərkəzdən uzaqlaşmasının ehtiyacı olan qədər cazibə istehsal etdiyi zaman cazibə və mərkəzdənqaçma qüvvələri həmin cisimlərə öz oxu ətrafında dövr etməyə imkan verir. Quran isə bu hadisəni (cazibə qüvvəsinə) Nyutondan min ildən də artıq qabaq söyləyib. «Rəd» surəsinin 2-ci ayəsində açıqlanmışdır: **«Göyləri gördüyünüz kimi dayaqsız olaraq yüksəldən, sonra ərşi yaradıb hökmü altına alan, müəyyən vaxta (dünyanın axırına, qiyamətə) qədər (səmada) dolanan Günəşi və Ayı (iradəsinə) tabe edən, bütün işləri yoluna qoyan, ayələri müfəssəl izah edən məhz Allahdır. (Bütün bu dəlillərdən sonra), Rəbbinizlə qarşılaşacağınıza (qiyamət günü dirilib haqq-hesab üçün hüsurunda duracağınıza) bəlkə inanarsınız.»**

Bu ayə barədə imam Rza(ə)-dan söylənilən hədisdə oxuyuruq: **(İmam Rza(ə) üzünü rəvayət söyləyənə tutub xitab etdi: «Allah dayaqsız olaraq göyləri yüksəldən sütunlar deyir? «Rəvayət söyləyən cavab verdi: «Bəli, deyir. İmam buyurdu: «Deməli sütunlar var, lakin siz onları görmürsünüz.»**

Ərəb ədəbiyyatında cazibə qüvvəsinə ümumi və avam camaata bəyan etmək üçün «gözə görünməz sütun» sözündən daha yaxşı nə ifadə var? (Necə ki, Quran bu ifadədən istifadə etmiş və cazibə qüvvəsinə sadə yolla camaata çatdırmışdır.)

Həzrət Əli(ə)-dan söylənilən hədisdə oxuyuruq: **«Göydə olan ulduzlar yerdəki şəhərlər kimidir. Bir şəhər digər şəhərlə (bir ulduz digər ulduzla) nurdan olan bir sütunla birləşmişdir.»**

Bu gün alimlər etiraf edirlər ki, göydəki ulduzların arasında milyonlarla ulduz var ki, onlarda canlı və düşüncəli varlıqlar yaşayır. Baxmayaraq ki, bu barədə geniş məlumat hələ mövcud deyildir.

Yerin öz oxu və günəş ətrafında hərəkətinin kəşfi

Hamımız bilir ki, yerin öz oxu ətrafında fırlanmasını dünyada ilk dəfə olaraq ilk dəfə təxminən 4 əsr bundan qabaq yaşamış italyan alimi Qalileo Qaliley kəşf etmişdir. Ondan qabaq isə bütün alimlər Misir aliminin ptolemey sistemine, yəni, yerin bütün dünyanın mərkəzi olması və digər planetlərin onun ətrafına fırlanması nəzəriyyəsinə inanırdılar. Onu da xatırladaq ki, Qaliley bu nəzəriyyəni irəli sürdüyünə görə din xadimləri tərəfindən kafir adlandırıldı və ölüm cəzasına məhkum olundu. Lakin sonradan tövbə edib heliosentrik sistemdən formal narazılıq etməklə canını qurtardı. Sonralar alimlər onun nəzəriyyəsini qəbul edib onu ortaya çıxardılar. Heliosentrik sistemin (Kopernik sisteminin) Ptolemey sistemine qalib gəlməsində Qalileyin elmi yaradıcılığının böyük rolu oldu. İndi bu nəzəriyyə artıq hamının qəbul etdiyi bir məsələyə çevrilmişdir. Hətta hissi təcrübələr nəticəsində də bu nəzəriyyə sabitləşmiş, sonralar havaya peyklər göndərildikdən sonra daha ona heç bir şübhə yeri qalmamışdır.

Bir sözlə, yerin mərkəz olub sabit qalması inkar edildi. Məlum oldu ki, insanlar o vaxtadək (Qalileyin nəzəriyyəsi meydana çıxana qədər) səhv etmişlər, yerin hərəkətini digər planetlərin hərəkəti ilə qarışdırıb salmışlar. Biz özümüz hərəkətdə olduğumuzdan, onların bizim ətrafımıza hərəkət etdiklərini güman etmişik.

Bunlara baxmayaraq «Ptolemey sistemi» (geosentrik nəzəriyyə) təxminən 1500 il alimlərin əqidəsinə kölgə salmışdı və Quranın nazil olduğu (və irəli sürən) dövrdə bir nəfər cürət edib «Ptolomey» nəzəriyyəsinin əksinə bir söz deyə bilmirdi.

Ancaq Qurana nəzər saldıqda görürük ki, «Kopernik sistem və nəzəriyyəsi» «Nəml» surəsinin 88-ci ayəsində çox aydın şəkildə açıqlanmışdır: **«Dağlara baxıb onları donmuş (hərəkətsiz durmuş) zənn edərsən, halbuki, onlar bulud keçdiyi kimi keçib gedərlər. Bu, hər şeyi bacarıqla, yerli-yerində edən Allahın gördüyü işdir. Həqiqətən, o, etdiyiniz bütün əməllərdən xəbərdardır.»** Bu ayə açıq-aşkar dağların hərəkətindən söhbət edir. Halbuki, biz onları hərəkətsiz zənn edirik. Dağların hərəkətinin buludların hərəkətinə bənzədilməsində məqsəd isə onların həm sürətlə həm də incəliklə hərəkət etdiyini bildirməkdir. «Yerin hərəkəti» əvəzinə «dağların hərəkəti» ifadəsi də bu məsələnin əzəmətinə çatdırır. Məlumdur ki, dağlar ətraflarındakı torpaq və yerin öz hərəkəti olmadan hərəkət edə bilməzlər. Dağların hərəkəti elə yerin öz hərəkəti deməkdir. İstər öz oxu ətrafında olsun, istər günəşin ətrafına da, istərsə də hər ikisinin.

İndi təsəvvür edin ki, dünyada olan bütün elmi məclislər, akademiyalar, məktəblər hamısı Ptolemey və geosentrik sistemini, yəni yerin sabit qalması və günəş, ulduzlar və digər kəhkəşanların onun ətrafına dövr etməsi nəzəriyyəsini qəbul etsəydilər, belə bir mövqedə Quranın açıq-aşkar «Kopernik sistem və nəzəriyyəsi»ni, yəni yerin öz oxu ətrafında dövr etmə nəzəriyyəsini irəli sürməsi möcüzə hesab olmazdı? Özü də heç bir məktəb görməmiş və dərs oxumamış bir şəxsin (peyğəmbərin) tərəfindən bu cür bir nəzəriyyə irəli sürülür. Bunun özü bu səmavi kitabın (Quranın) haqq olduğuna sübut və şahid deyilmi?

IX dər

İSLAM PEYĞƏMBƏRİNİN HAQQ OLDUĞUNA AİD DAHA BİR DƏLİL

Peyğəmbərlik iddiası edən şəxsin doğru, yaxud yalan deyib-demədiyini bilmək üçün ondan möcüzə tələb etməkdən başqa, bir yol da vardır. Bu yolun özü onun doğru deyib-demədiyinə canlı bir sübutdur. O yol budur ki, onun aşağıda deyilən xüsusiyyətlərini diqqətlə araşdırıb nəzərdən keçirək:

1. Onun əxlaqi xüsusiyyətləri və ictimai keçmişi.
2. Peyğəmbərlik iddiası olan mühitin şəraiti.
3. Zaman şəraiti.

4. İddianın əhatə etdiyi dairə.
5. İcra olunacaq proqramlar və hədəfə yetişmək üçün lazımi vasitələr.
6. İddianın mühitə etdiyi təsirlər.
7. İddiyanın hədəfə yetişməsində göstərdiyi çalışqanlıq, fədakarlıq və iman.
8. Azğın təkliflərlə uyğun olmaması.
9. Ümumi təfəkkürdə dəvətin təsirinin sürəti.
10. İddianı qəbul edənləri araşdırıb hansı dəstə və siniflərdən olduqlarını öyrənmək.

Əgər peyğəmbərlik iddiası edən hər hansı bir şəxs barədə bu on bəndi diqqətlə araşdırsaq, rahatlıqla onun yalan və ya doğru olub-olmadığını aydınlaşdırmaq bilirik.

Yuxarıda deyilənləri nəzərə alaraq peyğəmbər cənabları haqqında bu on bəndi çox qısa şəkildə nəzərdən keçirəcəyik. Baxmayaraq ki, bu on bəndin hər birinə aid müxtəlif və geniş kitablar yazmaq olar.

1. İslam peyğəmbərinin əxlaqi xüsusiyyətləri, eləcə də onun ictimai keçmişi barədə həm dostlar, həm də düşmənlərin dediyinə və tarixin göstərdiklərinə əsasən, elə bunu demək kifayətdir ki, o Həzrət o qədər pak və düzgün şəxs olmuşdur ki, hətta «Cahiliyyət dövrü»ndə də onu «Əmin» (düzgün və əmanətdar) adlandırmışlar. Tarix göstərir ki, o Məkkədən Mədinəyə hicrət etmək istədikdə Həzrət Əli(ə)-ı onun əmanətlərini camaata çatdırmaq üçün vəkil etdi.

Onun şücaət, səbr, dözm, ürəyiaçıqlıq, xoşxasiyyətlik və güzəştə getmə xüsusiyyətlərini həyatda baş verən cihad və sülhlərdən axtarıb tapmaq olar. Məkkənin fəthindən sonra Məkkə əhalisini bağışlayıb İslam düşmənlərini əfv etməsi bu məsələyə canlı şahiddir.

2. Hamımız bilir ki, adi insanlar¹ necə olur-olsun, yaşadıkları mühitlə ayaqlaşib hərəkət və rəftarını mühitlə uyğunlaşdırırlar. Ola bilər ki, biri az, digəri çox uyğunlaşsın. Fikirləşin, görün necə ola bilər ki, 40 il cəhl, nadanlıq, bütperəstlik mühitində böyümüş, mühitin başdan-ayağa mövhumatla dolu olduğu yerdə bir şəxs çıxıb xalis və həqiqi tövhiddən danışır və bütperəstliklə mübarizə aparır? Necə ola bilər, nadanlıq və cəhl mühitindən ən yüksək elmi nailiyyətlər parlasın?

Bunların təbiətin fəvqündə olan İlahi bir qüvvənin təsdiqindən başqa bir yolla zühura çıxdığını inanmaq olarmı?

3. Görək, bu peyğəmbər hansı əsr və zamanda yaşamışdır?

O, dünyanın orta əsrləri keçirdiyi dövrdə yaşamışdır. Elə bir dövr ki, onda yalnız zülm, haqsızlıq, irqçilik və təbəqələrə bölünmüş cəmiyyət həyatı hökm sürürdü. Yaxşı olar ki, Həzrət Məhəmməd(s)-in nübuyyət iddiası etdiyi dövrü Həzrət Əli(ə)-in dilindən eşidək. Həzrət Əli(ə) buyurur: **«Allah Məhəmməd(s)-i elə bir dövrdə peyğəmbər təyin etdi ki, insanlar heyrət vadisində qalmışdılar. Onların ağılları nəfsani meyllərə uymuş, təkəbbür və qürur onları fəlakətə sürüklənirdi. Onlar cəhl və nadanlıq içərisində qalıb çıxış yolu tapa bilmirdilər»**. (Nəhcül-bəlağə. 91-ci xütbə).

Fikirləşin, görün, şüarı «insanlar arasında müsavət», «ayrı-seçkiliyin, irqçiliyin olmaması» və yeni, «bütün möminlər qardaşdılar» olan bir dinin (İslam dininin) o vaxtın şəraiti ilə uyğunluğu varmı?

4. Onun iddia və dəvəti.

Bütün cəhətlərdə tövhid, insaniyyət dünyasında vəhdəti, zalımanə xüsusiyyətlərin aradan qaldırılması, mübarizə, ümumdünya hökuməti təşkil etmək, məzlum və köməksizlərə arxa olmaq, təqva, iman və paklığı insani dəyərlərin ən başlıcası tanımaq kimi məsələləri əhatə edir.

İcra olunacaq proqramlar da yalnız buna arxalanırdı ki, müqəddəs bir hədəfə yetişmək üçün mütləq müqəddəs mərhələlərdən keçmək lazımdır. O, açıq-aşkar deyirdi ki, Yəni, **«Hər hansı bir camaata qarşı olan kininiz sizi ədalətsizliyə sövq etməsin.»** (Maidə, 8). Onun müharibə meydanlarında əxlaqi qaydalara riayət olunması üçün verdiyi əmrələr, o cümlədən, döyüşənlərdən başqasına zərər yetirməmək, xurmalıq və ağacları kəsməmək, düşmənin suyunu bulandırmamaq və əsirlərlə son dərəcə mehribanlıqla rəftar etmək kimi nümunələr bu həqiqətə işarədir.

6. Onun iddia və dəvəti mühitə o qədər təsir etmişdi ki, müşriklər insanların ona yaxın düşməsindən vəhşətə gəlirdilər. Çünki onlar peyğəmbərin cazibə və dəfətməsini görüb onun fəvqəladə olduğunu bilirdilər. (Bilirdilər ki, bir nəfər ona yaxınlaşdıqda dərhal onu özünə cəlb edəcək). Bəzən, söhbət edən zaman onlar səs-küy salıb camaatın onun sözünü eşitməsinə mane olurdular. Bilirdilər ki, kim onun sözlərini dinləsə, onun vurğunu olacaq. Məhz buna görə, onu sehrbaz, sözlərini isə sehr adlandırırdılar. Bu məsələnin özü peyğəmbərin təsir qüvvəsini göstərir.

7. Onun bu yolda göstərdiyi fədakarlıq və canfəşanlıqlardan məlum olur ki, bu dinə hamıdan çox onun özü iman bağlamışdır. Mübarizə meydanlarında yenidən müsəlman olmuş şəxslərin qaçıb aradan çıxmasına baxmayaraq o, öz hədəfi uğrunda əlindən gələni etdi. Düşmənin hücumları, təhdidləri və əks- təbliğləri qarşısında heç vaxt özünü zəif qələmə vermədi.

8. Müşriklər dəfələrlə onu öz çirkin planları ilə sazişə dəvət etsələr də, buna nail ola bilmədilər. Ondan yalnız «əgər günəşi mənim bir əlimə, ayı da digər əlimə versəniz (bütün dünyanı mənim ixtiyarımda qoysanız), yenə də öz hədəfimdən əl çəkməyəcəyəm» cavabını aldılar.

9. Peyğəmbərin dövlətinin insanların ümumi təfəkküründə təsirinin surəti də fəvqəladə idi. Qərb alimlərinin İslam dini barədə yazdığı kitabları mütləq edənələr bu yazıçıların İslamın meydana çıxıb tez bir zamanda yayılmasından təəccüblərini gizlədə bilmədiklərini söyləmişlər. Məsələn, qərbin tanınmış və «Qərb təməddünün tarixi və onun şərqdəki bünövrələri» əsərini yazmış müəllimlərdən üçü həqiqəti etiraf edərək demişlər: «Dünyada İslamın tez bir zamanda irəliləyib artmasının, bir əsrdən az bir müddətdə dünyanın çox hissəsinə kölgə salmasının səbəbi barədə aparılan tədqiqatlara baxmayaraq, hələ də bu məsələ bir müəmma olaraq qalmaqdadır.» Bəli, bu doğrudan da, bir müəmmadır. Necə də tez bir zamanda İslam milyonlarla qəlbə nüfuz tapdı, bütün mədəniyyətləri yox edərək yeni bir mədəniyyət yaratdı.

10. Nəhayət, bu nəticəyə gəlirik ki, onunla düşmənçilik edənlər kafir və müşriklərin başçıları, zalım rəhbərlər və özünüsevər dövlətlilər olmuşdur. Ona iman gətirənlər isə pak ürəkli cavanlar, öz haqlarını tələb edən məzlum insanlar, hətta qul və nökrələr və heç bir sərvəti olmayan insanlar idi. Onların yeganə sərvəti yalnız təmiz və pak qəlbləri idi. Onlar haqqı tələb edən insanlar idilər. Bu on bənddən belə nəticəyə gəlirik ki, bu dəvət ilahi bir dəvət olmuşdur. Elə bir dəvət ki, təbiətin fəvqündən nəşələnmiş, insanları azğınlıqlardan düz yola hidayət etmək üçün uca Tanrı tərəfindən göndərilmiş bir dəvət olmuşdur.

X dər

İSLAM PEYĞƏMBƏRİNİN XATƏMİYYƏTİ XATƏMİYYƏTİN DƏQİQ MƏNASI

İslam peyğəmbəri Həzrət Məhəmməd(s) Allah peyğəmbərlərinin sonuncusudur. Nübüvvət və peyğəmbərlik silsiləsi onunla başa çatır. Bu məsələyə (Məhəmməd(s)-in sonuncu peyğəmbər olduğuna) etiqad bağlamağın İslam dininin vacib əməllərindən biri hesab olunmasının mənası budur ki, müsəlmanların cərgəsinə qoşulan hər bir kəs bu məsələnin müsəlmanların əqidəsində əsas inamlardan biri olduğunu anlayacaqdır. Yəni, müsəlmanlar tövhid məsələsində təkid etdikləri kimi, İslam peyğəmbərinin xatəmiyyətində də təkid edirlər. Müsəlmanların hamısı (istər sünni, istər şiə) bu məsələdə bir-biri ilə razılaşırlar və heç kim bu barədə ixtilaf da deyil. Əslində, bəşəriyyət öz təkamül prosesini bir-birinin ardınca peyğəmbərlərin gəlməsi ilə müxtəlif mərhələlərə çatdırmış və sonuncu peyğəmbərin gəlişi ilə elə bir mərhələyə qədəm qoymuşdur ki, artıq özü-özünü idarə etməyə qüdrəti çatır. Yəni, İslamın geniş və doğru təlim-tərbiyəsi ilə öz çətinlik və müşküllərini aradan qaldıra bilər. Başqa sözlə, İslam bəşəriyyətin sonuncu və təkamül yolunda onu hədəfə çatdıra bilən qanundur, etiqad nöqtəyi-nəzərindən ən kamil dini baxışı əhatə edən və hər bir zaman insan ehtiyacları ilə uyğun gələn bir dindir.

Məhəmməd(s)-in xatəmiyyətinin sübutu

Bu iddianı sübuta yetirmək üçün çoxlu sübut və dəlillər var. Aşağıdakı üç dəlil isə onların ən aydınıdır.

1. Bu məsələnin dinin vacib yönlərindən biri olması, yuxarıda dediyimiz kimi, bütün dünya müsəlmanlarının qəbul etdiyi bir şeydir. Əgər bir nəfər məntiq, dəlil və əql vasitəsi ilə İslam dinini qəbul edərsə, gerek, bu dinin banisi olan Həzrət Məhəmməd(s)-in peyğəmbərlərin sonuncusu olduğunu

da qəbul etsin. Çünki ötən dərslərdə İslam dininin haqq olduğunu kifayət qədər sübutlarla isbat etmişdik. Deməli, İslamın əsaslarından biri olan peyğəmbərin xatəmiyyət məsələsini də qəbul etməliyik.

2. Quran ayələri də Məhəmməd(s)-in sonuncu peyğəmbər olduğunu bəyan edir: **«Məhəmməd(s) aranızdakı kişilərdən heç birinin atası deyil (Oğul odur ki, kişinin öz belindən gələ!). Lakin o, Allahın rəsulu və peyğəmbərlərin sonuncusudur.»** (Əzhab, 40).

Bu ayə ərəblər arasında birini oğulluğa götürmək məsələsi adət olan zaman nazil olmuşdur. Ərəblər başqa ata-anadan olan bir nəfəri özləri üçün oğulluğa götürüb, onu öz ailə üzvləri kimi hesab edir, evdəkilərlə məhrəm olub biri-birinə (öldükdən sonra) varis olurdular.

İslam gələrək Cahiliyyət dövrünün bu adətini aradan qaldırdı. İslam (bu ayə) bildirdi ki, oğulluğa götürülmüş şəxslər həqiqi oğlun (insanın öz belindən gələn oğlun) şəri və hüquqi qanunlarına aid deyillər. Bu ayə Peyğəmbərin oğulluğa götürdüyü Zeyd adlı bir nəfərə də şamil olurdu. Ayə buyurur ki, siz ərəblər Peyğəmbəri filankəsin (Zeydin) atası adlandırmaqdan, onu Allahın elçisi və peyğəmbərlərin sonuncusu adlandırın.

Bu ayədən məlum olur ki, İslam peyğəmbərinin risaleti hamıya məlum olduğu kimi, onun xatəmiyyəti də hamı üçün məlumdur. Burada təkcə bir sual qalır ki: «xatəm» sözünün əsl mənası nədir?

«Xatəm» kəlməsi «xətm» sözündən götürülmüş və qurtaran, başa çatdıran mənasındadır. Məsələn, məktubun axırına vurulmuş möhrü xatəm adlandırılır. Çünki o möhr məktubu başa çatdırır.

Ərəb dilində üzüyə də xatəm deyirlər. Səbəbi də budur ki, o vaxt üzüyün qaşı üzərinə ad, söz və s. yazıb möhr əvəzinə istifadə edərdilər. Bir nəfər məktub yazıb qurtardıqda öz üzüyü ilə onu möhürləyirdi.

İslam hədislərindən peyğəmbər(s) şah, hakim və imperatorlara məktub yazıb onları İslama dəvət etmək istədikdə səhabələrinin ona belə dedikləri məlumdur: «Əcəmlərdə belə adətdir ki, möhürsüz məktubu qəbul etmirlər». (Peyğəmbər o vaxtadək bütün məktublarını sadə və möhürsüz yazardı). O, əmr etdi ki, onun üçün bir üzük düzəldilib qaşı üzərinə «La ilahe illəllah, Muhəmmədun rəsulullah» həkk olunsun. Bundan sonra peyğəmbər bütün məktublarını həmin üzüklə möhürləyirdi.

Deməli, xatəm sözünün əsl mənası sona yetirən və qurtaran deməkdir.

3. Hədislərin bir çoxu da İslam peyğəmbərinin sonuncu peyğəmbər olduğunu vurğulayır. Buna aid aşağıdakı hədisləri nümunə göstərmək olar.

A) Cabir ibn Ənsarinin peyğəmbərdən söylədiyi mötəbər hədisdə deyilir: «Peyğəmbər camaata deyir: Mənim peyğəmbərlər arasında misalım bir evin tikilib qurtarması və təkcə bir daşın yerinin boş qalmasına bənzəyir. Hər kim o evə girsə, baxıb deyəcək, nə gözəl evdir, heyf ki, bir daşı çatmır. Mən həmin boş qalan yeri dolduran daşa bənzəyirəm və bütün peyğəmbərlər mənimlə xətm olunurlar. (Məcməül-bəyan təfsiri).

B) İmam Sadiq(ə) buyurur: **Yəni, «Məhəmməd(s)-in halal etdiyi şeylər qiyamətə qədər halal, haram etdiyi şeylər də qiyamətə qədər haramdır.»**

V) Şiə və sünnilərin peyğəmbərdən söylədiyi məşhur hədisdə oxuyuruq: Peyğəmbər Əli(ə)-a buyurmuşdur: **«Sənin mənə olan nisbətin Harunun Musaya olan nisbəti kimidir. Təkcə bir fərq var ki, məndən sonra peyğəmbər olmayacaq.»**

İslam peyğəmbərinin xatəmiyyəti barədə diqqəti cəlb edən bir neçə sual vardır. Onları sizin nəzərinizə çatdırırıq.

1. Bəzi insanlar deyirlər ki, əgər peyğəmbər Allah tərəfindən göndərilən lütf, mərhəmət və feyzdirsə, bəs, nə üçün bizim zamanın insanları bu lütf və mərhəmətdən məhrum olmalıdır? Nə üçün indiki əsrin camaatına hidayət etmək üçün peyğəmbər gəlməməlidir? Bu sualı verən şəxslər bir məsələyə diqqət etməmişlər. O da budur ki, bizim əsr üçün peyğəmbərdən məhrum olmasının səbəbi insanların ona layiq olmamaları deyil. Bizim əsr üçün peyğəmbər göndərilməməsinin səbəbi budur ki, artıq bəşər təfəkkür və bilik cəhətdən o dərəcəyə yetişib ki, İslam peyğəmbərinin qayda –qanununa riayət etməklə öz yollarına davam edə bilirlər və yeni bir peyğəmbərin gəlməsinə ehtiyac yoxdur. Yaxşı olar ki, bu məsələni düzgün anlamaq üçün belə bir misala diqqət edək: Ülul-əzm, yəni, yeni din, yeni şəriət və səmavi kitab sahibi olan (eləcə də risaletləri ümumdünya risaleti olan) peyğəmbərlər beş nəfər olmuşlar. Nuh(ə), İbrahim(ə), Musa(ə), İsa(ə), və Muhəmməd(s). Bu peyğəmbərlərin hər biri müxtəlif dövrlərdə insanları hidayət etməyə çalışmışlar. Bəşər karvanını bir mərhələdən keçirib digər mərhələyə, o biri ülul-əzm peyğəmbərə çatdırmışlar. Nəhayət, bu karvan son mərhələyə yetişərək öz yolunu tapdı, artıq özü bu yolda hərəkət etmək qüdrətinə malik oldu. Bu karvanın işi eynilə ibtidai, sonra orta, daha

sonra isə ali məktəbdə təhsil alan tələbənin işinə bənzəyir. Əvvəl elmlə ibtidai şəkildə tanış olduqdan sonra orta həddə təhsil alaraq elmini başa çatdırır. Əgər bir həkim məktəb və ya universitetə getmirsə, bu, onun ləyaqətinin olmadığı mənasına gəlməz. Əksinə, bunun səbəbi onun əldə etdiyi məlumatları ilə öz elmi çətinliklərini həll etməyə qadir olmasıdır.

2.Dünya ictimaiyyətinin vəziyyətinin zaman keçdikcə dəyişdiyini nəzərə alsaq, İslamın sabit qanunları insan ehtiyaclarının necə ödəyə bilər?

Bu sualın cavabında deyirik: İslamın iki cür qanunları var; 1. Bir sıra sabit və dəyişilməz qanunlar. Məsələn, tövhid, ədalət, zülm və haqsızlıqla mübarizə və s. 2.Ümumi və mövzuların dəyişilməsi ilə dəyişən qanunlar. Yəni, zaman dəyişdikcə qanun da zamana uyğun olur. Bu cür qanunlar həmişə insan ehtiyaclarını ödəməyə qadirdilər. Məsələn, İslamda yeni, **«əhdlərinizə vəfa edib sadıq qalın»** kimi ümumi bir qayda var. Şübhəsiz ki, zaman ötdükcə faydalı olan yeni ictimai, ticari, siyasi əhdlər bağlanır. İnsan yuxarıda deyilən ümumi qaydanı əlində əsas tutaraq bu əhdlərə, müqavilələrə vəfa edib sadıq qala bilər. Yaxud şəriətdə «zərərsiz qayda» adlı ümumi bir qanun var. Bu qanunla insan cəmiyyətin zərərinə olan bütün işlərin qarşısını ala bilər. Görün, İslamın bu ümumi qaydası nə qədər çətinliyi aradan qaldırır! Bu cür qaydalara İslamda çox rast gəlmək olar.

(IV Fəsil)
İMAMI
TANIMAQ

(IV Fəsil)

İMAMI TANIMAQ

haqqında on dərs

I dərs

İMAMƏT MƏSƏLƏSİ NƏ VAXTDAN BAŞLANDI?

Hamımıza məlum olduğu kimi, peyğəmbərin vəfatından sonra müsəlmanlar iki dəstəyə bölünürlər. Bir dəstə deyirdi ki, peyğəmbər özündən sonra heç bir canişin təyin etməmiş və xilafət məsələsini camaatın öz öhdəsinə qoymuşdur. Camaat kimi istəyirsə, onu xəlifə etsin. Bu dəstə «sünni» və ya «sünnə» adlanır.

İkinci dəstənin etiqadına görə isə, peyğəmbərin canişini onun özü kimi günah və səhvədən məsum, camaata maddi və mənəvi rəhbərlik etmək üçün lazımi dərəcədə elmi olmalı və dini göz bəbəyi kimi qoruyub saxlamalı, dinin irəliləməsində əlindən gələni etməlidir. Bu dəstənin fikrincə bu cür şəxsi təyin etmək yalnız Allahın öhdəsində olan və peyğəmbərin vasitəsi ilə həyata keçən bir şeydir. Peyğəmbər də bu işi Allahın əmri ilə həyata keçirmiş və Əli ibn Əbu Talib (ə)-i öz canişinlik məqamına təyin etmişdir. Bu dəstə «İmamıyyə» və ya «şii» adlanır.

Bu bəhsləri irəli sürməkdə məqsədimiz məsələni əqli və tarixi dəlillərlə sübuta yetirmək və ona aid Quran ayələri və peyğəmbərin hədislərini şahid gətirməkdir. Ancaq bu bəhslərə başlamazdan qabaq bir neçə məsələni nəzərinizə çatdırmağı lazım bilirik.

1) İmamət məsələsi araya ixtilaf salırmı?

Bəzi insanlar var ki, imamət məsələsi barədə söhbət araya gəldikdə deyirlər, bu gün bu məsələnin yeri deyil. İndi müsəlmanları birləşdirib vəhdət (birlik) yaratmaq lazımdır. Peyğəmbərin canişini barədə söz-söhbət araya ixtilaf salır. İxtilaf və təfriqə yaradan məsələləri kənara qoyub ümumi çətinliklərimizin həlli ilə məşğul olmalıyıq.

Bu, tamamilə səhv bir fikirdir. Çünki birincisi, ixtilaf və təfriqə yaradan yalnız məntiqsiz və əsassız söhbətlərdir. Məntiqlə, sübutla, dəlillə deyilən sözlər heç bir ixtilafa səbəb olmur. Əksinə, arada olan ixtilafları azaldır və müştərək cəhətləri qüvvətləndirir. Mən özüm Ərəbistanı ziyarətə gedərkən orada olan sünni məzhəbinin alimləri ilə görüşüb bəhslər etmişəm. Həm onlar, həm də mən bu bəhslərin heç bir ixtilafa səbəb olmadığını, eyni zamanda arada yaxınlıq yaratdığını hiss edirik. Bu bəhslər aradakı ixtilafları imkan dairəsində aradan qaldırır, bir-birimizə olan kin-küdrəti səmimiyyətə çevirirdi.

Ən əsası və başlıcası budur ki, bu cür bəhs və müzakirələr iki məzhəb arasındakı müştərək cəhətlərin həddən artıq çox olduğunu aşkar edir. Biz müsəlmanlar (şii və sünni) bu müştərək cəhətlərlə düşmənlərimizin qarşısında durub onların cavabını verə bilirik.¹

Sünnilərin özü dörd fırqəyə bölünmüşlər: hənəfilər, hənəbililər, şafeilər və malikilər. Bu dörd fırqənin olması heç də onların təfriqələrinə səbəb olmamışdır. Əgər sünnilər şii məzhəbini bir məzhəb kimi qəbul etsələr, bir çox ixtilaflara son qoyular. Necə ki, son zamanlarda sünni məzhəbinin böyük müftisi, əl-Əzhər universitetinin rektoru Şeyx Şəltun İslamda böyük bir addım atmış və sünnilər arasında şii məzhəbini müsəlmanlar üçün rəsmi olaraq beşinci məzhəb elan etmişdir. Onun bu işi iki məzhəb arasında böyük dostluq və qardaşlığa səbəb olmuşdur.

İkincisi, bizim əqidəmizə görə, İslamın qayda-qanunu hər məzhəbində kamildir. Bütün məzhəblərə hörmət etməyimizlə bərabər bu əqidədəyik ki, həqiqi İslamı hansı cəhətdən olursa olsun, yalnız şiə məzhəbi düzgün tanıdıra bilər. Nəyə görə bu məktəb və məzhəbi məntiq əsasında və qənaətbəxş olan dəlillərlə öz övladlarımıza öyrətmək? Əgər bu işi görməsək, qətiyyətlə deyə bilərik ki, övladlarımıza xəyanət etmiş olarıq.

Biz yəqin bilirik ki, peyğəmbər(s) özündən sonra camaata başçılıq etmək üçün canişin təyin edib. Bu məsələni məntiqi sübutlarla araşdırmağın nə eybi var? Ancaq bu araşdırmalar elə olmalıdır ki, başqalarının məzhəbinə hörmətsizlik olmasın.

Üçüncüsü, İslam düşmənləri müsəlmanların vəhdət və birliyini aradan qaldırmaq üçün sünnilərin yanında şiələrə, şiələrin yanında da sünnilərə o qədər töhmətlər, iftiralar yağdırmışlar ki, bəzi ölkələrdə bu, iki məzhəbi bir-birindən uzaq salmış və onları bir-birinə düşmən etmişdir. Əgər biz imamət məsələsini yuxarıda dediyimiz kimi, yəni, məntiqi sübutlarla irəli sürsək, şiə məzhəbinin təkid etdiyi məsələləri Quran və peyğəmbər sünnəsi ilə sübut etsək, məlum olar ki, bu təbliğatın hamısı yalan olmuş və yalnız arada ixtilaf salmaq üçün bu söhbətləri quraşdırmışlar.

Misal üçün, mənim heç vaxt yadımdan çıxmaz ki, Ərəbistana etdiyim səfərlərin birində Səudiyyə Ərəbistanının böyük din alimlərindən biri mənə dedi: «Eşitmişəm, siz (şiələr) bizim Qurandan fərqlənən başqa Quran çap edirsiniz». Mən təəcüblə ona dedim: «Əziz qardaşım! Bu məsələnin doğru olub-olmadığını öyrənmək elə də çətin iş deyil. Mən sizi dəvət edirəm, şəxsən özünü və ya nümayəndəniz həcc ziyarətindən sonra heç bir yere xəbər vermədən bizim ölkəyə gedək. Bütün məscidlərdə, evlərdə Quran var. Hansı məscidə, yaxud evə istəsəniz, gedib bir Quran götürüb baxaq. Görün, bizim ölkənin (çap etdiyi) Quranında bir fərq varmı? Onların nöqtəsində belə bir fərq ola bilməz.

Mənim bu səmimi və sübutla etdiyim söhbət onun səhvini özünə anlatdı. Bunları deməkdə məqsəd imamətə dair bəhslərin (yuxarıda dediyimiz kimi) İslam cəmiyyətini möhkəmlətdiyini, bir çox həqiqətləri kəşf etdiyini və aradakı ixtilafı azaltmış olduğunu bildirməkdir.

2) İmamət nədir?

«İmam» sözü, adından məlum olduğu kimi, müsəlmanların rəhbər, başçı və liderinə deyilir. Şiə əqidəsinə görə məsum imam o şəxsə deyilir ki, o, hər cəhətdən Peyğəmbər(s)-in canişinidir. Peyğəmbərlə imanın tək cəhəti bir fərqi var ki, peyğəmbər yeni şəriət və din gətirmiş, imam isə həmin şəriətin gözetçisidir. Peyğəmbərə vəhy nazil olur, imama isə vəhy nazil olmur. İmam öz təlimatını peyğəmbərdən alır və böyük elmə malikdir.

Şiələrin nəzərinə, məsum imam İslama rəhbərlik etməklə yanaşı, müsəlmanların maddi və mənəvi, zahiri və batini, bir sözlə, bütün cəhətlərdən rəhbəri və başçısıdır. İslam qayda-qanunlarını qoruyub saxlamaq onun borcudur və o, Allahın seçilmiş bəndəsidir. Sünni qardaşlar isə, imaməti bu cür şərh etmirlər. Onların fikrincə imamət tək cəhəti İslami hökumətə başçılıq etmək deməkdir. Başqa sözlə desək, xəlifələri (hər hansı xəlifə olursa, olsun) hansı zamanda olursa, olsun, müsəlmanların rəhbəri və peyğəmbərin canişini bilirlər.

Gələn dərslərdə isbat edəcəyik ki, hər zaman yer üzündə məsum bir peyğəmbər və ya imam olmalıdır. Beləliklə də o, dini qoruyaraq haqqı tələb edənlərə başçılıq edəcək. Əgər bir zaman gözlərdən qeyb olsa, bu da Allahın məsləhəti ilədir. Belə bir zamanda isə din alimləri onun işini öz öhdələrinə götürüb onun ardıcılıqları olurlar.

II dərslər

İMAMLIĞIN FƏLSƏFƏSİ

Peyğəmbərlərin lazımlığı barədə gətirdiyimiz sübutlar peyğəmbərdən sonra imamın lazımlığını da bizim üçün bir qədər aydınlaşdırıb. Çünki onların (peyğəmbərlərin və imamların) bəzi işləri eynidir. Lakin yenə də bəzi məsələlərin açıqlanmasını lazım bilirik.

1) İlahi rəhbərlərin (imamların) himayəsində mənəvi təkamül.

Hər şeydən əvvəl, dünyanın yaraşıq və bəzəyi olan yaranışının hədəfi ardınca gedirik. Bu hədəf Allaha, kamala, mənəvi təkamülə yetişməkdə çox məsafələr, uzun-uzadı yollar qət etmişdir. Şübhəsiz

ki, bu yolu məsum bir imamın başçılığı olmadan qət etmək olmaz. Bu məsafəni arxada qoymaq üçün mütləq Allah tərəfindən təyin edilmiş bir müəllimə ehtiyacı var.

Düzdür, Allah insana ağıl, düşüncə, dərrakə, vicdan vermiş, onun üçün səmavi kitablar göndərmişdir. Bununla belə, yenə də ola bilər ki, insan öz yolunu tapmaqda səhv etsin. Məsum bir imamın olması isə bu səhvin qarşısını mümkün qədər alır. Beləliklə də, «imamın vücudu insan yaranışının hədəfini təkmil edir.» Əqidə kitablarında bu ifadəni «lütf qaydası» adlandırırlar. Lütf qaydası o deməkdir ki, hikmətli Allah insanı yaranışının hədəfinə yetirmək üçün onun üçün hər cür şərait hazırlamışdır. O cümlədən, insanlar üçün peyğəmbərlər göndərmiş və imamlar təyin etmişdir. Əgər belə olmazsa, Allahın hikməti ilə uyğun olmaz. (Diqqət olunsun).

2) Səmavi şəriətləri qorumaq

Bildiyimiz kimi, ilahi şəriətlər peyğəmbərlərin qəlblərinə nazil olan zaman yağış suyu kimi şəffaf və ruhu yandırandılar. Lakin həmin pak şəriətlər çirkin mühitə, bacarıqsız qəlblərə daxil olan zaman çirklənir və yavaş-yavaş öz paklıqlarını itirirlər. İnsanlar (nahaq insanlar) bu şəriətlərin paklığını yox etmək üçün mövhumat və fanatik fikirləri ona qatırlar. Belə olduqda bu şəriətlərin nə bir cazibəsi olur, nə də tərbiyəsi. Bunun qarşısını almaq üçün məsum bir rəhbər şəriət və din proqramlarını gözləməlidir. Bu yolla bütün mövhumat, fanatikalar və yalan əqidələrin qarşısı alınır. Əgər bir şəriət bu cür gözetçidən məhrum olarsa, o tez bir zamanda öz paklığını itirəcək.

Məhz bu mənaya işarə edərək Həzrət Əli(ə) Nəchul-bəlağədə buyurur: **«Yer üzü istər aşkarda olsun, istər gizlin, heç bir vaxt ilahi bir rəhbərsiz olmayıb (və olmayacaq). Bununla da, Allahın aşkar dəlil və sübutlarının (şəriətinin) aradan çıxmasının qarşısı alınır.»** (Nəhcül-bəlağə, qısa sözlər, 147-ci cümlə). Bu baxımdan imamın qəlbi içində sənədlər saxlanan etibarlı sandığa bənzəyir. Bu yolla bu sənədlər həmişə olduğu kimi qalır. Bu da imamın mövcudluğunun fəlsəfəsindən biridir.

3) Ümmətə siyasi-ictimai rəhbərlik

Şübhəsiz ki, heç bir dəstə ictimai nizam- intizam və başda qüdrətli bir rəhbər olmadan öz ehtiyacını ödəyə bilməz. Elə buna görə də, qədim zamanlardan indiyədək bütün millətlər özlərinə rəhbər təyin etmişlər. Bu rəhbərlər bəzən saleh və xeyirxah insanlar, əksər hallarda isə xudbin və ləyaqətsiz şəxslər olmuşlar. Tarix dəfələrlə göstərmişdir ki, Müaviyə, Yezid kimi zalım şəxsiyyətlər camaatın rəhbərə olan ehtiyacından istifadə edərək özlərini güclə camaata rəhbər etmişlər. Bu, işin yalnız bir tərəfidir. Digər tərəfdən, insan özünün mənəvi təkamül hədəfinə nail olmaq üçün bu yolu tək başına yox, camaatla birgə getməlidir. Çünki bir nəfərin fikri, cismi, maddi və mənəvi qüvvəsi camaatın qüvvəsindən dəfələrlə azdır. (Cəsaretlə demək olar ki, bir nəfərin qüvvəsi cəmiyyətin qüvvəsinin yanında heçdir.) Buna görə, cəmiyyətə düzgün nizam-intizam hakim olmalıdır. Bu hakimiyyət haqsızlıqlarla mübarizə, bütün camaatın hüququna riayət, mühitədə bu hədəfə yetişmək üçün cəmiyyəti səfərbər etməli və böyük hədəflərə nail olmaq üçün proqramlar hazırlamalıdır.

4) Höccətin tamamlanmasına olan ehtiyac

İmamın mövcudluğu onun ətrafındakı möminlərin ondan bəhrələnməsi və öz hədəflərinə çatmaları üçün ondan istifadə etmələrindən əlavə, onların əksinə hərəkət edənlərə höccəti tamamlayır. Bu yolla onlara verilən əzab vədləri sübutsuz olmur və bəhanə üçün heç bir yer qalmır. Bir sözlə, imamın mövcudluğu haqq dəlillərini kifayət qədər bəyan edir, xəbərsizləri xəbərdar edir, xəbərdarlara isə xatircəmlik verir.

5) İmam Allah lütfünün böyük vasitəçisidir

Alimlərin bir çoxu (hədislərdən istifadə edərək) insanlar arasında peyğəmbər və imamın yerini insan bədənində ürəyin yerinə bənzədirlər. Bildiyimiz kimi, ürək döyündükdə bütün damarlara qan ötürərək bütün hüceyrələri qidalandırır. Məsum imamın insanların başçısı olub Allah lütfünün nazil olmasına səbəb olduğunu, eləcə də hər bir insanın bu vasitəçi ilə əlaqədə olub öz lütfünü mənimsədiyini nəzərə alaraq bu nəticəyə gəlmək olar ki, ürək insan vücuduna lazım olduğu kimi, imam da insanlara lazımdır. (Diqqətli olun.)

Bunu da bilin ki, peyğəmbər və imamın özünün heç bir şeyi yoxdur ki, camaata versinlər, hər nələri varsa, hamısı Allahındır. Necə ki, qəlb Allah lütfünün bədən üçün vasitəçisidir, eləcə də peyğəmbər və imam insanlar üçün Allah lütfünün vasitəçisidirlər.

İMAMIN XÜSUSİ ŞƏRAİTİ VƏ SİFƏTLƏRİ

Bu bəhsi başlamazdan qabaq bir məsələni bilməliyik. O məsələ budur: Qurani-Məciddən məlum olur ki, imamət məqamı bir şəxsin çata biləcəyi ən yüksək məqamdır. Hətta nübuvvət məqamından da üstündür. Çünki İbrahim peyğəmbərin əhvalatında deyilir: **«İbrahimi öz Rəbbi bir neçə sözlə (bəzi əmrləri ilə) imtahana çəkdiyi zaman o, Allahın əmrlərini tamamilə yerinə yetirdi. Belə olduqda Allah ona «səni insanlara imam (dini rəhbər, başçı) təyin edəcəyəm» dedi. İbrahim isə «nəslimdən necə?» deyər soruşdu. Allah (onun cavabında): «(Sənin nəslindən olan) Zalımlar mənim imamlıq rütbəmə nail ola bilməzlər.» buyurdu.»** (Bəqərə, 124). Beləliklə də, İbrahim(ə) nübuvvət, peyğəmbərlik məqamına çatdıqdan və Allahın imtahanlarından başı uca çıxdıqdan sonra imamət məqamına nail olur və camaatın zahiri, batini, maddi və mənəvi rəhbərçiliyini öhdəsinə götürür.

İslam peyğəmbəri də nübuvvət məqamından əlavə camaatın rəhbərliyini (imaməti) də öhdəsinə götürmüşdü. Digər tərəfdən, bilirik ki, bir məqama nail olmaq üçün lazım olan şərait, sifət və xüsusiyyətlər həmin məqama münasib və uyğun olmalıdır. Yəni, məqam və rütbə nə qədər uca və məsuliyyətlər nə qədər ağır olarsa, lazım olan xüsusiyyətlər də bir o qədər çətin olacaqdır. Məsələn, İslamda məhkəmə işi aparan hakim və ya camaat namazına başçılıq edən şəxs ədalətli olmalıdır. Bir məhkəmə işi aparmaq və ya bir neçə rükət camaat namazı qılmaq üçün ədalət lazımdırsa, görün o böyüklükdə imamət məqamını öhdəsinə götürən şəxs hansı xüsusiyyətlərə malik olmalıdır?

Bu baxımdan imam olan şəxs aşağıdakı xüsusiyyətlərə malik olmalıdır:

1) Günah və səhvədən məsum olmaq

İmam da peyğəmbər kimi məsum olmalıdır. Əks təqdirdə camaatın etimadını qazana bilməz və onlara rəhbər, örnək, nümunə ola bilməz. İmam camaatın qəlbində rəğbət qazanmalıdır. Dediği sözləri camaat sorğu-sualsız qəbul etməlidir. Günah işləmiş şəxs heç vaxt camaatın rəğbətini qazana bilməz. Özünün gündəlik işlərində səhvə yol verən şəxs cəmiyyətin işlərini səhvsiz necə qabağa apara bilər? Camaat onun dediklərini sorğu-sualsız necə qəbul edər?

Şübhəsiz ki, peyğəmbər məsum olmalıdır və buna heç kimin şəkki yoxdur. İmam da yuxarıda dediyimizə əsasən məsum olmalıdır.

Bu məsələni başqa bir yolla da isbat etmək olar. O da ötən dərslərdə dediyimiz «lütf qaydası»dır. Peyğəmbər və imamın varlığı bu qaydaya əsasən olduğu kimi, məsumluğu da bu qaydaya əsasəndir. Səbəbi də budur ki, peyğəmbər və imamların qarşıya qoyduğu məqsədlər yalnız məsum olmaqla təmin olunur və ötən dərslərdə peyğəmbər və imamların varlığının fəlsəfəsinə dair dediklərimiz məsumluq şərti ilə kamil olur.

2) Sonsuz elm

İmam da peyğəmbər kimi camaatın elm mənbəyidir. O, dinin əsas və fəruatından (fəri² məsələlər), Quranın zahir və batinindən, peyğəmbərin sünnəsindən və dinə aid olan bütün məsələlərdən xəbərdar olmalıdır. O, şəriətin gözetçisi, camaatın rəhbəridir. Çətin məsələlərlə üzləşdikdə başqalarından kömək istəyən, elmləri İslam cəmiyyətinin ehtiyaclarını ödəməyən insanlar imamət məqamını öhdələrinə götürə bilməzlər. (Heç buna ixtiyarları da çatmır.) Bir sözlə, imam dini məsələləri bütün camaatdan yaxşı bilməlidir. Peyğəmbərin vəfatından sonra əmələ gələn boşluğu doldurmalı və həqiqi İslamı mövhumatdan qoruyub saxlamalıdır.

3)Şücaət

İmam cəmiyyətin ən şücaətli şəxsi olmalıdır. Şücaətsiz rəhbərlik etmək mümkün deyil. İmam şücaətlə çətinliklərin, zalımların, daxili və xarici düşmənlərin qarşısında durmalıdır.

4)Təqva

Dünya malının aşiqi olanlar tez allanırlar. Onların haqq yoldan dönmə ehtimalı böyükdür. Bu cür insanları bəzən dünya malı ilə şirnikdirmək, bəzən də qorxutmaq vasitəsi ilə yoldan çıxarırlar.

İmam dünya malının əsiri yox, əmiri (şah) olmalıdır. O, dünya malına aldanmamalı və İslama zidd olan dövlətlərə uymamalıdır. Buna görə də o, gerek, nəfsə tabe olmasın və dünya malında gözü olmasın.

5) Əxlaqi cazibə

Quran peyğəmbər(s) barədə buyurur: **«(Ya Məhəmməd!) Allahın mərhəməti səbəbinə sən onlarla yumşaq rəftar etdin. Əgər qaba, sərt ürəkli olsaydın, əlbəttə, onlar sənin ətrafından dağılıb gedərdilər.»** (Ali-İmran, 159). Camaatla qaba, sərt ürəkli rəftar etmək onların pərakəndəliyinə səbəb olmaqdan əlavə, peyğəmbər və imam üçün böyük bir eybdir. Şübhəsiz ki, onlar bu eybdən uzaqdırlar.

Bu xüsusiyyətlər böyük alimlərin imamlar üçün qeyd etdikləri əsas şərtlərdir. Əlbəttə, bu beş xüsusiyyətdən əlavə şərtlər də var. Lakin bu beş şərt onların ən əsaslarıdır.

IV dər

İMAMI TƏYİN ETMƏK KİMİN ÖHDƏSİNDƏDİR?

Müsəlmanların bir dəstəsi (sünnə əhli) deyirlər ki, peyğəmbər dünyasını dəyişən zaman heç bir canişin təyin etməmişdir. Bu iş (xəlifə seçmək) müsəlmanların öz öhdəsindədir. Şuranın rəhbərliyi altında yığışib özlərinə xəlifə təyin etməlidirlər. Onlar deyirlər ki, bu iş həyata keçdi- ilk dəfə olaraq birinci xəlifə (Əbu Bəkr) müsəlmanlara rəhbərlik etdi. Dünyasını dəyişən zaman şəxsən özü ikinci xəlifəni təyin etdi. İkinci xəlifə də ondan sonrakı xəlifəni təyin etmək üçün altı nəfərdən ibarət olan bir şuranın qurulmasını vəsiyyət etmişdi. O altı nəfər bunlar idi: Əli(ə), Osman, Əbdürrəhman ibn Ofv, Zübeyr, Təlhə və Səd ibn Əbi Vəqqas. Şurada Osman hamıdan çox, yeni Səd ibn Əbi Vəqqas, Əbdürrəhman ibn Ofv və Təlhənin ona verdiyi üç rəy ilə müsəlmanların üçüncü xəlifəsi seçildi. (Bunu da xatırladaq ki, ikinci xəlifə Ömər açıq-aşkar demişdi ki, əgər rəylər bərabər olarsa (Osmanın kürəkəni olan) Əbdürrəhman ibn Ofv olan tərəfin rəyini qəbul edin). Osmanın xilafətinin axır çağlarında camaat müxtəlif səbəblər üzündən onun əleyhinə qiyam edib onu qətlə yetirdiklərinə görə, o, özündən sonrakı xəlifəni təyin edə bilməmişdi. Onun ölümündən sonra camaatın hamısı Həzrət Əli(ə)-a tərəf üz çevrilib ona beyət etdi. Bu beyətdən yalnız Müaviyə boyun qaçırdı. O, üçüncü xəlifə tərəfindən Şam şəhərinə vali təyin edilmişdi. Osmanın ölümündən sonra Müaviyə bilirdi ki, yeni xəlifə (Əli) onu bu məqamında saxlamayacaq. Məhz bu səbəbdən Əli(ə)-a müxalif olduğunu elan etdi və onun bu işi minlərlə günahsız müsəlmanın qanının axıdılması ilə nəticələndi.

İndi bu məsələni (camaatın xəlifə seçməsinə) elmi və tarixi yollarla araşdırıb bu barədə olan sualların bir neçəsini oxucuların nəzərinə çatdırırıq.

1.Ümmət peyğəmbərə canişin təyin edə bilərmə?

Bu sualın cavabı bir o qədər də çətin deyil. Əgər imamət (xilafət) müsəlmanların zahiri rəhbərliyini öhdəyə götürməkdirsə, onda bu işdə camaatın bu rəyi böyük rol oynayır. Yox, əgər imaməti ötən dərslərdə şərh etdiyimiz və Qurandan əldə etdiyimiz mənaya gətirsək, bu təqdirdə imamı, xəlifəni yalnız Allah, ya da peyğəmbər (o da Allahın vəhyi ilə) təyin edə bilər. Çünki imamın bu mənasında sonsuz elmə malik olmaq şərt olunmuşdu. Bu elm səmavi mənbədən nəşələnəlməlidir, Peyğəmbərin elminə arxalanaraq İslamı qorumaqdır. Yaxud imamın şərtlərindən biri məsumluqdur. Yəni, heç vaxt səhv və günaha yol verməməlidir. O, yalnız məsum olmaqla camaatın zahiri, batini, maddi və mənəvi rəhbərliyini öhdəsinə götürə bilər. Eləcə də məqama nail olmaq üçün təqva, şücaət və s. şərt olunmuşdur. Bu şərtləri bilmək yalnız Allah və peyğəmbərin əlindədir. Kimin məsum olub-olmadığını yalnız Allah bilər, kimin sonsuz elmə, təqvəyə, şücaətə malik olduğunu yalnız o bilər.

İmamət və xilafəti yalnız «zahiri rəhbərlik» mənasında şərh edən şəxslər imamətin Qurandakı mənasını dəyişmiş və onun geniş dairəsini məhdudlaşdırmışlar. İmamın şərait və xüsusiyyətlərini tam şəkildə yalnız Allah tanıya bilər. Bu xüsusiyyətlərdən xəbərdar olan yalnız odur.

Peyğəmbərin Allah tərəfindən seçildiyi və camaatın fikrinin bu işdə heç bir rol oynamadığı kimi, imamın seçilməsi də bu cürdür. Peyğəmbər üçün lazım olan xüsusiyyətləri Allahdan başqa heç kimin bilmədiyi kimi, imamında xüsusiyyətlərini ondan başqa heç kim bilmir.

2. Məgər peyğəmbər özünə canişin təyin etmədi?

İslam dininin ümumdünya və əbədi bir din olduğuna şübhə yoxdur. Quran ayələrinə əsasən, bu dinin xas bir zaman və məkana aid olmadığı anlaşılr. Buna da şübhə yoxdur ki, peyğəmbər vəfat edən zaman İslam dini Ərəbistan yarımadasından kənara çıxmamışdı. Digər tərəfdən, peyğəmbərin Məkkədəki 13 il ömrü (peyğəmbər olduqdan sonra) yalnız bütperəstliklə mübarizə aparmaqla keçmişdi. Ömrünün hicrətdən sonrakı və İslamın təzə-təzə çiçəkləndiyi dövrdəki on ilinin çoxu da müharibələrə sərf olmuşdu. Peyğəmbərin gecə-gündüz İslamı təbliğ etməsinə baxmayaraq, bir çox məsələlərlə yaxından tanış olmağa çox vaxt lazım idi. Buna görə də, bu ağır məsuliyyəti peyğəmbərdən sonra onun özü kimi bir şəxs öz öhdəsinə götürməli idi. Bunlardan əlavə, gələcəyi düşünmək məzhəbin, şəriətin davam etməsi üçün şərait hazırlamaq bütün rəhbərlərin fikrini cəlb edən məsələlərdən idi. Onlar bu məsələləri heç vaxt unutmur və həmişə bu barədə düşündülər. Bunlar bir kənara, bəzən peyğəmbər ən sadə işlər üçün də tövsiyələr edir, məsləhətlər verirdi. Onda necə ola bilər ki, özündən sonra bir nəfəri canişin təyin etmək üçün proqram hazırlamasın? Bu üç məsələ açıq-aşkar bildirir ki, peyğəmbər özündən sonra mütləq canişin təyin edib. Gələn dərslərdə (6-cı dərslərdə) bu məsələyə dair İslam hədislərini də misal gətirəcəyik. Bu hədislər peyğəmbərin ömrü boyu bu məsələdən xəbərsiz olmadığını vurğulayaraq bu işi bir az da açıqlayır. Baxmayaraq ki, peyğəmbərin vəfatından sonra bəzi siyasi qüvvələr camaata peyğəmbərin canişin təyin etmədiyini təlqin edirdilər. Heç inanmaq olarmı ki, bəzi müharibələrdə Mədinə şəhərindən bir neçə günlük kənara çıxmaq istəyən peyğəmbər öz yerində canişin qoyur, lakin ölümündən sonra bir nəfər canişin təyin etmir? Yəni, peyğəmbər(s) camaatı ixtilaflar arasında başsız qoyur, İslamı gələcəkdə tam şəkildə təmin etmək üçün tövsiyələr etmir? Yenəcə yaranmış İslam üçün canişin təyin etməmək şübhəsiz ki, onun böyük təhlükələrlə üzləşdirər. Ağıl, düşüncə belə hökm edir ki, İslam peyğəmbəri tərəfindən bu iş (canişin təyin etməmək) qeyri-mümkündür. «Peyğəmbər bu işi camaatın öhdəsinə qoymuşdur» deyənlər heç olmasa, peyğəmbərin dilindən bir sənəd göstəsinlər. Təəsüflər olsun ki, bu şəxslərin heç bir sənəd, sübutları yoxdur.

3. İcma və şura

Fərz edək ki, peyğəmbər bu mühüm işi həyata keçirməmiş və özündən sonra canişin təyin etməmişdir. Eyni zamanda, müsəlmanlar özlərinə xəlifə təyin etməlidirlər. Bildiyimiz kimi, «icma» bütün müsəlmanların toplanmasına deyilir. Ancaq birinci xəlifənin seçilməsində bu cür icma toplanmamışdı. Təkcə Mədinə şəhərində olan bir neçə səhabə yığılıb Əbu-Bəkri xəlifə seçmişdilər və digər müsəlman şəhərlərinin, eləcə də Mədinənin özündə Həzrət Əli(ə) və Bəni Həşim qəbiləsinin böyük bir dəstəsi bu icmada iştirak etməmişdilər. Buna əsasən, bu icmanı və onda alınan qərarı qəbul etmək olmaz. Yenə fərz edək ki, bu icma düzgün olub, bəs nə üçün birinci xəlifədən sonra yeni xəlifə təyin etmək üçün icma qurulmadı? Nə üçün birinci xəlifənin özü ikinci xəlifəni təyin etdi? Əgər bu işi bir nəfər görə bilərsə, onda peyğəmbərin səlahiyyəti hamıdan çoxdur.

Bir az irəli getdikdə daha bir müşküllə üzləşirik. O da üçüncü xəlifənin seçilməsidir. Nə üçün ikinci xəlifə camaatın və birinci xəlifənin qoyduğu qanunu pozdu? Yəni, nə icmaya əsaslandı, nə də özü şəxsən üçüncü xəlifəni təyin etdi. O üçüncü xəlifəni təyin etmək üçün altı nəfərdən ibarət şuranın qurulmasını tövsiyə etdi. Əgər bu şura düzgündürsə, bəs nə üçün altı nəfərdən olmalıdır? Nə üçün altı nəfərin arasında üç nəfərin rəyi kifayət etməlidir?

Bunlar İslam tarixində tədqiqatçılar üçün irələ çıxan suallardır. Onların cavabsız qalması isə imamın, xəlifənin təyin edilməsinin camaatın öhdəsində olmadığına sübutdur.

4. Əli(ə) hamıdan ləyaqətli və səlahiyyətli idi.

Yenə təsəvvür edək ki, peyğəmbər özünə canişin təyin etməmiş və bu iş camaatın ixtiyarında olmuşdur. Bəs xəlifə təyin edən zaman insanların ən elmlisini, təqvalısını, şücaətlini və bir çox xüsusiyyətləri ilə başqalarından fərqlənən şəxsi kənara qoyub ondan aşağı səviyyədə olanı xəlifə təyin etmək düzgündürmü?

İslam alimlərinin əksəriyyəti, o cümlədən sünni alimlərinin bir çoxu Həzrət Əli(ə)-in İslam məsələlərindən hamıdan yaxşı agah olduğunu yazmışlar. Ondan söylənilmiş rəvayət və əsərlər bu iddiaya canlı şahiddirlər. İslam tarixi deyir ki, o, bütün müşkül və çətinliklərdə müsəlmanların arxası olmuşdur. Hətta birinci, ikinci və üçüncü xəlifələr özləri onlardan çətin məsələlər barədə soruşulduqda Həzrət Əli(ə)-a müraciət edərdilər. Onun təqvası, şücaəti, elmi və digər xüsusiyyətləri hamıdan çox idi. Əgər camaat xəlifə seçmək istəyirsə, xilafət məqamına hamıdan çox Əlinin səlahiyyəti var. (Bu bəhslər barədə söhbətlər həddən artıq çoxdur. Onları bu kitaba sığışdırmaq mümkün deyil.)

QURAN VƏ İMAMƏT

Quran, bu böyük səmavi kitab hər şeyi aydın şəkildə açıqlamış, hətta imamət məsələsindən də yan keçməmişdir. Bu məsələni müxtəlif yöndən araşdırmışdır.

1. Quran imaməti Allah tərəfindən hesab edir

Ötən dərslərdə dediyimiz kimi, Quran İbrahim peyğəmbərin imamət məqamına nübuvvət məqamına çatdıqdan və bir sıra çətin sınaqlardan keçdikdən sonra yetişdiyini bildirir. Bu məsələ Bəqərə surəsinin 124-cü ayəsində açıqlanmışdır: **«İbrahimi öz Rəbbi bir neçə sözlə (bəzi əmrləri ilə) imtahana çəkdiyi zaman o, Allahın əmrlərini tamamilə yerinə yetirdi. Belə olduqda Allah ona «Səni insanlara imam (dini rəhbər) təyin edəcəyəm»** deyərək buyurdu.

Müxtəlif Quran və tarix nişanələri göstərir ki, İbrahim(ə) imamət məqamına Babil bütperəstləri ilə mübarizədən, Şama hicrət etdikdən, Kəbə məscidini düzəlttikdən və İsmayılı qurban kəsməyə apardıqdan sonra nail olmuşdur.

Əgər nübuvvət məqamının təyini Allahın ixtiyarındadırsa, ondan dəfələrlə üstün olan imamət məqamı da onun ixtiyarında olmalıdır. İmamət məsələsi camaatın rəyi əsasında təyin olunmuş deyil. Bundan əlavə, Quran özü bu cür ifadə ilə buyurur: «Səni insanlara imam təyin edəcəyəm.» (Deməli, bu iş Allahın ixtiyarındadır.) Quranın digər bir ayəsində Allahın böyük peyğəmbərləri İbrahim, Lut, İshaq və Yaqub barədə bu cür deyilmişdir: **«Biz onları əmrimizlə (insanları) doğru yola gətirən imamlar etdik.»** (Ənbiya, 73).

Quranın bir çox başqa ayələrində də bu işin Allah tərəfindən təyin olunduğu bildirilmişdir. İbrahim peyğəmbərin imamətinə dair olan ayədə görürük ki, İbrahim peyğəmbər bu məqamı onun övladlarına da nəsis olmasını istədikdə mənfi cavab aldı: **«İbrahim: Nəslimdən necə?-deyə soruşdu. Allah onun cavabında «(Sənin nəslindən olan) Zalımlar mənim imamlığıma nail olmazlar»** buyurdu. «Zalım» sözünün leksik mənası və Quranın bu barədəki məntiqinə nəzər yetirdikdə məlum olur ki, bu sözün geniş mənası vardır. Bu söz bütün günahlara, zahiri və batini günahlara da aiddir. Bu işi (insanın zahir və batində gördüyü günahları) Allahdan başqa heç kimi bilmədiyinə görə, məlum olur ki, imam təyin etmək yalnız Allahın ixtiyarındadır.

2. Təbliğ ayəsi

Maidə surəsinin 67-ci ayəsində gəlmişdir: **«Ya peyğəmbər! Rəbbin tərəfindən sənə nazil olanı təbliğ et. Əgər (bunu) etməsən, Allahın risaletini (sənə həvalə etdiyi elçilik, peyğəmbərlik vəzifəsini) yerinə yetirmiş olmazsan. Allah səni insanlardan qoruyacaq. Allah kafir camaatı düz yola yönəltməz.»**

Bu ayənin ahəngindən başa anlaşılar söhbət peyğəmbərin boynunda olan ağır məsuliyyətdən gedir. Özü də, peyğəmbərə nigarançılıq üz vermişdi. Bu məsuliyyət camaatın bir dəstəsinin qarşı çıxmasına səbəb ola bilərdi. Buna görə də, ayədə bu məsuliyyət və təbliğin camaata çatdırılması təkid olunmuş və peyğəmbərə nigarançılıqların müqabilində xatircəmlik verilmişdir.

Bu mühüm məsələ yəqin ki, tövhidə, yəhudi və münafiqlərlə mübarizə aparmağa aid deyil. Çünki o vaxt (Maidə surəsi nazil olan zaman) bu məsələlərin hamısı həll olunmuşdu.

İslamın sadə əhkamlarını camaata çatdırmaq üçün də bu qədər nigarançılıq lazım deyil. Çünki ayənin zahirindən belə anlaşılar ki, bu məsuliyyət çox ağır və peyğəmbərliyə bərabər olan bir məsuliyyət imiş. Əgər bu iş həyata keçməsəydi, peyğəmbərlik vəzifəsi naqis və natamam qalardı. Bu məsələ peyğəmbərin özündən sonraya canişin təyin etmək məsələsindən başqa bir şey ola bilərdimi? Özü də bu ayə peyğəmbərin ömrünün son çağlarında nazil olmuşdur və peyğəmbərin risaletinin davamı olan canişinlik məsələsi ilə uyğun gəlir. Bundan əlavə, bir çox səhabələrdən rəvayət olunmuş hədislərdə, o cümlədən Zeyd ibn Ərqəm, Əbu-Səid Xidri, İbn Abbas, Cabir ibn Abdullah Ənsari, Əbu-Hüreyrə, Hüzeyfə və İbn Məsuddan söylənilmiş hədislərdə, eləcə də sünni alimlərinin (təfsirçi, tarixçi və hədis deyənlərin) söylədiyi hədislərdə gəlmişdir ki, bu ayə (Maidə surəsinin 67-ci ayəsi) Həzrət Əli(ə) və Qədir-Xum hadisəsilə əlaqədar nazil olmuşdur. Qədir-Xum hadisəsini, inşaallah, gələn dərslərdə açıqlayacağıq. İndi isə qısaca olaraq deyirik: bu ayə açıq-aşkar göstərir ki, peyğəmbərə

ömrünün axırlarında son həccindən qayıdan zaman Əli(ə)-ı rəsmi olaraq öz canişini təyin edib camaata bildirmək əmr olunmuşdu.

3.(Ülul-əmr) «İxtiyar sahiblərinə itaət etmək» ayəsi

«Nisa» surəsinin 59-cu ayəsində oxuyuruq: **«Ey iman gətirənlər! Allaha, peyğəmbərə və özünüzdən olan ixtiyar sahiblərinə itaət edin.»**

Bu ayədə ixtiyar sahiblərinə itaət heç bir şərt qeyd olunmadan Allah və peyğəmbərə itaət etməklə birgə deyilmişdir.

İxtiyar sahibləri dedikdə hər bir zaman müsəlmanlara başçılıq edən xəlifələri anlaşılar? (Necə ki, bəzi sünni alimləri belə deyir.) Bu, heç bir məntiqə uyğun gəlmir. Çünki xəlifələrin bir çoxu hər hansı, zaman azğın, günahkar və zalım şəxslər olmuşlar. Bəlkə ixtiyar sahibləri dedikdə bütün xəlifələr başa düşülməlidir? Bu şərtlə ki, hakimiyyətləri şəriətin əksinə olmasın. Bu ehtimal da ayənin ümumiyyəti ilə uyğunlaşmır. Yoxsa, ixtiyar sahiblərin dedikdə peyğəmbərin bütün səhabələri nəzərdə tutulur? Bu ehtimal da ayənin hər əsr və zamana aid olan məfhumu ilə uyğun gəlmir.

Beləliklə, məlum olur ki, ixtiyar sahiblər dedikdə məqsəd hər zaman həyatda olan məsum rəhbərlərdir. Onlara itaət etmək vacibdir, əmrlərinə isə Allahın və peyğəmbərin əmrləri kimi təbə olmaq lazımdır.

İslami mənbələrdən söylənilmiş və ixtiyar sahibləri dedikdə Həzrət Əli(ə) və digər məsum imamların nəzərdə tutulduğunu söyləyən hədislər də bu məsələyə şahidlər.

4. (Vilayət) rəhbərlik ayəsi

«Maidə» surəsinin 55-ci ayəsində gəlmişdir: **«Sizin hamınız, rəhbəriniz ancaq Allah, Onun peyğəmbəri və iman gətirənlərdir. O kəslər ki, (Allaha) boyun əyərək namaz qılır və rüku halında sədəqə (zəkat) verirlər.**

«Vilayət» kəlməsi «vəliyy» sözünün köküdür. Bu sözün verdiyi mənə müsəlmanların bir-biri ilə dostluğu deyil. Çünki bu dostluğun şərtə ehtiyacı yoxdur və bütün müsəlmanlar bir-biri ilə dostdurlar. Hətta rüku halında zəkat verməsələr də, «vəliyy» sözü müsəlmanlara maddi və mənəvi rəhbərlik etmə mənasına gəlir. Xüsusən, bu sözün Allah və peyğəmbərin rəhbərliyi ilə birgə gəlməsi bu məsələni daha da aydınlaşdırır. Bu da məlumdur ki, bu ayədə bəzi xüsusiyyət və nişanələrin qeyd olunması, namaz qılarkən rüku halında sədəqə (zəkat) verən müəyyən bir şəxsə işarə edir. Vacib deyil ki, insan namazın rükusunda sədəqə versin. Əslində bu bir nişanədir.

Bu nişanələrin hamısından belə məlum olur ki, bu ayə Həzrət Əli(ə)-in əhvalatına işarədir. O əhvalat bu cür olub: Bir gün Həzrət Əli(ə) məsciddə namaz qılırdı. Bir dilənçi məscidə girib kömək istədi. Lakin ona heç kim əl tutmadı. Bu vaxt namazın rükusunda durmuş Həzrət Əli(ə) sağ əlinin kiçik barmağını dilənçiyə tərəf uzatdı. Dilənçi yaxınlaşıb Həzrət Əli(ə)-in barmağındakı qiymətli üzüyü çıxartdı. Peyğəmbər(s) gözucu bu hadisəni müşahidə edirdi. Namazdan sonra üzünü göyə tutaraq buyurdu: «İlahi! Musa(ə) səndən köksünün açılıb genişlənməsini, işinin yüngülləşməsini, sözünün yaxşı anlaşılması üçün dilindən düynünün açılmasını və qardaşı Harunun ona vəzir, köməkçi olmasını dilədi. Mən Məhəmməd(s) sənin seçilmiş peyğəmbərinəm. Mənim də köksümü genişlət, işlərimi asan et və ailəmdən olan Əlini mənə vəzir və köməkçi et. Onunla məni möhkəm və qüvvətli et.»

Peyğəmbərin duası qurtarmamış Cəbrail nazil olub həmin ayəni gətirdi. Təəccüblü budur ki, böyük sünni təfsirçilərinin əksəriyyəti, eləcə də tarixçi və hədis deyənləri bu ayənin Həzrət Əli(ə) barədə nazil olduğunu yazmışlar. Peyğəmbərin səhabələrinin on nəfərdən çoxu da bu ayənin Əli(ə) barədə nazil olduğunu şəxsən peyğəmbərin öz dilindən söyləmişlər.

Rəhbərlik, imamət barədə ayə çoxdur. Biz isə təkcə bu dördə ayə ilə kifayətlənirik.

VI dər

PEYĞƏMBƏR SÜNNƏSİNDƏ İMAMƏT

İnsan hədis kitablarını, xüsusən sünni alimlərin yazdığı kitabları mütaliə etdikdə İslam peyğəmbərindən söylənilmiş və Həzrət Əli(ə)-in imamətini sübut edən bir çox hədislərlə rastlaşır. İnsan təəccüb edir ki, bu qədər hədislər olan yerdə daha nə şübhə yeri olmalıdır? Bu hədisləri oxuduqdan sonra Əhli-Beyt yolundan başqa yol seçməyin nə mənası var?

Bu hədislərin bəzilərinin sənədi yüzə, bəziləri isə ona çatdığı bir halda və bu hədislərin onlarla məşhur dini kitablarda yazıldığı bir halda əgər onun-bunun dedi-qodularını, fanatikaları kənara qoysaq, məsələ elə aşkar olacaq ki, daha başqa dəlil və sübuta ehtiyac olmayacaq.

Biz bu hədislərin məşhurlarından bir neçəsini nümunə gətirir və bu barədə geniş məlumat istəyənlər üçün bəzi mənbələri qeyd edirik.

1. Qədir-Xum hədisi

Tarixçilərin əksəriyyəti yazırlar ki, peyğəmbər(s) ömrünün son ilində həcc mərasimini yerinə yetirmək üçün Məkkəyə getmişdi. Həcc mərasimi başa çatdıqdan sonra peyğəmbər öz yeni və keçmiş səhabələri ilə birgə Məkkədən qayıdarkən Məkkə ilə Mədinə arasında olan Cüfrə və sonra isti və quru yer olan Qədir-Xum çölünə yetişdilər. Bura dörd yol ayrıcı olduğuna görə, müsəlmanlar bir-birindən ayrılmalı idilər. Onlar bir-birindən ayrılmamış peyğəmbər bütün müsəlmanların dayanmasını əmr etdi. İrəlidə gedənlər geriye qayıtdı, arxada qalanlar isə gəlib yetişdilər. Hava həddən artıq isti idi, heç bir kölgəlik gözə dəymirdi. Müsəlmanlar günorta namazını peyğəmbərlə birgə qılıb, hərə öz çadırına dincəlməyə getmək istədikdə peyğəmbər onlara əmr etdi ki, dayansınlar. Görünür, çox mühüm bir xəbər var imiş və hamı bu xəbəri dinləməli imiş.

Peyğəmbər üçün dəvələrin kəcavəsindən bir minbər hazırlandı. Peyğəmbər minbərə çıxıb Allaha həmd-səna etdikdən sonra üzünü camaata tutub dedi: «Mən tezliklə sizin aranızdan gedəcəyəm. Mən də məsuliyyət daşıyıram, siz də. Siz mənim bərəmdə necə şəhadət verirsiniz? (Məni necə tanıyırsınız)» Camaat uca səslə dedi: «Biz şəhadət veririk ki, sən öz peyğəmbərlik vəzifəni lazımcına yerinə yetirdin. Bizlərə yalnız xeyirli nəsihətlər etdin və bizim düz yola gəlməyimiz üçün əlindən gələni əsirgəmədin. Allah sənə xeyir versin.» Peyğəmbər buyurdu: «Siz Allahın təkliyinə, mənim peyğəmbər olmağıma, qiyamət gününə və o gün övlələrin diriləcəyinə şəhadət verirsinizmi? (Bunları qəbul edirsinizmi)» Müsəlmanlar hamısı bir ağızdan «Bəli, şəhadət veririk» dedilər. Peyğəmbər buyurdu: «İlahi! Şahid ol (ki, bunlar şəhadət verdilər). Sonra peyğəmbər buyurdu: «Ey camaat! Mənim səsimi eşidirsinizmi?»

Camaat dedi: «Bəli.»

Səhranı sükut bürümüşdü. Səhranın isti küləyindən başqa heç nə eşidilmirdi. Peyğəmbər sözüne davam edib dedi: «Deyin, görüm, məndən sonra sizin aranızda əmanət qoyduğum bu iki şeylə necə rəftar edəcəksiniz?» Bir nəfər yerdən uca səslə qışqırıb dedi: «Ey Allahın rəsulu! Hansı iki şeyi deyirsən?» Peyğəmbər buyurdu: «Biri Quran, ikincisi isə Əhli-Beytimdir. Bunlardan əl çəkməyin. Allah mənə xəbər vermişdi ki, bu iki şey Behiştə mənimlə birləşənə qədər heç vaxt bir-birindən ayrılmaz. Bu iki şeydən qabağa keçməyin, geri qalmayın, yoxsa həlak olarsınız.» Bu zaman peyğəmbər(s) öz ətrafına göz gəzdirdi. Elə bil, kimisə axtarırdı. Gözü Əli(ə)-a sataşdıqda əyilib onun əlini tutub o qədər qaldırdı ki, hər ikisinin qoltuğunun altı göründü. Camaat hamısı Əli(ə)-ı görüb tanıdı. Peyğəmbər səsinə ucaldıb dedi: «Ey camaat! Sizə özünüzdən də yaxın və mehriban kimdir?» Camaat «Allah və onun Rəsulu daha yaxşı bilər» deyər cavab verdi. Peyğəmbər(s) buyurdu: **«Allah mənim mövla və rəhbərim, mən də sizin mövla və rəhbərinizəm. Sizə özünüzdən də yaxın və mehribanam.» Daha sonra əlavə edərək dedi: «Mən hər kimin rəhbəriyəmsə, Əli(ə)-da onun rəhbəridir.»**

Peyğəmbər bu cümləni üç dəfə təkrar etdi. Bəzilərinin dediyinə görə isə, cümlə dörd dəfə təkrar edilmişdir.

Peyğəmbər(s) bu cümləni dedikdən sonra üzünü göyə tutub dua etdi: «İlahi! Onunla dostluq edənlərlə sən də dostluq et, onunla düşmən olanlara sən də düşmən ol. Onu sevənləri sən də sev, onunla kin saxlayanları məhv et. Dostlarına kömək et, düşmənlərini isə köməyindən məhrum et. Haqqı həmişə onunla, onu da həmişə haqla birgə et.»

Sonra Peyğəmbər orada olanların bu xəbəri orada olmayanlara çatdırmasını istədi. Toplanmış insanların sırası dağılmamış Cəbrail nazil olub peyğəmbərə bu ayəni gətirdi: **«Bu gün dininizi tamalayıb mükəmməl etdim, sizə olan nemətimi başa çatdırdım və bir din kimi sizin üçün İslamı bəyanib seçdim.»** (Maidə, 3) Bu zaman peyğəmbər camaata dedi: «Allahu əkbər, Allahu əkbər. Allah bu gün dinimizi kamil edib öz nemətlərini bizə tamam etdi, mənim risaletimdən və Əlinin məndən sonra imam və rəhbər olacağına öz razılığını bildirdi.»

Peyğəmbərin söhbəti başa çatdıqdan sonra camaat arasında səs-küy başladı. Orada olanların hamısı Əli(ə)-ı bu məqama nail olması münasibətilə təbrik edir, ürək sözlərini deyirdilər. O cümlədən,

Əbu Bəkr və Ömər camaatın içərisindən irəli çıxıb Əli(ə)-a dedilər: **«Eşq olsun sənə, eşq olsun sənə, ey Əbu-Talibin oğlu! Bu gündən mənim və digər mömin kişi və qadınların rəhbəri oldun.»**

Bu hədisi bir çox İslam alimləri müxtəlif ifadələrlə öz kitablarında qeyd etmişlər. Bu hədisin peyğəmbərdən söylənilməsin heç kimin şəkk-şübhəsi yoxdur. Bu hədisi mühəqqiq Əllamə Əmini Əl-Qədir kitabında 110 səhabədən və 360 kitab və İslam alimlərindən nəql etmişdir. Sünni alimlərinin tarix, təfsir, hədis kitablarında da bu hədis söylənilmişdir. Hətta bəzi alimlər bu hədis haqqında ayrıca kitab yazmışlar. O cümlədən, Əllamə Əmini Qədir-Xum hədisi barədə ayrıca bir kitab yazmış və həmin kitabda İslam alimlərinin adları çəkilmişdir.

Bu hədisin doğruluğunu inkar edə bilməyən bəzi şəxslər onu imamət məsələsindən başqa məsələyə aid etməyə cəhd göstərmişlər. Buna görə də, hədisdə olan «mövla» sözünü rəhbər mənasına yox, dost mənasında tərcümə və təfsir etmişlər. Lakin hədisin məzmununa nəzər saldıqda, eləcə də hədisin söylənilməsi zaman və məkan şəraitinə diqqət yetirdikdə məlum olur ki, «mövla» sözü imam və rəhbərdən başqa bir şey deyildir. Bunun üçün bir neçə sübut da gətirmək olar:

A)Keçən dərsdə oxuduğumuz «Təbliğ» ayəsi bu hadisədən qabaq nazil olmuşdur və söhbətin adı dostluqdan getmədiyinə şahiddir. Çünki bunun üçün narahatlıq lazım deyil. (Peyğəmbər isə çox narahat idi. Deməli, söhbət dostluqdan getmir.) Digər tərəfdən də «Əlyəvmə əkməltu ləkum dinəkm və...» ayəsinin bu hadisədən sonra nazil olması bir daha sübut edir ki, məsələ dostluq məsələsi yox, imamət kimi çox mühüm bir məsələ imiş.

B)Hədisdən qabaq olan hazırlıqlar, qızmar günəş altında isti səhrada camaatı saxlayıb geniş bir xütbə oxumaq, camaatdan iqrar və etiraf almaq hamısı bizim iddianı isbat edir.

V)Müxtəlif dəstələr və şəxslərdən Əli(ə)-ın ünvanına söylənilən təbriklər, yazılan şərlər isbat edir ki, Əli(ə) imamət məqamına nail olmuşdur.

VII dər

«MƏNZİLƏT» VƏ «YƏUMUD-DAR» HƏDİSLƏRİ

MƏNZİLƏT HƏDİSİ

Böyük şiə və sünni təfsirçilərinin bir çoxu «Mənzilət» hədisini «Əraf» surəsinin 142-ci ayəsində söhbət olunan «Musanın 40 günlük Allah hüzuruna getməsi və qardaşı Harunun onun yerində canişin olması» hadisəsinin əsnasında bəyan etmişlər.

«Mənzilət» hədisi belədir: «Peyğəmbər(s) Təbuk meydanına tərəf getmək istəyirdi. Peyğəmbərə xəbər çatmışdı ki, Roma imperiyası Hicaz, Məkkə və Mədinəni tutmaq üçün böyük bir qoşun hazırlayıb. Peyğəmbər(s) böyük bir qoşun hazırlayıb Təbuk məntəqəsinə tərəf hərəkət etdi. Hərəkət etməzdən qabaq Əli(ə)-ı öz yerində canişin təyin edib Mədinədə saxladı. Əli(ə) peyğəmbərə buyurdu: -Ya Rəsulallah! Məni burada uşaqlar və qadınların yanında saxlayırsan? (İcazə vermirsən mən də sizinlə bu cihadda iştirak edib bu böyük şərəfə nail olam?) Peyğəmbər buyurdu: «Sən razı deyilsənmi ki, sənə mənə olan nisbət Harunun Musaya olan nisbəti kimi olsun? Təkcə bir fərqi var ki, məndən sonra peyğəmbər olmayacaq.»³

Bu hədis sünnilərin ən məşhur və tanınmış kitablarında yəni Müslim və Buxarinin səhihlərində gəlmişdir. Eləcə də, sünnilərin bir çox hədis kitablarında, o cümlədən İbn Macənin sünəni, Tirmizinin sünəni, Əhmədin müsneidi və s. kitablarda bu hədis söylənilmişdir. Hədisi söyləyən səhabələrin sayı isə iyirmi nəfərdən artıqdır. Cabir ibn Abdullah Ənsari, Əbu Səid Xidri, Abdullah ibn Məsud və Müaviyəni bunlara nümunə gətirmək olar.

«Bağdadın tarixi» kitabının müəllifi Əbu Bəkr Bağdadi öz kitabında Ömər ibn Xəttəbdən belə rəvayət edir: «(Ömər dilindən:)» Gördüm, bir kişi Əlini söyür. Ona dedim:

-Məncə, sən münafıqsən. Çünki mən peyğəmbərin Əliyə «sənə mənə nisbət Harunun Musaya olan nisbəti kimidir. Təkcə bir fərq var ki, məndən sonra peyğəmbər olmayacaq» dediyini eşitmişəm.

Diqqəti cəlb edən budur ki, mötəbər hədis mənbələrində Peyğəmbərin bu sözü (hədisi) təkcə Təbuk döyüşünə gedərkən demədiyi təsdiq olunur. O, bu hədisi yeddi müxtəlif yerdə buyurmuşdur:

1) Məkkədə təzəcə iman gətirmiş müsəlmanlarla qardaşlıq siğəsi oxuduğu zaman Əlini özünə qardaş etmiş və bu hədisi demişdir.

2) Mədinədə mühacir və ənsar arasında qardaşlıq əhd-peyman bağladığı zaman peyğəmbər Əlini(ə) özünə qardaş etmiş və bu hədisi söyləmişdir.

3) Peyğəmbər məscidinə açılmış qapıların bağlanması əmrini verdikdə Əli(ə)-in qapısını istisna etmiş və bu hədisi buyurmuşdur.

4) Təbuk döyüşünə gedərkən bu hədisi söyləmişdir. Bu, daha üç yerdə də sünni kitablarında gəlmişdir.

Deməli, hədisin sənədi cəhətdən şübhə yeri qalmır və onun mənasının ümumiyyəti də öz yerindədir.

«Mənzilət» hədisinin əhatə dairəsi

Əgər bu hədisi heç bir məzhəbi nəzərə almadan, tərəfkeşlik etmədən araşdırsaq, məlum olacaq ki, Əli(ə) Bəni-İsrail içində Harunun Musaya olan nisbətinin, məqamının və xüsusiyyətlərinin hamısına malikdir. Çünki hədisdə heç bir qeyd, şərt yoxdur. Buna əsasən, bu hədisdən aşağıdakı nəticələri çıxarmaq olar:

1) Əli(ə) peyğəmbərdən sonra ümmətin ən fəzilətli şəxsiyyətidir. (Çünki Harun da bu xüsusiyyətə malik idi.)

2) Əli(ə) peyğəmbərin vəziri, xüsusi müavini və rəhbərlik işlərində şərikidir. Çünki bu xüsusiyyətlərin hamısı Harun üçün Quranda (Ta-Ha surəsinin 29-cu ayəsindən 32-ci ayəsinə qədər) qeyd olunmuşdur. Deməli, Əli(ə)-da bu xüsusiyyətlərə malikdir.

3) Əli peyğəmbərin canişini olmuşdur. O olan yerdə daha başqa bir şəxs xəlifə ola bilməz. Necə ki, Harun Musanın canişini olmuş və o sağ olan müddətdə başqa bir şəxs Musanın yerinə xəlifə olmamışdır.

«Yəumud-dar» hədisi

İslam tarixində deyilənə əsasən, peyğəmbər(s) bəşətin üçüncü ilində o vaxtadək həyata keçirdiyi gizli dəvətləri aşkar etdi. Bu, «Şüəra» surəsinin 214-cü ayəsində bəyan olunmuşdur. **«Və ən yaxın qohumlarını qorxut! (İlk növbədə ən yaxın qohumların olan Haşim və Müttəlib oğullarını yalnız Allaha ibadət etməyə çağır və əks təqdirdə müdhiş bir əzaba düçar olacaqlarını xatırlat.)»**

Peyğəmbər ən yaxın qohumlarını əmisi Əbu Talibin evinə dəvət etdi. Nahar yedikdən sonra peyğəmbər qohumlarına xitab etdi: «Ey Mütəllibin oğulları! Mən ərəblər arasında bir nəfərin öz qövmü, tayfası üçün, mənim sizin üçün gətirdiyim şeydən yaxşı şey gətirdiyini görməmişəm. Mən sizin üçün dünya və axirət xeyrini gətirmişəm. Allah mənə sizi bu müqəddəs dinə dəvət etməmi əmr edib. Sizlərdən hansınız bu işdə mənə kömək edib mənim qardaşım və canişinim olarsınız?» Heç kəsdən səs çıxmadı. Elə bil, məclisdəkilərin hamısı ölmüşdü. Bu zaman hamıdan kiçik olan Əli(ə) ayağa qalxıb dedi: «Ey Allahın Rəsulu! Mən bu işdə sənə kömək edərdəm.» Peyğəmbər(s) əlini Əlinin çiyninə qoyaraq buyurdu: **«Bu, sizin aranızda mənim qardaş və canişinimdir. Ona qulaq asın və ona tabe olun.»** Peyğəmbərin qohumları isə bununla razılaşmamaqla kifayətlənməyib, üstəlik ona qarşı çıxmağa başladılar. Yəumud-dar (evə dəvət günü) adı ilə məşhur olmuş bu hədis hər şeyi açıb söyləyir. Sənəd cəhətdən bir çox sünni alimləri, o cümlədən, İbn Əbi Cərir, İbn Əbi Hatəm, İbn Murdəviyə, Əbu Nəim, Bəyhəqi, Sələbi, Təbəri, İbn Əsir, Əbulfida və bir çoxları bu hədisi qeyd etmişlər.

Bu hədisi qəsdli-qərəzsiz nəzərdən keçirdiyiniz zaman, Əli(ə)-in imamət və xilafəti bizim üçün aşkar olur. Çünki bu hədis hər şeyi açıq-aşkar bəyan etmişdir.

«SƏQƏLƏYN» VƏ «NUHUN GƏMİSİ» HƏDİSLƏRİ «SƏQƏLƏYN» HƏDİSİNİN SƏNƏDİ

Şiə və sünni alimlərinin məşhur hesab etdikləri hədislərdən biri də «Səqələyn» (iki böyük əmanət) hədisidir. Bu hədisi səhabələrin bir dəstəsi bilavasitə peyğəmbərin özündən rəvayət etmişdir. Bəzi alimlərin dediyinə görə, bu hədisi otuz nəfər ravi nəql etmişdir. Bir çox təfsirçi, tarixçi və hədis yazanlar bu hədisi öz kitablarında qeyd etmişlər. Buna görə də, bu hədisin məşhurluğuna heç kimin şübhəsi yoxdur. Böyük alim Seyyid Haşim Bəhrani «Qayətül-məram» kitabında bu hədisi otuz doqquz sünni və səksən şiə alimindən söyləmişdir. Başqa bir alim Mir Hamid Hüseyn Hindi isə bir az da çox təhqiqat aparmış və bu hədisi iki yüz sünni alimindən rəvayət etmişdir. O, bu hədis barədə təhqiqatı altı cildli kitabda toplamışdır. Bu hədisi söyləmiş məşhur şəxsiyyət və səhabələrdən Əbu Səid Xidri, Əbuzər Qəffari, Zeyd ibn Ərqəm, Zeyd ibn Sabit, Əbu Rafi, Cübeyr ibn Mütim, Xüdeyfə, Zümərə Əsləmi, Cabir ibn Abdullah Ənsari və Ümmü Sələmə (Peyğəmbərin həyat yoldaşlarından biri) kimilərini nümunə göstərmək olar.

Əbuzər Qəffarinin dediyinə əsasən, hədis belədir: Əbuzər Kəbənin qapısından yapışıb üzünü camaata tutaraq xitab etdi: Mən Peyğəmbərin bu cür dediyini eşitdim: **«Mən sizin aranızda iki böyük əmanət və yadigarımı qoyub gedirəm. Biri Quran, digəri isə Əhli-beytimdir. Bu iki şey Cənnətdə Kövsər bulağının başında mənə qovuşmayınca bir-birindən ayrılmayacaqlar.»** (Görüm, mənim əmanətimlə necə rəftar edəcəksiniz?)

Bu hədis sünnilərin ən məşhur kitablarında da rəvayət olunmuşdur. Məsələn, Tirmizinin sünəni, Nisainin sünəni, Əhmədin müsnədi, Kənzul-ummal və s.

Bu hədisi qeyd etmiş kitabların əksəriyyətində «səqələyn», yəni, «iki dəyərli şey» sözündən istifadə olunub. Bəzi kitablar da var ki, «səqələyn» sözünü «xəlifəyəyn», yəni, «iki xəlifə» sözü ilə əvəz edir. Əlbəttə, bu iki sözün arasında mənə cəhətdən heç bir fərq yoxdur.

Təəccüblü budur ki, bu hədisi peyğəmbər bir neçə yerdə söyləmişdir. Cabir ibn Abdullah Ənsarinin dediyindən məlum olur ki, peyğəmbər bu hədisi Həcc ziyarətində olarkən Ərəfə günü⁵ söyləmişdir. Abdullah ibn Həntəbin dediyindən məlum olur ki, bu hədis Cühfə məntəqəsində deyilmişdir. Ümmü Sələmənin rəvayətindən məlum olur ki, peyğəmbər bu hədisi Qədir-Xumda bəyan etmişdir. Bəzi rəvayətlərdə peyğəmbərin bu hədisi Mədinədə minbərdə olarkən bəyan etdiyi söylənilir. Sünni məzhəbinin görkəmli alimlərindən olan İbn Həcər «Səvaiqul-muhriqəh» kitabında yazır ki, peyğəmbər bu hədisi deyib qurtardıqdan sonra Əli(ə)-in əlini tutub göyə qaldıraraq buyurdu: «Bu Əli həmişə Quranla, Quran da həmişə onunladır. Kövsər bulağının başında (Cənnətdə) mənə qovuşmayınca bir-birindən ayrılmazlar.»

Beləliklə də məlum olur ki, Peyğəmbər(s) bu məsələni bir əsas və əsl hesab edərək həmişə ona toxunurdu. Fürsət düşən kimi, bu məsələni ortaya atır və bununla da onu yaddan çıxarmağa qoymurdu.

«Səqələyn» hədisinin əhatə dairəsi

Burada bir neçə məsələ diqqəti cəlb edir:

1) Quran və Əhli-beytin iki xəlifə və yaxud iki bahalı şey adlandırılmasından məlum olur ki, müsəlmanlar heç vaxt bu iki şeydən əl çəkməməlidirlər. Xüsusən, bəzi rəvayətlərdə gəlmiş «bu iki şeydən əl çəkməsəniz, heç vaxt yolunuzdan azmazsınız» kimi ifadələr bu həqiqəti bir az da qabardır.

2) Quranın Əhli-beytlə və Əhli-beytin də Quranla birgə deyilməsi isbat edir ki, Quran səhvədən uzaq olub məsum olduğu kimi, Əhli-beyt də səhvsiz və məsumdur.

3) Bəzi rəvayətlərdə peyğəmbərin camaata «mən qiyamət günü bu iki şey haqqında sizdən sual edəcəyəm, görüm, onlarla necə rəftar etmişsiniz» dediyi söylənilir.

4) Əhli-beyti necə təfsir ediriksə, edək, Əli(ə) onun ən aşkar bir nümunəsi olacaq. Bəzi rəvayətlərə görə o heç vaxt Qurandan, Quran da ondan ayrılmadı.

Bundan əlavə, bir çox rəvayətlərdə gəlmişdir ki, peyğəmbər «Mübahilə»¹ ayəsi nazil olduqda Əli, Fatimə, Həsən və Hüseyni yanına alıb «bunlar mənim Əhli-beytimdir» deyərək buyurmuşdur.

5) Qiyamətin bir çox məsələlərinin bu dünyada bizlər üçün məlum olmasına baxmayaraq, bir çox hədislərdən məlumdur ki, Cənnətdə olan Kövsər bulağı doğru möminlərlə, Peyğəmbər və Əhli-beytə məxsusdur.

Dediklərimizdən məlum olur ki, müsəlmanların Peyğəmbərdən sonrakı rəhbəri Əli(ə), ondan sonra isə Əhli-Beytdən olan digər on bir imamdır.

«Nuhun gəmisi» hədisi

«Nuhun gəmisi» ləqəbi ilə məşhur olan hədis peyğəmbərin şia və sünni kitablarında gəlmiş gözəl ifadələrindən biridir.

Əbuzər Qəffari deyir: «Peyğəmbər buyurdu: **«Mənim sizin aranızda olan Əhli-beytim Nuh peyğəmbərin gəmisinə bənzəyir. Hər kəs o gəmiyə minərsə, nıcat tapar, kim də ona minməzsə, boğular.»** (Yəni, kim Əhli-Beytimin yolunu getsə, səadətə, kim getməsə, azğınlığa yetişər.)

Nuhun gəmisi tufan baş verən zaman tək pənah yeri olduğu kimi, peyğəmbərdən sonra baş verən (mənəvi) tufanlardan pənah aparılan yer də yalnız onun Əhli-beytidir.

IX dər

ON İKİ İMAM ON İKİ İMAM HAQQINDA HƏDİSLƏR

Əmirəl-möminin Həzrət Əli(ə)-in peyğəmbərin birinci canişin və xəlifəsi olduğunu isbat etdikdən sonra növbə digər on bir imamın imamətinə yetişdi.

Şia və sünni kitablarında on iki imamın xilafətini sübut edən bir çox hədislər gəlmişdir. Bu hədislər sünnilərin Müslim, Buxari, Tirmizi, İbna Davudun səhihləri, Əhmədin müsənədi kimi məşhur kitablarında da yazılmışdır. «Müntəxəbul-əsar» kitabında bu barədə 271 hədis qeyd olunmuşdur. Bu hədislərin bir çoxu sünnilərdən, qalanı isə şiələrdən rəvayət olunmuşdur. Məsələn, sünnilərin ən məşhur kitabı olan Buxarinin səhihində deyilir: «Cabir ibn Sümrə deyir, Peyğəmbər buyurdu: **«Məndən sonra 12 xəlifə olacaq (Sonra bir cümlə dedi, lakin mən onu eşitmədim.⁴ Atam dedi ki, Peyğəmbər belə buyurdu:).** Onların hamısı Qüreyşdən olacaq.» Müslimin səhihində isə bu hədis bu cür söylənilmişdir: «Cabir ibn Sümrə deyir: «Peyğəmbər buyurmuşdur: Yəni, **«İslam on iki imam imamlıq edənədək əziz olacaqdır. (Sonra bir cümlə buyurdu, lakin mən onu başa düşmədim. Atamdan Peyğəmbərin nə dediyini soruşduqda cavab verdi:-Peyğəmbər buyurdu ki,) onların hamısı Qüreyşdəndir.»**

Əhmədin müsənədində Abdullah ibn Məsuddan belə rəvayət olunur ki, Peyğəmbərdən ondan sonrakı xəlifələr barədə sual olunduqda «Onlar da (xəlifələr də) Bəni-İsrailin başçıları kimi on iki nəfər olacaqlar» buyurmuşdur.

Bu hədislərin əhatə dairəsi

Bəzilərinə «İslamın izzəti»nin on iki xəlifənin olması və bəzilərinə də din və şəriətin qiyamətədək bu xəlifələrin olması ilə qorunub saxlanılacağını, özü də bu xəlifələrin yalnız Qüreyş və Bəni Həşimdən olacağını qeyd edən hədislər İslam məzhəbləri arasında şia məzhəbindən başqa heç bir məzhəblə uyğun gəlmir. Çünki şiələr bu hədisi həqiqətən də, onlara başçılıq etmiş və indi də başçılıq edən on iki imam mənasında təfsir etmişlər. Sünnilər isə bu hədislərin təfsirində müşkülə üzləşmişlər.

Hədislərdə gəlmiş on iki xəlifə dedikdə Rəşidi, Bəni-Ümməyə xəlifələri, yoxsa Abbasi xəlifələri anlaşılmalıdır? Bu xəlifələrin heç birinin sayı on iki olmamışdır. On iki ədədi bu xəlifələrin heç biri ilə uyğun gəlmir. Bundan əlavə, Bəni-Ümməyə xəlifələri arasında Yezid, Bəni-Abbas xəlifələri arasında da Mənsur Dəvəniqi, Harun ər-Rəşid kimi zülm və sitəmdə məşhur xəlifələr heç vaxt peyğəmbərin canişini olmağa layiq ola bilməzlər. Onların zülmkar olduqlarına heç kimin şübhəsi yoxdur. Bu cür şəxslər İslama rəhbərlik edə bilməzlər. Xilafətin şərtlərini nə qədər asanlaşdırsaq da, yenə də onlar xəlifə ola bilməzlər. Bundan əlavə, nəzər saldıqda on iki ədədinin şia xəlifələri və imamlardan başqa xəlifələrlə uyğun olmadığını görürük. Yaxşı olar ki, bu barədə sözü sünnilərin məşhur və görkəmli

alimlərinin birinin dilindən eşidək. Süleyman ibn İbrahim Qunduzi Hənəfi «Yənabiul-məvəddət» kitabında deyir: «Təhqiqatçıların bəziləri deyirlər: Bir çox sənədlərlə Peyğəmbərdən rəvayət olunan və Peyğəmbərdən sonrakı xəlifələrin sayının on iki olduğunu bildiren hədislərin mənası zaman ötdükcə məlum olur. Zaman ötdükcə məlum olur ki, on iki xəlifə dedikdə Peyğəmbər onun Əhli-Beytdən olan on iki imamı nəzərdə tutmuşdur. Çünki bu rəqəm digər xəlifələrdən nə Rəşidi xəlifələri ilə, nə Bəni- Üməyyə xəlifələri ilə, nə də Abbasi xəlifələri ilə uyğun gəlmir. Rəşidi xəlifələri yalnız dörd nəfər olmuşlar. Bəni-Üməyyə xəlifələri on dörd olmuşlar. Bundan əlavə, onlar Bəni-Haşimdən olmamışlar. Peyğəmbər(s) isə onların hamısının Bəni-Haşimdən olduğunu qeyd etmişdir. Peyğəmbərin «onların hamısı Bəni- Haşimdəndir» cümləsini yavaş deməsi də bunu sübut edir. Çünki bəziləri Bəni Haşimin rəhbərlik etməsindən razı deyildi.

Bəni Abbas xəlifələri isə iyirmi beş nəfər olmuşlar. Bundan əlavə, onlar «Mən sizdən bunun (risaləti təbliğ etməyimin) müqabilində qohumluq məhəbbətindən başqa bir şey istəmirəm» (Şura, 23) ayəsinə, «Kisa»¹ hədisinə əməl etməyib Peyğəmbərin qohumlarına (Əhli-beytə) əllərindən gələn zülmü etmişlər.

Deməli, bu hədis yalnız Əhli-Beytdən olan on iki imama uyğun gəlir. Onlar elm cəhətdən hamıdan bilikli, təqva cəhətdən hamıdan təqvalı, əsl-nəcabət cəhətdən hamıdan üstüdürlər. Onlar peyğəmbərin elminin varisi olan şəxsiyyətlərdir. Peyğəmbərdən rəvayət edilən «Səqələyn» və digər hədislər bu nəzəriyyəni təsdiq edir.» (Yənabiul məvəddət. S, 446.)

Təəccüblüsü budur ki, bəzi sünni alimləri bu hədisi gülünc mənada şərh edirlər. Onlar deyirlər: «Ola bilsin, Peyğəmbər on iki xəlifə deyərək İslamın ilk dörd xəlifəsini və gələcəkdə olacaq, hələ ortaya çıxmamış bəzi xəlifələri nəzərdə tutmuşdur.» Bu sözlə peyğəmbərin hədisindəki xəlifələr arasında əlaqə və bağlılıq aradan qalxır.

Biz isə deyirik: Nəyə görə bu hədisi Əhli-beytdən olan on iki imam mənasına təfsir etməməklə özümüzü çətinliklərlə üzləşdirək? Ola bilsin, sonda heç bir nəticəyə də gələ bilməyək.

İmamların adları ilə təyin olunması

Diqqəti cəlb edən budur ki, sünni kitablarında Peyğəmbərdən söylənilmiş bəzi hədislərdə on iki imamın adı və atasının adı açıq-aşkar çəkilmişdir.

Sünnilərin görkəmli alimlərindən olan Şeyx Süleyman Qunduzi «Yənabiul- məvəddət» kitabında yazır: «Nəsəl adlı yəhudi bir kişi peyğəmbərin hüzuruna gəlib ona bir neçə sual verdi. Sualların əsnasında Peyğəmbərin özündən sonrakı xəlifələr barədə sual etdikdə, Peyğəmbər ona belə cavab verdi: «İnnə vəsiyyi Əliyyubnu Əbi Talib və bədəhu sibyətil Həsəni vəl Hüseyn təluhu tisetu əimmətin min sülbil Hüseyn.»

«Qalə ya Muhəmməd fəsəmmihim li.»

«Qalə iza məzəl Hüseyn fəbnuhu Muhəmməd, fəiza məza Muhəmmədun fəbnuhu Cəfər, fəiza məza Cəfərun fəbnuhu Musa, fəiza məza Musa fəbnuhu Əliyy, fəiza məza Əliyyun fəbnuhu Muhəmməd, fəiza məza Muhəmmədun fəbnuhu Əliyy, fəiza məza Əliyyun fəbnuhul Həsən, fəiza məzəl Həsənu fəbnuhul Huccətu Muhəmmədunil Məhdiyyi(s) fəhəulai isna əşər.» «Mənim canişinim Əli(ə), ondan sonra iki oğlum Həsən və Hüseyn və Hüseyndən sonra onun nəslindən olan digər doqquz övladım olacaqdır.»

Yəhudi kişi peyğəmbərdən onların adlarını çəkməsini istədi.

Peyğəmbər buyurdu: «Hüseyn dünyadan getdikdən sonra oğlu Əli (Zeynül Abidin), o dünyadan getdikdən sonra oğlu Məhəmməd (Baqir), o dünyadan getdikdən sonra oğlu Cəfər (Sadiq), o dünyadan getdikdən sonra oğlu Musa(Kazim), o dünyadan getdikdən sonra oğlu Əli(Rza), ondan sonra onun oğlu Məhəmməd(Təqi), ondan sonra onun oğlu Əli (Nəqi), ondan sonra onun oğlu Həsən(Əsgəri), ondan sonra onun oğlu Huccət Məhəmməd əl-Mehdi canişin olacaqdır. Bunlar on iki imamdır.» (Yənabiul- məvəddət. S, 441)

Yenə də həmin kitabda on iki imamın adları, ləqəbləri verilmiş və Həzrət Mehдинin qeyb olmasından sonra zühur edib yer üzündə ədaləti bərpa edəcəyindən xəbər vermiş hədis qeyd olunmuşdur.

Bu barədə şiə kitablarında da çoxlu hədislər gəlmişdir. Onları burada qeyd etməyə ehtiyac duyulmur.

Ölərkən imamını tanınmayan şəxs...

Peyğəmbərin sünnilərin hədis kitablarında gəlmiş hədisində oxuyuruq: «Kim öləndə zaman imamı olmadan dünyadan getsə, onun ölümü cahiliyyət dövrünün ölümü kimidir.» Bu hədis şiə kitablarında kiçik bir fərqlə qeyd olunmuşdur: «Kim öləndə zaman öz imamını tanımasa, onun ölümü cahiliyyət dövrünün ölümü kimidir.»

Bu hədisdən belə nəticə çıxır ki, yer üzündə hər zaman məsum bir imam vardır. Bütün insanlar onu tanımalıdırlar. Onu tanımamaq insanı küfrə İslam arasında təhlükəyə salır.

İmam deyərkən hökumət başında olan şəxsləri nəzərdə tutulur? Şübhəsiz ki, bu suala mənfi cavab veriləcək. Çünki onlar məsum şəxslər deyillər. Onda, bu imam məsum bir şəxsdir və mütləq onu axtarıb tapmaq lazımdır (Ona əqidə bağlamaq lazımdır). Onun rəhbərliyini qəbul etmək bütün müsəlmanların vəzifəsidir.

İmamların hər birinin imamətini sübut etmək üçün yuxarıdakı hədisdən başqa bir yol da vardır. O da budur ki, bir imam özündən sonrakı imamı tanıdır.

Möcüzə yolu ilə də onların imaməti sübut olunur.

X dərs

ON İKİNCİ İMAM VƏ DÜNYANIN BÖYÜK İSLAHEDİCİSİ HƏZRƏT MEHDİ(Ə.C) ZÜLMƏT GECƏNİN SONU

Dünyanın hal-hazırkı vəziyyətini nəzərə alıqda, cinayətləri, ölümləri, müharibələri, nəhaq axıdılan qanları, beynəlxalq ixtilafları, əxlaqi fəsadları müşahidə etdikdə insan bu vəziyyətin nə vaxtadək davam edəcəyini düşünür. Bu cinayətlərin qarşısı alınmayacaqmı? Əxlaqi fəsadlar üfunətli bataqlıq kimi daima insanları özünəmi çəkəcək? Yoxsa, nicat və İslam üçün bir ümid yeri var? Bu mühüm sualın qarşısında iki cavab durur. Birinci cavabı materialistlər verib deyirlər: «Dünyanın gələcəyi zülmətə doğru gedir. Hər bir an gözlənilən təhlükələr yarana bilər».

Lakin səmavi şəriətlərə inanan şəxslər, xüsusən müsəlmanlar, xüsusən də şiələr bu suala başqa cür cavab verirlər. Onlar deyirlər ki, bu zülmət gecənin bir sonu var. Vaxt gələcək bu ölüm buludları başımızın üstündən çəkilib gedəcək, parlaq günəş bütün səmanı əhatə edəcək. Bu çətinliklər həmişə bizimlə olmayacaq. Yaxında nicat sahili gözə görünür. Aləm böyük bir islahedici intizarındadır. O, gələrək yer üzünü ədalətlə dolduracaq.

Bütün məzhəblərə xidmət edən adamlar bu islahedicini bir adla tanıyırlar.

Fitrət və böyük islahedicinin zühuru

Bəzən ağıldan da üstün olan batini ilhamlar, təkə Allahı tanıma bölməsində yox, əksinə, bütün əqidə məsələlərində bizə rəhbərlik edə bilər. Bu ilhamlar bu məsələdə də bizə rəhbərlik edir. Bunun nişanələri: Ən əvvəl, bütün insanlar ümumi ədalətin bərqərar edilməsini istəyirlər. Çünki insanların hamısı ədalət aşıqıdırlar. Hamı dünyada sülhün, ədalətin bərqərar olunmasını istəyir və bunun üçün əllərindən gələni edirlər.

Böyük bir islahedicinin zühurunun fitri olduğuna bundan yaxşı dəlil ola bilməz. Çünki bir şeyin, bir istəyin ümumiliyi, onun fitri olduğunu bildirir (Diqqətli olun). Hər fitri eşq bir məşuqun olduğunu bildirir. Necə ola bilər ki, Allah bu eşqi insanın vücudunda yaratsın, lakin bu eşqi təmin etmək üçün bir məşuq yaratmasın? Buna görə də deyirik ki, insanların ədalət tələb edən fitrəti nəhayət dünyanın ədalətlə dolacağını iddia edir. Zülm itib aradan gedərək. Bəşəriyyət vahid bir dövlət kimi bir bayraq altında birləşib yaşayacaq.

İkincisi, bütün din və məzhəblərin böyük bir islahedicinin zühuruna olan intizarıdır. Bütün dinlərdə bu məsələ xüsusi yer tutur. Böyük bir islahedicinin zühuruna inam təkə müsəlmanlar arasında deyil. Əldə olan sübutlar göstərir ki, bu əqidə bütün məzhəb və dinlər arasında, şərq və qərbdə, bütün

millətlər arasında nüfuz tapmış bir əqidədir. İslam dini kamil bir din olduğu üçün bu məsələdə daha çox təkid edir.

Zərdüştülərin tanınmış kitabı olan «Zənd»də deyilir: «Qələbə, zəfər saleh insanlarla olacaq. Pislərin kökü isə kəsiləcək. Aləm öz həqiqi səadətinə yetişəcək, Bəni- Adəm xoşbəxlik taxtına əyləşəcək.» «Camasibnamə» kitabı Zərdüştün¹ dilindən deyir: «Ərəblərdən başı yekə, iri bədənli, iri topuqlu bir kişi çıxıb camaatı öz cəddinin dininə dəvət edəcək. O, əzəmətli bir qoşunla yer üzünü ədalətlə dolduracaq.» Hindlilərin «Veşn Cuk» kitabında yazılmışdır: «Nəhayət, dünya Allahı sevən və onun xas bəndələrindən olan bir nəfərə nəsib olacaq.» Hindlilərin «Bask» kitabında deyilir: «Dünya adil bir rəhbərin başçılığı ilə sona yetəcək. Bu adil rəhbər mələklər, insanlar və pərilərin rəhbəri olacaq. Haqq onunla olacaqdır. Dağ, yer və dənizdə gizli olan şeylərin hamısı onun ixtiyarında olacaq. O, yer və göydən xəbər verəcək. Ondan böyük bir şəxsiyyət dünyaya gəlməyəcək.» Davudun «Məzəmir» kitabında deyilir: «Pis insanların kökü kəsiləcək. Allaha arxalananlar isə yer üzünün sahibi olacaqlar. Düz danışanlar yer kürəsinin sahibi olub həmişə ona rəhbərlik edəcəklər.» Buna bənzər bir cümlə Tövrənin «Əşyanın kitabı» bölməsində də vardır. Mattanın İncilinin 24-cü fəslində deyilir: «Günəşin məşriqdən çıxıb məğribə qədər parlacağı kimi insanlar da parlayacaqlar.» Lukanın İncilinin 12-ci fəslində deyilir: «Kəmərlərinizi bağlı, çiraqlarınızı yanıq saxlayın. Öz ağalarının intizarını çəkənlər kimi olun. Ağaları nə vaxt gəlib qapını döysə, onlar dərhal qapını açmağa hazırdırlar».

«Ələimuz-zühur» (Zühurun nişanələri) kitabında yazılmışdır: «Çinlilərin qədim kitablarında, hindlilərin məzhəbində, skandinaviyalı və meksikalı kimi insanlar arasında da böyük bir islahədicinin zühuruna inan vardır.»

Əqli dəlillər

A).Dünyada olan nizam-intizam bizlərə öyrədir ki, nəhayət, bəşər ədalətə və ədalətli bir rəhbərə tabe olmalıdır. Bu dünya, bildiyimiz kimi, nizam-intizamdan ibarət bir topludur. Bu dünyadakı qayda-qanun, nizam-intizam, onun bir olduğuna və rabitəsinə sübutdur. Nizam, qanun, proqram, hesab və bu kimi işlər dünyanın əsas məsələlərindən biridir. Böyük kəhkeşanlardan tutmuş, iynə ucu boyda olan yerdə milyonlarla sığışa bilən atoma qədər hər şey bu nizam-intizama tabedir. İnsanın bədən üzvlərinin hər biri, kiçik bakteriyalardan tutmuş, bədənə əsas üzvlərindən olan beyin və qəlbi hərəkətə gətirən damarlara qədər hamısı proqram və nizam üzrə işləyirlər. Bəzi alimlərin dediyinə görə, insanın bədən üzvlərinin hər biri çox düzgün işləyən saat kimi bədənə hərəkətdədirlər. Ən diqqətli və son markalı kompüterləri də bədən üzvlərinə tay etmək olmaz. Bu cür proqram, nizam-intizama malik olan dünyada nizam-intizamsız yaşamaq olarmı? Ədalətsizliyin əsas amillərindən bir olan ictimai və əxlaqi fəsadlar daima bəşəriyyətə hakim ola bilərmi?

Belə nəticəyə gəlirik ki, bu dünyanın nizam-intizamını müşahidə etmək bizləri nəhayətdə ədalətə, nizam-intizama, qayda-qanuna tabe olmağa gətirib çıxaracaq. Bununla da insanlar əsl yollarını tapacaqlar.

B)Cəmiyyətin təkamülə irəliləməsi, bəşəriyyətin gələcəyinin parlaq olmasına daha bir sübutdur. Biz bəşərin özünü tanıdıqdan sonra bir an belə olduğu mərhələdə qalmadığını və daim irəliləməyə cəhd göstərdiyini inkar edə bilmərik.

Madiyyat nöqtəyi-nəzərindən, (ev, geyim, yemək, nəqliyyat) insan daim irəliləmək istəyindədir. Əvvəl sadə bir evdə yaşayırdı, bir müddət keçdikdən sonra gözəl bir evdə yaşayır. Yenə də irəliləməyə can atır. Bu hərəkət beləcə də davam edir. Elm və mədəniyyət cəhətdən də təkamülə doğru irəliləyirik. Yeni kəşflər, icadlar buna açıq-aşkar sübutdur. Nəhayət, təkamül mənəvi və əxlaqi cəhətlərdə də öz işini görür. Bəşəriyyəti ədalətli bir qanuna, sülhə, əxlaqi və mənəvi dəyərlərə dəvət edir. Əgər əxlaqi fəsadların çoxaldığını müşahidə ediriksə, bunun özü də təkamülə tərəf irəliləyişə səbəb olur. (Əxlaqi fəsadların çoxaldığını gördükdə məcbur olub bəzi işlərin qarşısını alırıq.) Bu, əxlaqi pozğunluqları çoxaltmaq lazım olduğu anlamına gəlməz. Bu o deməkdir ki, əxlaqi pozğunluqlar çoxalarsa, insan onun qarşısını almağa məcbur olur. İnsanlar bu pozğunluqlar nəticəsində çıxılmaz vəziyyətə düşdükdə məcbur olub öz işlərindən əl çəkməli olacaqlar. Bunun özü də bir növ təkamüldür.

Quran və Mehдинin(ə.c.) zühuru

Quranda Mehдинin(ə.c.) zühuruna aid bir çox ayələr var. Biz bu ayələrin yalnız birini qeyd etməklə kifayətlənirik: **«Allah aranızdan iman gətirib yaxşı işlər görənlərə onları özlərindən əvvəlkilər kimi yer üzünün varisləri edəcəyini vəd buyurmuşdur.»** (Nur,55) Bu ayə yer üzünün aqibətinin möminlərin əlində olacağını və onların dünyaya hakim olub onu idarə edəcəklərini bildirir. Həmin ayənin ardınca Allah daha üç vəd verir: «Möminlər üçün onların Allahın özü bəyəndiyi dinini (İslamı) möhkəmləndirəcəyini (hər tərəfə yayacağını), onların qorxusunu sonra əmin-amanlıqla, arxayınılıqla əvəz edəcəyini və yer üzündən küfr və nifaqın aradan qalxacağını vəd etmişdir.»

İmam Zeynül Abidin(ə) bu ayənin təfsirində buyurur: «Allaha and olsun ki, ayədə vəd olunan şəxslər bizim şiiyələrdir. Allah bu vədi bizim nəsilədən olan bir kişinin vasitəsilə həyata keçirəcək. O kişi bu ümmətin Mehdisidir.»

Mehdi(ə.c.) hədis mənbələrində

Peyğəmbərin ailəsindən Mehdi(ə.c.) adlı bir şəxsin dünyaya sülh və ədalət əsasında hakimlik edəcəyi barədə şiə və sünni mənbələrində o qədər hədis var ki, bu işə heç kimin şübhəsi qalmamışdır. Şiə mənbələrində bu şəxsin on ikinci imam olduğu, imam Hüseynin(ə) nəsl şəcərəsindən doqquzuncu övladı və imam Həsən Əskərinin(ə) oğlu olduğu haqda da çoxlu hədislər vardır.

Mehдинin(ə.c.) zühuru barədə sünni mənbələrindən bunu demək yetər ki, bütün sünni alimləri öz kitablarında onu açıq-aşkar qeyd etmişlər. Hətta son zamanlarda Hicazın böyük elmi mərkəzlərinin birində çap olunmuş «İslam aləminin əlaqəsi» kitabında yazılmışdır ki: **«O, (Mehdi) Peyğəmbərin hədislərdə xəbər verdiyi Rəşidi xəlifələrinin on ikincisidir. Mehdiyə aid olan hədisləri səhabələrin bir çoxu Peyğəmbərdən rəvayət etmişlər.»** Bu səhabələrdən iyirmisinin adını çəkdikdən sonra belə yazır: «Onlardan başqaları da bu hədisləri rəvayət etmişlər. Bəzi sünni alimləri Mehdi(ə.c.) haqqında ayrıca kitablar yazmışlar. O cümlədən, Əbu Nəim İsfahani, İbn Həcər Heysemi, Şövkani, İdris Mərakeşi, Əbül Abbas ibn Əbdül Mömin.» Daha sonra yazır: «Keçmiş böyük alimlərin bir qismi və hal-hazırda sünni alimlərin bir qismi Mehdi(ə.c.) haqqındakı hədislərin həddən artıq çox olduğunu bildirmişlər.» Bu alimlərdən bəzilərinin adını çəkdikdən sonra sözünü beləcə başa çatdırır: «Hədis söyləyənlərdən bəziləri Mehdi(ə.c.) haqqındakı hədislərin həm düzgün, həm də bəyənilmiş hədislər olduğunu bildirmişlər. Mehдинin qiyam və zühuruna inanmaq vacibdir. Bu əqidə sünni və şiələrin qəti əqidələrindən biridir. Mehдинin zühurunu cahil və bidətçi şəxslərdən başqa heç kim inkar etmir.»

Şiələrin Mehdi(ə.c.) barədəki hədisləri haqqında

Bilmək kifayət edər ki, bu barədə peyğəmbər(s) və imamlardan yüzlərlə hədis müxtəlif rəvayət söyləyənlər tərəfindən söylənilmişdir. Bu məsələ şiələrin əqidə məsələlərindən birinə çevrilmişdir. Şiələrin arasında olub onların Mehdiyə olan etiqadından, onun xüsusiyyətləri və zühurunun əlamətlərindən xəbəri olmayan şəxs yoxdur. Şiə alimləri lap qədim zamanlardan bu barədə kitablar yazmış və Mehdi(ə.c.) haqqındakı hədisləri yığib toplamışlar. Nümunə üçün bu hədislərin bir neçəsini sizin nəzərinizə çatdırırıq. İslamın əziz peyğəmbəri Həzrət Mühəmməd(s) buyurmuşdur: «Əgər dünyanın sonuna bir gün də qalmış olsa, Allah o günü mənim Əhli-beytimdən olan bir kişinin gəlib dünyanı zülm və fəsadla dolduğu kimi ədalətlə dolduracağı günə qədər uzadar.¹» İmam Sadiq(ə)-dan olan başqa bir hədisdə oxuyuruq: «Mehdi(ə.c.) qiyam etdikdə hökuməti ədalət əsasında quracaqdır. Onun dövründə zülm, zorakılıq itib aradan gedəcək, yollarda onun sayəsində əmin-amanlıq olacaq, yer öz bərəkətlərini aşkar edəcək, bütün haqlar öz sahiblərinə qaytarılacaq. O, camaat arasında Davud peyğəmbər və Məhəmməd peyğəmbər kimi hakimlik edəcək. Yerdə olan bütün xəzinələr, bərəkətlər üzə çıxacaq. Heç kim sədəqə vermək üçün kasıb tapmayacaq. Çünki bütün möminlər ehtiyacsız olacaqlar.»

Bir daha xatırladaq ki, Mehdi(ə)-nin qeyb olduğunu dövrə müsəlmanların rəhbərliyini ümumi naibləri, yəni, din alimləri öhdələrinə götürürlər.

(V Fəsil)
MƏAD
TANIMA

(V Fəsil)

MƏAD TANIMA

haqqında on dərs

I dərs.

ÖLÜM SONDUR, YOXSA BAŞLANGIC? Nə üçün insanların çoxu ölümdən qorxur?

Ölüm insanların gözüne həmişə vəhşətli bir şey kimi görünür. Ölüm haqqında düşünmək həyatın şirin şərbətinin dadını aparır. İnsanlar təkcə ölümün adından qorxmur, hətta qəbirstanlıq sözündən də çəkinirlər, qəbirləri zینətləndirməklə onun əsl mahiyyətini yox etmək istəyirlər. Ölümdən bu cür qorxu dünyanın müxtəlif ədəbiyyatlarında da gözə çarpır və ölüm «ölüm nəhəngi», «ölüm caynaqları», «əcəl zəngi» və bu kimi ifadələrlə adlanır. Bir ölünün adını çəkmək istədikdə «bizdən iraq», «ömrün uzun olsun», «Allah göstərməsin» və bu kimi ifadələrlə dinləyən şəxsin fikrini ölümdən yayındırmaq istəyirlər.

Gəlin müəyyən edək, görək, insanlar ölümdən nə üçün (hətta ölümün adından) qorxurlar? Nəyə görə ölümdən qorxan insanlardan fərqli olaraq başqa bir qism ölümü qarşılayır, ölüm adı gəldikdə qoxmur, əksinə xoşal olurlar?

Tarixdə oxuyuruq ki, bəzi insanlar «dirilik suyu», «cavanlıq suyu» kimi ömrü uzadan şeylərin ardınca getmiş, bəziləri isə şərəfli cihad meydanlarına qədəm basmış və ölümlə üz-üzə gəlmişlər. Bəzən insanlar ömrləri uzun olduğundan, Allah hüzuruna gedən günlərini (ölümü) arzulayırlar. İndiki zamanda da haqq ilə batilin vuruş meydanlarında bu cür insanlar çoxdur. (Din, vətən, namus uğrundaayağa qalxıb şəhadətə nail olan insanlar indi də az deyil. Azərbaycanın ayrılmaz hissəsi olan doğma Qarabağda şəhid olan igidlərimiz buna bir nümunədirlər (mütərcimdən).

Bu qorxunun səbəbi

Araşdırma və tədqiqatlardan belə məlum olur ki, bu qorxunun əsas səbəbi iki şeydir.

1.Ölümü fəna və puçluq mənasında təfsir etmək

İnsan həmişə yoxluqlardan uzaq olmağa çalışır. Xəstəlikdən uzaq olmaq istəyir, çünki xəstəlik sağlamlığın olmamasıdır. Qaranlıqdan, zülmətdən uzaq gəzir, çünki o, nur və işığın yoxluğudur. Hətta boş bir evdən, boş səhradan qaçmağa çalışır, çünki orada heç bir insan yoxdur. Təəccüblü budur ki, insan gecəni ölü ilə bir otaqda qalmağa da hazır deyil. Halbuki, həmin ölünün sağlığında ondan qorxmur və gecələri onunla bir yerdə keçirirdi.

İndi görək, insanın yoxluqdan kənar gəzməsinin səbəbi nədir? Cavab məlumdur. Çünki varlıq varlıqla tanışdır. Varlıq yoxluqla heç zaman tanış olmamışdır. Deməli, insanların yoxluqdan qaçması təbii bir işdir. Əgər ölümü hər şeyin sonu hesab etsək, ölümdən qorxmağa haqqımız var. Hətta onun adından qorxmağa da haqqımız olar. Çünki ölüm hər şeyi bizim əlimizdən alır və bizi puçluğa aparır. Yox, əgər ölümü yeni bir həyatın başlanğıcı bilsək, onda nəinki ölümdən qorxmamalıyıq, əksinə, şərəfli ölümə doğru addım atanları alqışlamalıyıq.

2.Nameyi-əməlin çirkinliyi

Bəzi insanlar ölümü fəna hesab etməmələrinə baxmayaraq, yenə də ölümdən qorxurlar. Səbəbi də budur ki, onların əməl dəftərləri çirklənib qaralmışdır. Onlar günahlarının nəticəsində düçar olacaqları

acınacaqlı əzablardan qorxurlar. Onlar ölümdən qorxmaqda haqlıdirlar. Bu cür şəxslər zindandan kənara çıxarılan təhlükəli canilərə bənzəyirlər. Bu canilər bilirlər ki, nə vaxt onları zindandan qırağa çıxartsalar, dar ağacına aparacaqlar. Belə vəziyyətdə onlar zindanın dəmir qapılarından yapışib qırağa çıxmaq istəmirlər. Onlar azadlıqdan yox, aqibəti edamla nəticələnəcək azadlıqdan qorxurlar. Ölümü fəna bilməyən, lakin ondan qorxanlar da bu cürdurlər. Onlar ruhlarının dar qəfəsdən azad olmasından qorxmurlar, sonradan başları çəkəcək əzablardan qorxurlar. Ancaq onu fəna bilməyən və çirkin əməl dəftərinə malik olmayan şəxslərin ölümdən qorxmasının nə mənası var? (Şübhəsiz ki, bu cür şəxslər ölümdən qorxmurlar.) Bu cür insanlar dünya həyatından bəhrələnir və yeni həyatları üçün hazırlıq görürlər. Bu dünyadakı həyatlarından gələcək həyatları üçün çoxlu ehtiyat götürmək məqsədi ilə Allahın razı olduğu yolda ölümün qarşısına çıxır və onu qarşılayırlar.

İki müxtəlif nəzəriyyə

Bir az bundan əvvəl qeyd etdik ki, ölümdən qorxanlar insanlar arasında çoxluq təşkil edirlər. Lakin başqa bir qism də var ki, onlar müqəddəs hədəf uğrunda ölməkdən qorxmur, hətta bu cür ölümü özləri qarşılayırlar. Yaxud ölümləri sadə və adi ölüm olarsa, ömürlərinin sonunda heç bir narahatçılıq hissi keçirmirlər. Bunun (bəzilərinin ölümdən qorxmasının, bəzilərinin isə qorxmamasının) səbəbi arada iki müxtəlif nəzəriyyənin olmasıdır.

1) Birinci qismdə olan insanlar (ölümdən qorxanlar) ölümdən sonrakı aləmə inanmırlar, inansalar da, qəlblərində bəzi şübhələr qalmışdır. Buna görə də, ölüm anını əlin hər şeydən üzöldüyü an bilirlər. Əlin hər şeydən üzülməsi yəqin ki, çıxılmaz bir vəziyyətdir. İşıqlı dünyadan qaranlıq dünyaya qədəm qoymaq, əlbəttə ki, çətinidir. Həmçinin, bir canı üçün zindandan çıxıb məhkəməyə getmək, yəqin ki, çox çətinidir.

2) Lakin ikinci qism insanlar (ölümdən qorxmayanlar) ölümü yeni bir təvəllüd sayırlar. Onların fikrincə, ölüm darısqal, məhdud və zülmət bir yerdən geniş, həddi-hududu olmayan və işıqlı olan bir dünyaya köç deməkdir. Ölüm sanki, ruhun kiçik bir qəfəsdən azad olub geniş göylərdə pərvaz etməsi, zülm, ədalətsizlik, haqsızlıq içindən çıxıb, bunlardan pak olan bir mühitə daxil olması deməkdir. Təbiidir ki, bu cür şəxslər artıq ölümdən qorxmayacaqlar. Bu məktəbin lideri olan Həzrət Əli(ə)-in dili ilə desək: **«Əbu Talibin oğlunun (Əlinin) ölümə münasibəti südəmər uşağın anasının döşünə olan münasibətindən də artıqdır.»**

İslam tarixində bəzi insanların ölümə olan münasibətini gördükdə insan heyretə gəlir. İmam Hüseyn(ə) və Kərbəlanın digər şəhidlərinin üzlərində şəhadət zamanı yaxınlaşdıqda sevinc, təbəssüm nişanələrinin görünməsi heç də təsadüfi deyil. Məhbusun görüşünə gedəcəklərindən, onların sevinclərinin həddi-hududu yox idi.

Yenə də təsadüfi deyil ki, dünyanın ən böyük cinayətkarı, insaniyyət aynasını ləkələyən Əbdürrəhman ibn Mülcam Həzrət Əlinin başına qılınc endirərkən o Həzrət fəryad edərək deyir: **«And olsun Kəbənin Rəbbinə ki, mən səadətə qovuşdum.»** Bu insanın özünü təhlükəyə salmalı olduğu və böyük nemət olan həyatda yüksək nailiyyətlər əldə etmək üçün çalışmalı olmadığı mənasına gəlməz. Bu sözün mənası budur ki, insan həyatından düzgün istifadə etməlidir. Ömür sona yaxınlaşdıqda - xüsusən, ali məqsədlər uğrunda- qorxuya düşməməlidir. Xüsusən, yüksək hədəflər yolunda.

II dərş

HƏYATA MƏNA VERƏN MƏADDIR

Əgər bu dünya həyatını başqa bir dünya olmadan təsəvvür etsək, bu həyat puç və mənasız olar. Bu, ana bətnindəki dövrəni bu dünyasız təsəvvür etməyə bənzəyər. Əgər aylarla ana bətnində əsir olan körpənin düşüncəsi olsa, orada keçirdiyi günlər barədə fikirləşib təəccüb edərdi və özündən bu sualları soruşardı: Mən bu qaranlıq zindanda nə üçün əsirəm?

Nəyə görə qan və su arasında əl-qol atmalıyam? Mənim sonum necə olacaq? Mən haradan və nəyə görə gəlmişəm? Ancaq ona desələr ki, bu sənin keçirdiyin başlanğıc və hazırlıq dövrüdür, sən bədən üzvlərinin burada möhkəmlənəcək, böyük bir dünyaya qədəm qoymağa hazırlaşacaqsan,

doqquz aydan sonra sənin bu zindandan azad olma qərarın çıxacaq, artıq geniş bir dünyaya daxil olacaqsan, orada parlaq günəş, ay, yaşıl ağaclar, axar sular, və s. görəcəksən, onda körpə rahat bir nəfəs alıb «indi bildim ki, mən nəyə görə buradayam» deyəcək. Bu, bir müqəddimə dövrüdür. Ali məktəbə qəbul olmaq üçün oxunan sinifdir. Əgər ana bətnindəki dövrün bu dünya ilə əlaqəsi kəsilsə, hər şey puç olar. Ana bətni yalnız bir zindan olar. Bu dünya ilə axirət aləminin əlaqəsi də bu cürdür.

70 il, bir az çox ya az bu dünyada çətinliklərlə mübarizə aparmağın nə mənası var? Bir müddət təcrübəsiz və naşı oluruq. Yenidən təcrübə toplamış oluruq ki, ömrə sona yetir. İllərlə elm ardınca gedir, təhsil ocaqlarında can qoyuruq. Bir az məlumat topladıqdan sonra saçımıza dən düşür.

Ümumiyyətlə, nəyə görə yaşayırıq? Yemək, paltar geymək, yatmaq və bu proqramı illərlə təkrar etməkdən ötrümü yaşayırıq? Bu geniş asiman, geniş yer, bu qədər hazırlıq, təhsil almaq, təcrübə toplamaq- hamısı yeyib, geyib, yatmaq üçündürmü? Bu suallarla üzləşdikdə məadı inkar edənlər üçün həyatın puçluğu aşkar olur. Onlar nə ölümdən sonrakı həyata inanırlar, nə də bu kiçik işləri yaşamağın mənasını bilirlər. Məhz bu səbəbdən, onlardan bəziləri puç və mənasız həyatdan yaxa qurtarmaq üçün intihara əl atırlar. Ancaq bu dünyanı başqa bir dünya üçün hazırlıq kimi qəbul etsək, buranı əkin yeri, axirəti isə məhsul götürülən yer kimi tanısaq, onda bu dünya heç də puç və mənasız olmayacaq. Bu dünya özümüzə təcrübə toplamalı və əbədi bir dünyada yaşamağa hazırlaşmalı olduğumuz bir məktəbdir. Həyata məna verən, insana nigarənciliklərdən nicat verən məəddir.

Məada inam tərbiyənin əsas amilidir

Məada, axirət gününün böyük məhkəməsinə etiqad bəsləməyin insanların həyatında böyük təsiri var.

Təsəvvür edin, bir ölkədə elan olunub ki, filan tarixdə, filan gündə kim hansı cinayəti istəsə, törədə bilər. O gün törədilən cinayətlərə görə heç kim yaxalanmayacaq. İndi fikirləşin, görün, o gün cəmiyyət də nələr baş verəcək? (Cürətlə demək olar ki, o gün ölkədə tərbiyə son həddə enəcəklər.)

Qiyamətə, məada inanmaq axirətin məhkəməsinə inanmaq deməkdir. Axirət aləminin məhkəməsi bu dünyanın məhkəmələrindən tamamilə fərqlənir. Qiyamət məhkəməsi aşağıdakı xüsusiyyətlərə malikdir:

1)O məhkəmədə nə bir xahiş qəbul edilir, nə dostluq keçir, nə də yalançı sənədlərlə hakimlərin fikrini dəyişmək olur.

2)O məhkəmənin bu məhkəmələr kimi hazırlığa ehtiyacı yoxdur. Buna görə də, çox uzun çəkməz. Tez bir zamanda sənədlər araşdırılaraq hökm veriləcək.

3)O məhkəmədə müttəhim haqqında sənədlər müttəhimin öz əməlləri olacaq. Yeni, insanın bu dünyada gördüyü əməllər orada hazır olaraq öz sahiblərini tapacaqlar. Daha heç bir inkar yeri qalmayacaq.

4)O məhkəmədəki şahidlər müttəhimin öz bədən üzvləri olacaqdır. Hətta yer, daş, divar, qapı, pəncərə də görülən günahlar haqqında şəhadət verəcəkdir. Bu şəhadətlərdən sonra inkar yeri qalmayacaq.

5)O məhkəmənin hakimi Allahdır- hər şeyi gören, hər şeydən xəbədar olan Allah.

6)Bunlardan əlavə, o məhkəmənin mükafat və ya cəzaları müqavilə əsasında deyildir. İnsanları mükafatlandıran, yaxud cəzalandıran onların öz əməlləri olacaqdır.

Bu cür məhkəməyə inam insanı tərbiyələndirir, onu yüksək və mənəvi məqamlara çatdırır. Əli(ə) bu məhkəmə barədə buyurur: «And olsun Allaha ki, gecələri yumşaq yataq əvəzinə tikanlar üzərində keçirmək, gündüzləri əl-qolu zəncirli küçə-bazarda gəzdirilmək Allah bəndələrinin birinə zülm etmiş, yaxud birinin haqqını qəsb etmiş halda Allah məhkəməsində hazır olmaqdan daha asandır.» (Nəhcül-bəlağə. 224-cü xütbə.) Bu məhkəməyə inam insanı məcbur edir ki, beytul-maldan haqqından əlavə istəyən qardaşının əlinə qızdırılmış dəmir parçası bassın, qardaşı «bu nə işdir görürsən?» dedikdə ona nəsihət edərək desin: «Sən kiçik bir oddan bu cür qorxduğun halda qardaşını Cəhənnəm oduna dəvət edirsən?» Belə imanı olan şəxsi aldatmaq olarmı? Rüşvətlə onu dilə gətirib vicdanını ələ almaq mümkündürmü? Onu şirnikləndirmək və ya təhdid etməklə haqq yoldan döndərmək olarmı?

Quran qiyamət məhkəməsi barədə buyurur: **«(Günahkarlar deyəcəklər: Vay halımıza!) Bu əməl dəftəri niyə heç bir kiçik və böyük günahımızı nəzərdən qaçırmadan hamısını sayıb qeydə almışdır?»** (Kəhv, 49). (Nəhcül-bəlağə. 224-cü xütbə)

Məada, qiyamət gününün hesab-kitabına olan inamın sayəsində insan bütün işlərin qarşısında öz daxilində məsuliyyət hiss edir. Bu məsuliyyət insanı ədalətsizlik, zülm və təcavüzdən qoruyub saxlayır.

III dərs

İNSANLARIN BATINI QIYAMƏT MƏHKƏMƏSİNDƏN BİR NÜMUNƏDİR

Ölümdən sonrakı həyat və qiyamət gününün məhkəməsi bu məhdud dünyada yaşayan insan üçün yeni bir məsələdir. Allah qiyamət gününün kiçik bir nümunəsini elə bu dünyada, insanların içində yaratmışdır. Bu məhkəmə «vicdan məhkəməsi» adlanır. Bir daha xatırladıq ki, bu məhkəmə qiyamət məhkəməsinin çox kiçik bir nümunəsidir.

Gəlin, bu barədə bir az ətraflı danışaq

İnsan gördüyü əməllər haqqında (istər pis əməl olsun, istər yaxşı) bir neçə məhkəmədə sorğusuala çəkilir.

1) Birincisi, bu dünyada olan məhkəmələr. Bu məhkəmələrin bəzi çatışmaz nöqsanları olur. Belə məhkəmələr cinayətlərin qarşısını almaqda böyük rol oynayır. Lakin bu məhkəmələrdə bəzi çətinliklərə görə ədalətə tam riayət olunmur. Səbəbi də budur ki, ya hakimlər düzgün hökm vermirlər, məsələn, rüşvət vasitəsilə müttəhimin lehinə, iddiaçının əleyhinə hökm çıxarırlar, ya da cani və müttəhimlər bəzi yollarla hakimləri aldadırlar. Bu təqdirdə hakimin heç bir günahı olmur, lakin buna baxmayaraq, həqiqi ədalətə riayət olunmur. 2) İkinci məhkəmə birincidən bir pillə yüksəkdə durur. Bu məhkəmə «görülən əməllərin cəzası» məhkəməsidir.

Bəzən insanın gördüyü əməllər o yerə çatır ki, onların cəzasını gec, ya tez insan özü çəkməli olur. Bu məhkəmə bütün insanlara aid olmasa da, çoxuna aiddir. Bəzi insanlar olub ki, camaata zülm, haqsızlıq və pisliklər etmiş, nəhayət qazdıqları quyuya özləri düşmüş və əməllərinin cəzasını çəkməli olmuşlar. Ölüb getdikdən sonra da camaat tərəfindən onlara yalnız lənət yağdırılmışdır. Bu məhkəmədən çox az insanlar yaxa qurtara bilmişlər. (Şübhəsiz ki, onlar da qiyamətdə əməllərinin cəzasını çəkəcəklər.) Bu məhkəmənin tək çatışmazlığı odur ki, bütün insanları yox, bəzi insanları cəzalandırır.

3) Üçüncü məhkəmə ikincidən də üstündür. O da «vicdan» məhkəməsidir. Qətiyyətlə demək olar ki, qiyamət məhkəməsinin kiçik bir nümunə bizim öz batinimizdədir.

İnsanın batinində bir qüvvə vardır. Filosoflar (İslam fəlsəfəsində) bu qüvvəni «əməli əql» (icraedici ağıl) adlandırmışlar. Quran bu qüvvəni «nəfsi ləvvamə» (yəni, insanı danlayan nəfs) adlandırmışdır, indi isə bu qüvvəyə «vicdan» deyirlər. İnsan bir iş görəndə kimi (pis, ya yaxşı), dərhal bu məhkəmə qurulur. Bu məhkəmədə heç bir səs-küy olmur, lakin həddən artıq diqqətli və ciddi keçirilir. Məhkəmənin nəticəsi isə psixoloji cəzalandırma, əzab-əziyyət, ya da psixoloji təşviq olur. Bəzən bu məhkəmə caniləri elə cəzalandırır ki, ruhən əziyyət çəkməli olurlar, nəticədə ölməyi qalmaqdan üstün tutub intihara əl atırlar. Onlar vəsiyyətnamələrində qeyd edirlər ki, mən narahatçılıq və vicdan əzabından yaxa qurtarmaq üçün özümə qəsd edirəm.

Bəzən də vicdan insanı yaxşı əməllərinə görə elə təşviq edir ki, insanın sevincinin həddi-hüdudu olmur. Bu təqdirdə insan içində rahat, xoş bir hiss keçirir ki, o hissi dil ilə ifadə etmək mümkün deyil.

Vicdan məhkəməsinin bir neçə xüsusiyyəti vardır

1) Bu məhkəmənin hakimi, şahidi, tamaşaçısı-hamısı birdir. Vicdan həm hökm verib qərar çıxarır, həm şəhadət verir, həm də nəzarət edir, nəhayət, hökmünü icra edir.

2) Adi məhkəmələrdən fərqli olaraq, bu məhkəmə tez bir zamanda qurulur və öz hökmünü verir. Adi məhkəmələr bir caninin işinə baxmaq üçün, ola bilər ki, bir neçə il vaxt sərf etsin. Lakin bu məhkəmədə vaxta ehtiyac yoxdur. Ola bilsin, həqiqətin üstü açılanədək bu məhkəmə bir az təxirə salınsın. Lakin həqiqətin üstü açıldıqdan sonra o, dərhal öz hökmünü verir.

3)Bu məhkəmə təkcə bir mərhələdən təşkil olunmuşdur. Burada istintaqa, ali məhkəməyə və sairəyə ehtiyac yoxdur.

4)Bu məhkəmənin işi adi məhkəmələr kimi təkcə cəzalandırmaq deyil. Yəni, bu məhkəmədə pislər cəzalarını alır, yaxşılar da mükafatlandırılırlar.

5)Bu məhkəmənin cəzası adi məhkəmə cəzaları kimi deyil. Burada nə zindana, nə də edama məhkum olunma yoxdur. Lakin onun cəzası bəzən elə şiddətli olur ki, geniş dünya insana dar olur. Bir sözlə, bu məhkəmə dünya məhkəmələri kimi deyil. Vicdan məhkəməsi qiyamət məhkəməsinin bir nümunəsidir. Bu məhkəmənin əzəməti o qədər böyükdür ki, Allah onu qiyamət məhkəməsi ilə birgə qeyd edib, ona and içərək deyir: **«And içirəm qiyamət gününə! And içirəm (günah etdiyi üçün, yaxud yaxşı əməlin azdır deyə) özünü qınayan nəfsə! (Siz öləndən sonra mütləq diriləcəksiniz.) Məgər insan elə güman edir ki, (qiyamət günü) onun sümüklərini bir yerə yığa bilməyəcəyik? Bəli, biz onun barmaqlarını da (dünyada olduğu kimi) düzəltməyə qadirik!»** (Qiyamət-1-4-cü ayələr.)

Əlbəttə bu vicdan məhkəməsi dünyəvi məhkəmə olduğu üçün, qiyamət məhkəməsinə olan ehtiyacı ödəmir. Bunun bir neçə səbəbi var:

1)Vicdan məhkəməsi hər şeyi əhatə edə bilmir. O, yalnız fikir və düşüncə ilə münasib olan şeyləri əhatə edir.

2)Bəzən mahir, hiyləgər bir cinayətkar öz vicdanını aldada bilər.

3)Bəzi günahlarda vicdan o qədər təsirsiz olur ki, ona heç bir məhəl qoymurlar.

Belə bir vəziyyətdə dördüncü məhkəməyə, qiyamət məhkəməsinə olan ehtiyac aşkar olur.

IV dər

MƏAD FİTRƏT TƏCƏLLİSİNDƏ

Deyirlər, Allahı tanıma insanın fitrətindədir. Əgər insanın batininə nəzər yetirsək, onda təbiətin fəvqündə olan bir varlığa (Allaha) iman əqidəsini görə bilərik. Bu əqidə dünyanın elm, hədəf və proqramı əsasında əmələ gəlmişdir. Lakin bu məsələ, təkcə tövhid və Allahı tanıma bəhsinə aid deyil. Dinin bütün üsul və fəruatı fitrət əsasında olmalıdır. Əks təqdirdə, təşri aləmi ilə təkvin aləmi arasında uyğunluq olmaz (Diqqət edin). Əgər qəlb və ruhumuzun dərinliklərindən gələn səsə qulaq assaq, «həyat ölümə sona yetmir, əksinə, ölüm əbədi dünya və həyata açılmış bir pəncərədir» ifadəsini eşidərik. Bunu anlamaq üçün aşağıdakı məsələlərə diqqət etməliyik.

1.İnsanın bəqaya (əbədiliyə) olan eşqi

Əgər insan fani və heç olub getmək üçün yaranmışdırsa, onda gerek, fənanın aşiqi olsun, ömrünün sonunda onu yaxalayan ölümdən ləzzət alsın. Lakin görürük ki, (heç olmaq mənasına olan) ölümdən insanın nəinki xoşu gəlmir, hətta bacardığı qədər ondan qaçır. Onun dirilik suyu və ömrü uzadan digər şeylərin ardınca getməsi buna bir sübutdur. İnsanın bəqaya olan eşqindən məlum olur ki, biz bəqa üçün yaranmışıq. Əgər fəna üçün yaradılsaydıq, onda bəqaya olan bu eşq mənasız olardı. İnsanda olan eşqlər onun vücudunu tamamlayır. Bəqaya olan eşq də vücudu tamamlayan eşqlərdən biridir.

Bunu da bilməlisiniz ki, biz məad bəhsini Allahın varlığını qəbul etdikdən sonra izləyirik. Biz bu əqidədəyik ki, Allah insanda hər nə xəlv etmişdirsə, hamısı hikmət üzündəndir. Hamısının ayrıca hesabı vardır. Bu səbəbdən, bəqaya olan eşq də hikmət və hesab üzündəndir. Bu hikmət də bu dünyadan sonrakı bir dünyanın olacağından başqa heç bir şey ola bilməz.

2.Keçmiş nəsillərin qiyamətə olan etiqad

Tarix göstərir ki, keçmiş nəsillərin hamısının özünəməxsus məzhəbi olmuşdur. Eləcə də sübutlar göstərir ki, insanlar arasında məad və qiyamətə etiqad lap qədim zamanlardan olmuşdur. Keçmiş nəsillərdən qalan əsərlər, xüsusən, onların ölümləri dəfn etməsi, qəbirləri düzəltməsi və bu kimi işləri onların ölümdən sonrakı həyata olan etiqadlarından xəbər verir. Bəşər arasında ilk günlərdən meydana çıxmış bu əqidəni sadə, adi və fanatik bir şey hesab etmək olmaz.

Əgər bir əqidə bütün insanlar arasında vardırırsa, onun fitri olduğunu qəbul etməliyik. Çünki tək cə fitrət zaman və ictimai dəyişikliklərə sinə gərrib olduğu kimi qala bilər. Adət, ənənə və fanatikalar zaman keçdikcə qüvvədən düşür, mahiyyətini itirirlər. Məsələn, bir cür paltar geyinmək bir zaman adət və dəbdirsə, bir müddət keçdikdən sonra qüvvədən düşür. Lakin ananın balasına olan məhəbbəti fitri bir işdir. Nə qədər zaman keçsə də, yenə bu məhəbbət olduğu kimi qalacaq və heç bir ana öz balasına qarşı laqeydlik etməyəcək. Bu cür olan hər bir əlaqə özünün fitri olduğunu göstərir.

«Alimlərin dəqiq araşdırmalarından məlum olur ki, bəşəriyyətin ilkin tayfalarının da məzhəbi olmuşdur. Çünki onlar ölümlərini məxsus şəkildə dəfn edir, ölünün iş alətlərini onun yanında qoymaqla ölümdən sonrakı aləmə olan əqidələrini ifadə edirlər.» ifadəsi bizə bildirir ki, keçmiş nəsillər arasında da ölümdən sonrakı həyata inam olmuşdur. Düzdür, onların sonrakı aləmi elə bu aləm kimi təsəvvür etmələri səhvdir, lakin yenə də, onlar ölümdən sonrakı həyata inanırdılar.

3. Batinimizdə olan vicdan məhkəməsi məadin fitri olduğuna daha bir sübutdur

Keçən dərsdə dediyimiz kimi, bizim batinimizdə əməllərimizə nəzarət edən bir məhkəmə vardır. Bu məhkəmə yaxşı əməllər qarşısında insanı təşviq edərək onu elə rahat edir ki, bunu dildə bəyan etmək mümkün deyil. Eləcə də, pis işlər, xüsusən böyük günahlar qarşısında insanı elə tənqid edib cəzalandırır ki, yaşamaq insana acı gəlir.

Dəfələrlə müşahidə edilmişdir ki, cinayət törədib qaçan şəxslər nəhayət gəlib özlərini məhkəməyə təslim etmişlər. Bunu vicdan əzabından xilas olmaq üçün etmişlər.

İnsan batinində belə bir məhkəməni müşahidə etdikdən sonra özünə sual verir: necə ola bilər, mən kiçilikdə bir varlıqda belə bir məhkəmə olsun, lakin bu böyüklükdə aləmdə bu cür bir məhkəmə olmasın?

Beləliklə də məad və ölümdən sonrakı həyatın fitri olması üç yolla sübuta yetir: Bəqaya olan eşq yolu ilə, keçmiş nəsillər arasında qiyamətə etiqadın olması və onun kiçik bir nümunəsinin öz batinimizdə olması yolu ilə.

V dər

QIYAMƏT ƏDALƏT TƏRƏZİSİNDƏ

Bu dünyaya bir az diqqət yetirdikdə görürük ki, hər tərəfdə qanun hakimlik edir və hər şey öz işini qanuna əsasən görür. Ədalət əsasında tənzimlənmiş bu proqram insan bədənində o qədər incəliklə icra olunur ki, onda bir az dəyişikliklərin olması insanın ölümü, ən azı xəstələnməsi ilə nəticələnir. Göz, qəlb, beyin və digər bədən üzvlərinin quruluşu buna açıq-aşkar bir sübutdur. Bu proqram tək cə insan bədənində yox, bütün aləmdə icra olunur. Hədisdə deyilmişdir: **«Yer və göylər ədalət əsasında qurulmuşdur.»** Bir atom zərrəciyi o qədər kiçikdir ki, milyonlara atomu iynə ucu qədər yerdə yerləşdirmək olar. Fikirləşin, görün, onun quruluşu necə dəqiq olmalıdır. Bununla belə, milyon illərdir ki, atom öz mövcudluğunu qoruyub saxlamışdır. Bunların hamısı elektron və protonların quruluşundakı fəvqəladə proqramın sayəsində əmələ gəlmişdir. Dünyada olan bütün şeylər bu elektron və protonlardan təşkil olunmuşdur. Məgər insan istisna olunmuş bir varlıqdır? Bu dünyada azad olmalı və hansı ədalətsizliyi, zülmü istəsə, etməlidir? Yoxsa, burada bir incəlik gizlənmişdir?

İradənin azadlıq və ixtiyarı

İnsan bir şeydə başqa məxluqlardan fərqlənir. O da onun iradə və istəyinin azad və ixtiyar sahibi olmasıdır. Nəyə görə Allah insanı azad buraxmış və ürəyi istəyən hər şeyi etməyə icazə vermişdir? Cavabında deyirik ki, əgər insan azad olmasaydı, təkamülə yetişə bilməzdi. Bu xüsusiyyət (insanın azadlığı) onun mənəvi və əxlaqi təkamül rəmzidir. Məsələn, varlıları güclə imkansızlara yardım etməyə məcbur etsələr, bu iş həyata keçəcək və imkansızlara kömək olunacaq, lakin bu varlılar üçün təkamülə səbəb olmayacaq. Ancaq həmin yardımın bir zərrəsi varlıların öz istək və iradəsi ilə edilsə, bu onların mənəvi təkamülünə səbəb olacaq. Deməli, əxlaqi və mənəvi təkamülün birinci şərti azadlıqdır. Yəni, bəşəriyyət bu mərhələyə məcburiyyətlə yox, öz iradə və istəyi ilə yüksəlməlidir. Allahın insanları azad buraxmasının səbəbi də məhz budur.

Böyük azadlıq neməti bir gülə bənzəyir. Bu gülün yan-yörəsində bəzi tikanlar bitir. O tikanlar da bəzi insanların bu azadlıqdan pis niyyətlə istifadə edib günah, zülm, fəsada düşər olmalarıdır.

Allah azadlıqlardan fəsad, zülm və günahlar yolunda istifadə edən şəxsləri elə bəlalara düşər edər ki, onlar bir daha gördükləri işləri təkrar etməzdilər. Belə olan halda daha heç kim azadlıqdan pis niyyətlə istifadə etməzdi. Lakin bu təqdirdə insan məcbur olub pisləklərdən əl çəkər və bunun insan üçün heç bir dəyəri olmazdı. İnsan gərək, azad olsun və Allahın imtahanları qarşısında sınaqlardan keçsin. Bu yolla insan öz dəyərlərini nümayiş etdirə bilər.

Burada daha bir məsələ var. O da budur ki, əgər vəziyyət beləcə davam edərsə- hər kəs istədiyi yolla gedib üreyi istəyəni edərsə, bu təqdirdə Allahın dünyada qoyduğu ədalət qanunu öz səlahiyyətini itirər və qüvvədən düşər. Buraya çatdıqda məlum olur ki, insanlar üçün bir məhkəmə təyin olunmuşdur. İnsanlar istisnasız olaraq bir nəfər kimi bu məhkəmədə hazır olmalı, öz əmələrinin cəza və ya mükafatını almalıdırlar. Nəmrud, Firon, Yezid kimi şəxsiyyətlərin dünyada törətmədikləri cinayət qalmamışdır. Heç mümkündürmü ki, günahkarlarla olan haqq-hesab çəkilməsin? Allahın ədalət tərəzisində möminlərlə kafirlər, günahkarlarla günah etməyənlər bərabər ola bilərmi? Quranın dili ilə desək: **«Məgər biz, müsəlmanları kafirlərlə eynimi tutacağıq? (Ey kafirlər! Siz dünyada yoxsul möminlərdən mal-dövlətcə üstün olduğunuz kimi, axirətdə də onlardan üstün olacağınızı iddia edirsiniz?) Sizə nə olub, necə mühakimə yürüdürsünüz?»** (Nun, 35,36). Yaxud başqa bir ayədə oxuyuruq: **«Yoxsa, biz Allahdan qorxub pis əməllərdən çəkinənləri günahkarlara tay edəcəyik?»** (Sad, 28).

Düzdür, bəzən zalım və günahkarlar öz əməllərinin cəzasını çəkir, vicdan məhkəməsi öz mühakiməsini yürüdür, başqalarına quyu qazanlar özləri quyuya düşürlər. Lakin bunlar ümumi deyil. Yəni, bütün zalımlar elə bu dünyadaca öz cəzalarını çəkmirlər, yaxud başqalarına quyu qazanların hamısı özləri quyuya düşürlər. Çox zalım, günahkar və pis insanlar var ki, bu dünyada heç bir dəfə də əziyyət çəkmirlər. Bu cür insanları cəzalandırmaq və bütün insanların əməllərinə baxmaq üçün ədalətli bir məhkəmə lazımdır. O məhkəmədə iynə ucu qədər əməl də yoxlanılmalı, cəza və ya mükafatını almalıdır. Əks təqdirdə, ədalət tam şəkildə təmin olunmaz. Buna əsasən Allahın varlığını və onun ədalətini qəbul etməklə ölümdən sonrakı həyatı, məadı qəbul etmək bərabərdir. (Yəni, bir nəfər Allahı, onun ədalətini qəbul edərsə, qiyaməti də qəbul etməlidir. Əgər qiyamət və məadı qəbul etmərsə, Allah və onun ədalətini də qəbul etmir.) Bu iki şey heç vaxt bir-birindən ayrılmaz.

VI dər

QİYAMƏTİ BU DÜNYADA DƏFƏLƏRLƏ GÖRMÜŞÜK

Quran ayələrindən asanlıqla məlum olur ki, bütperəstlər və digər kafirlər tək-cə peyğəmbərin dövründə yox, eləcə də başqa zamanlarda məad- öldükdən sonra dirilmə məsələsinə təəccüblə yanaşırdılar. Hətta bu məsələni onu irəli sürən şəxsin dəliliyinə sübut gətirərək bir-birlərinə nə deyirdilər: **«Sizə siz parça-parça olub dağılandı (çürüyüb torpağa qarışandan) sonra yenidən yaradılacağınızı (diriləcəyinizi) xəbər verən bir adam göstərəkmiz?»** (Səba, 7). (Məlumdur ki, bu söz istehza mənasında deyilmişdir). Həqiqətən, o zaman elmin olmaması və düşüncələrin aşağı səviyyədə olması nəticəsində ölümdən sonrakı həyata inam bəsləmək bir növ dəlilik və Allaha töhmət kimi hesab olunurdu. Ölmüş şəxsin yenidən diriləcəyini iddia edən şəxs dəli kimi qələmə verilirdi. Maraqlı burasıdır ki, Quran bu fikirlərə qarşı müxtəlif cavablar vermiş, sübutlar irəli sürmüşdür. Bu sübutlardan hər kəs öz düşüncəsi qədər istifadə edə bilər. Quranın bu cavablarını açıqlamaq üçün geniş bir kitab yazılmalıdır. Lakin bunların bir hissəsini oxucuların nəzərinə çatdırırıq:

1. Quran bəzən onların qiyaməti, öldükdən sonra dirilməni bu dünyada dəfələrlə müşahidə etdiklərini bildirərək onlara cavab verir:

«Buludları hərəkətə gətirən, küləkləri göndərən Allahdır. Biz o buludları quru (ölü) bir məmləkətə tərəf qovub onunla öldükdən sonra torpağı dirildirik. Ölüləri diriltmək də belədir.» (Fətir, 9).

Qış fəslində təbiətə nəzər saldıqda hər tərəfdən ölü iyi gəlir. Ağaclarda nə yarpaq olur, nə gül, nə də meyvə. Quru budaqlar hərəkətsiz şəkildə yerlərində donub qalmışlar. Nə bir ağac tumurcuqlayır, nə bir budaq çiçək açır. Dağlarda, meşələrdə heç bir oyanış gözə dəymir. Bahar yetişdikdə isə, hava yavaş-yavaş ilqləşir. Bərəkət yağışları yağmağa başlayır. Birdən-birə təbiətdə yenilik əmələ gələrək hər tərəf oyanır. Otlar bitir, ağaclar yarpaq açır, çiçəklər, tumurcuqlar gözə dəyirlər. Quşlar ağaclarda özlərinə yuva qurmağa başlayırlar. Sanki, qiyamət baş verir. Əgər ölümdən sonrakı həyatın mənası olmasaydı, biz bu səhnəni hər il öz gözümüzlə müşahidə etməzdik. Ölümdən sonra dirilmək iddiası dəlilik nişanəsi olsaydı, bu səhnə hər il təkrar olunmazdı. Torpağın, təbiətin ölümdən sonra dirilməsi, yaxud insanın ölümdən sonra dirilməsi arasında nə fərq var?

2. Bəzən kafirləri, yaranışlarının əvvəlinə qaytararaq ilk vaxtlarını yadlarına salır. Müşrik bir ərəb çöldən bir parça çürümüş sümük tapıb belə güman etdi ki, bunun vasitəsi ilə gedib Məhəmmədin, ölümlərin diriləcəyi barəsində dediklərini batil edəcək. Peyğəmbərin huzuruna gələrək: «De, görüm, bu cür çürümüş sümükləri kim dirildə bilər»-deyərək fəryad etdi. Peyğəmbər aşağıdakı ayə ilə onun cavabını verdi: «Onları ilk dəfə yoxdan yaradan dirildəcəkdir» (Yasin, 79). İnsanın ilk dəfə yaranması ilə yenidən dirilməsi arasında nə fərq var?

Bu məsələ digər ayələrdə çox kiçik, lakin mənalı bir ifadə ilə açıqlanmışdır: **«(Qiyamət günü insanları) ilk dəfə (yoxdan) yaratdığımız kimi dirildib əvvəlki halına salırıq.»** (Ənbiya, 104).

3. Bəzən Allahın yer və göyün yaradılışındakı böyük əzəmətini yada salaraq buyurur: «Məgər göyləri və yeri yaradan (bir daha) onlar kimisini yaratmağa qadir deyilmi? Əlbəttə qadirdir. (Hər şeyi) yaradan və (hər şeyi) bilən odur! Bir şeyi (yaratmaq) istədiyi zaman Allahın buyruğu ona ancaq: «Ol!» deməkdir. O da dərhal olur.» (Yasin, 81, 82). Buna şəkk-şübhə edənlər fikir və düşüncələri aşağı səviyyədə olan insanlar olmuşlar.

4. Bəzən da enerjilərin qiyamət və qayıdışını insanların yadına salaraq məad məsələsini onlara xatırladır: «O yaradan ki, sizin üçün yaşıl ağacdən od gətirdi və siz indi həmin oddan istifadə edirsiniz, o, ölümləri diriltməyə qadirdir.» (Yasin, 80). Quranın bu ifadəsinə bir az diqqət yetirdikdə və müasir elmlərdən kömək istədikdə elm bizə anladır ki, ağac parçasını yandırdıqda və həmin budaqdan od əmələ gəldikdə istiliyi də olacaqdır. Bu istilik ağacın neçə illərlə yığıb saxladığı günəşin istilik və enerjisidir. (Bunu da xatırladaq ki, yalnız yaşıl ağaclar günəş hərəkətini özündə saxlayıb bir müddətdən sonra xaric edə bilir). Biz belə güman edirdik ki, günəşin enerjisi itib aradan gedir, lakin indi məlum olur ki, həmin enerji yenidən canlanır və yeni libas geyir.

Günəşin istilik və enerjisini ağacın tərkibində neçə illərlə saxlamağa, sonra onu birdən-birə xaricə çıxarmağa qadir olan Allahın ölümləri diriltməyə qüdrəti çatmazdı?

Görün, Quran məad məsələsinə şəkk-şübhə edənlərə necə qəti cavablar vermişdir. Biz bu cavab və sübutların yalnız bir hissəsini qələmə aldığımız. Beləliklə də, Quran məadın mütləq baş verəcəyini bildirir.

VII dər

MƏAD VƏ YARANIŞIN FƏLSƏFƏSİ

İnsanların bir çoxu sual edirlər: Allah bizi nəyə görə yaratmışdır? Bəziləri bir addım da irəli atıb deyirlər ki, ümumiyyətlə, bu böyüklükdə dünyanın yaranışının fəlsəfəsi nədir? Bəlkə, Allahın bəzi çatışmazlıqları var və dünyanı yaratmaqla o çatışmazlıqları aradan qaldırmaq istəyir? Belə olan təqdirdə Allahın ehtiyac məsələsi irəli çıxır. Ehtiyac isə Allahın məqamı ilə uyğun gəlmir. Bu sualın cavabı barədə çox danışmaq olar. Lakin biz bir neçə cümlə ilə qısa olaraq onu oxucuların nəzərinə çatdırırıq.

Bizim (insanların) bu barədə bir səhvimiz var. O da budur ki, biz Allahın sifət və xüsusiyyətlərini özümüzə müqayisə edirik. İnsan çox məhdud bir varlıqdır. Hər nə iş görürsə, ehtiyaclarını ödəmək və çatışmazlıqlarını aradan qaldırmaq üçün görür. Məsələn, savadsızlığını aradan qaldırmaq üçün dərslər oxuyur, maddi imkanını düzəltməkdən ötrü işləyib maaş alır və s. Ancaq heç bir çatışmazlığı olmayan və hər cəhətdən kamil olan Allah barədə belə mühakimə etmək düzgün deyil. O, dünyanı özü faydalansın deyərək yaratmayıb. Əksinə, onun dünyanı yaratmaqda məqsədi yaradılmışlara fayda verməkdir. Allah həddən artıq parlaq və sonu olmayan bir günəşdir. O, öz nuruna heç bir ehtiyacı

olmadan nur saçır və o nurdan bütün varlıqlar bəhrələnir. Ümumiyyətlə, Allah məxluqatı təkamülə yetirmək üçün onlara kömək etməyi lazım bilir. İnsanların yoxdan yaranmasının özü bir növ təkamül tərəf atılmış addımdır. Bundan əlavə, bəşər üçün peyğəmbərlər, səmavi kitablar göndərmək də təkamülə yetişməkdə böyük rol oynayır. Həzrət Əli(ə)-in dili ilə desək, dünya bir məktəb, insanlar isə bu məktəbin şagirdləridir. Bu dünya bir əkin sahəsi, insanlar isə bu sahədə məşğul olan əkinçilərdir. Bu dünya böyük bir ticarət mərkəzi, insanlar isə orada alver edən tacirlərdir. Bir halda ki, ətrafımıza diqqətlə nəzər salarkən hər şeyin bir məqsəd üçün yaradıldığını görə bilirik, o halda bu dünyanın yaranışını necə qayəsiz hesab edə bilərik? Məsələn, insanın bədənində hər nə varsa, hamısı bir məqsəd əsasında. Hətta ayağın altındakı çökəklik və kipriklər də. Necə ola bilər, bədən üzvlərinin ayrı-ayrılıqda hər birinin bir məqsədi olsun, lakin insanın bütövlükdə bir məqsədi olmasın?

Bədənimizdən xaricdə də vəziyyət eyni ilə bu cürdür. Təbiətdəki quruluşların hər birinin öz qayəsi vardır. Günəşin saçmasının, yağışın yağmasının, havanın müəyyən bir şəkildə keçməsinin hərəsinin özünə məxsus bir məqsədi yoxdurmu?

Həqiqət budur ki, bu dünyanın batinində böyük bir tablo asılmışdır. Bəzən həqiqət o qədər aydın olur ki, insan ilk baxışda onu görə bilmir. Ancaq bir az diqqət yetirdikdən sonra hər şey öz qaydasına düşür. Bu tablonun üzərində dünyanın, bəşəriyyətin yaranmasının əsas hədəfi, «tərbiyə» və «təkamül» yazılmışdır.

İndi ki yaradılışımızın bir məqsədi olduğunu bildik, görək, bu məqsəd nədən ibarətdir? Bu dünya onda olan saysız-hesabsız müşkülləri ilə birgə insan yaranışı üçün məqsəd ola bilərmi? Məsələn, bir nəfər altmış il yaşayır. Hər gün səhər işə gedir, axşam olduqda yorğun halda evinə qayıdır. İşinin müqabilində müəyyən miqdarda maaş alır, həmin maaşla da ailəsinin tələbatını ödəyir. Bu proqram ömrünün axırınadək davam edir. Ömrü sona çatdıqda dünya ilə vidalaşır axirət mənzilinə yollanır. Fikirləşin, görün, bu yaşayış insan yaranışı üçün hədəf ola bilərmi? Yeni, insanın yaranışında məqsəd yalnız yuxarıda deyilən proqramları təkrarlamaqdır?

Əgər bir mühəndis açıq səhrada böyük bir bina tikib onun inşasına illərlə vaxt sərf etsə də və binanı tikib qurtardıqdan sonra ondan soruşsalar ki, bu binanı nə üçün tikmişən, o da cavab versə ki, binanı tikməkdə məqsədim buradan keçənlərin onun kölgəsində bir az dincəlməsidir, bu cavabdan təəccüblənmərikmi? Yoldan keçən bir şəxsin bir saat dincəlməsi üçün bu qədər əzab-əziyyətə dəyməz.

Məad və ölümdən sonrakı həyatı qəbul etməyənlərin, bu dünyanı puç və mənasız bilmələrinin səbəbi də məhz budur. «Bu dünyanın yaşayışı məqsədsizdir» kimi ifadələr materialistlərin sözlərində tez-tez gözə çarpır. Hətta onların bəziləri bu həyatdan və eyni proqramın illərlə təkrar olmasından yaxa qurtarmaq üçün intihara əl atırlar. Lakin bu dünyaya məna verən onu başqa bir dünya üçün müqəddimə və hazırlıq bilməkdir. Bu dünyadan sonra əbədi həyat sürmək üçün buradakı çətinliklərlə mübarizə aparırıq. Yaxşı olardı ki, ötən dərslərdə çəkdiyimiz misali bir daha xatırladaq: əgər ana bətnində olan körpənin tam ağılı, düşüncəsi olsaydı və ona desəydilər, buradan (ana bətnindən) başqa bir yoxdur, körpə dərhal etiraz edib deyəcəkdi: «Onda mənim bu zində qalmağımın nə mənası var? Nəyə görə burada qanın, suyun içərisində qalıb həlak olmayıb? Allah məni buna görəmi yaratmışdır? Bunun nə mənası var?». Ancaq əgər körpəyə desələr ki, bura geniş bir dünyaya qədəm basmaq üçün keçid mərhələsidir və burada bir müddət qaldıqdan sonra açıq həyata qayıdacaqsan, onda körpə razı qalıb deyəcək: «Bu təqdirdə burada qalmağıma dəyər. Çünki bura hazırlıqdır və bir neçə aydan sonra buradan xilas olacağam.» Qurani- Kərim bu barədə belə buyurur: **«And olsun ki, siz ilk yaradılışı (dünyaya necə gəldiyinizi) bilirsiniz. Elə isə (sizi yenidən diriltməyə qadir olduğumuz barədə) heç düşünmürsünüz?»** (Vaqiəh, 62).

Bir sözlə, bu dünyanın özü bildirir ki, ondan sonra başqa bir dünya var. Əks təqdirdə bu dünya puç, hədəfsiz və mənasız olar. Yaxşı olar ki, bunu Quranın öz dilindən eşidəsiniz: **«Yoxsa, sizi əbəs yerə yaratdığımızı və (qiyamət günü dirilib haqq-hesab üçün) hüzurumuza qaytarılmayacağınızı güman edirsiniz?»** (Muminun, 115).

Ayə bildirir ki, əgər məad (Allahın hüzuruna qayıdış) olmasa, insan yaranışı puç və mənasız olardı. Belə nəticəyə gəlirik ki, bu dünyadan sonra mütləq başqa bir dünya olmalıdır.

RUHUN QALMASI QIYAMƏT NİŞANƏSİDİR

İnsanın nə vaxtdan ruh haqqında maraqlandığını hələ heç kim bilmir. Onu demək olar ki, insan yaranışının ilk günlərindən özü ilə digər varlıqlar arasında fərq hiss edir. O bilir ki, onunla daşın, taxtanın, hətta heyvanın fərqi var. İnsan yuxu və ölüm vəziyyətini görmüşdür. O, hiss edir ki, yuxu və ölüm zamanı cisim və maddəsində heç bir dəyişiklik olmadan bəzi dəyişikliklər əmələ gəlir. Buradan başa düşmüşdür ki, onun ixtiyarında bu cisimdən başqa bir gövhər də vardır. (Bu gövhər də yalnız onun ruhudur).

İnsan heyvanlarla özü arasında fərq hiss edir və görür ki, o, heyvanlardan fərqli olaraq öz iradəsində azadır. Heyvanlar isə iradələrində məcburdurlar.

İnsanın ruha qarşı marağının artmasında yuxu səhnələrinin böyük rolu var. Bədənin bir tərəfdə düşüb qaldığı halda başqa bir qüvvənin yuxu görməsi insanı belə bir nəticəyə gətirib çıxarır ki, onun bədənində «ruh» adlı bir qüvvə vardır.

Filosoflar fəlsəfə elmini ortaya çıxardığı zaman «ruh» özünə digər fəlsəfi məsələlərin yanında yer almış və fəlsəfənin mühüm bəhslərindən birinə çevrilmişdir. Sonralar bütün filosoflar ruh haqqında nəzəriyyələr irəli sürmüşlər. Bu barədə söz həddən artıq çoxdur, lakin ən əsası aşağıdakı sualın cavabını bilməkdir: ruh maddidir, yoxsa qeyri-maddi? Başqa sözlə, ruh müstəqildir, yoxsa beyin və sinir sistemlərinin fiziki və kimyəvi xüsusiyyətlərindəndir? Materialist filosofların bəziləri israr edirlər ki, ruh maddidir və beyin sisteminin xüsusiyyətlərindəndir. İnsan öldükdə ruh da sıradan çıxır. Necə ki, işləyən bir saatı sındırsaq onun işləməyi də dayanacaq. Bu firqəyə qarşılıq olaraq isə İslam filosofları və bir sıra materialist filosoflar deyirlər ki, insan öldükdə ruh ölmür və öz həyatını davam etdirir. Bunu sübut etmək üçün bir sıra dəlillər gətirmişlər. İndi biz həmin dəlillərin bir neçəsini sadə ifadələrlə əziz oxucuların nəzərinə çatdırırıq.

1. Böyük bir dünyanı kiçik bir mühitdə yerləşdirmək olmaz

Təsəvvür edin, böyük bir dənizin kənarında əyləşmişsiniz. Dənizin kənarında başı göylərə ucalmış dağlar da vardır. Ləpələ gəlib sahiləki qayalara çırpılıb qəzəbli halda geri qayıdırlar. Dağın üstündəki səma gecə olduqda örtüyünü dağ və dənizin üstünə salıb öz əzəmətini göstərir. Bu səhnəni müşahidə etdikdən sonra bir anlığa gözüünüzü bağlayırıq. Müşahidə etdiyimiz mənzərə bütün əzəməti ilə birgə zehnimizdə canlanır. Sanki, gözüümüz açıqdır deyə, göyə baxırıq. Zehnimizdə canlanmış bu səhnə şübhəsiz ki, beynimizə sığışa bilməz və onun üçün böyük bir yer lazımdır. Əks təqdirdə, böyük bir səhnə kiçik bir nöqtə kimi zehnimizdə canlanmalıdır. Buradan məlum olur ki, insanda maddi beyindən başqa bir cövhər də vardır və bu cövhər hər hansı bir mənzərəni olduğu kimi, eyni həcmdə özündə cəmləndirir. Şübhəsiz ki, bu cövhər maddi deyil. Çünki maddi aləmdə bu vaxta qədər belə bir şey görülməmişdir.

2. Ruhun xarici özündə əks etdirmə xasiyyəti

İnsan bədənində bir sıra fiziki və kimyəvi xüsusiyyətlər vardır. Məsələn, ürək və mədənin hərəkətləri fiziki, yemək tikələrinin üzərinə daman öd damcıları isə kimyəvi xüsusiyyətlərə malikdirlər. Bu cür xüsusiyyətlər insan bədənində çoxdur. Əgər ruh, fikir və düşüncə və maddidirsə, bəs, onda nə üçün onlarla başqa cismani xüsusiyyətlər arasında böyük fərq var? Ruh, düşüncə və fikir insanı xarici mühitlə əlaqədə saxlayır və bizdən kənarda baş verən hadisələrdən bizi xəbərdar edir. Lakin bədənin fiziki və kimyəvi xüsusiyyətləri belə deyildir. Başqa sözlə, biz asanlıqla hiss edirik ki, vücudumuzdan kənardakı aləmlə əlaqədəyik. Onda baş verən hadisələrdən xəbərdarıq. Məgər bizdən kənardakı aləm bizim içimizəmi girir və biz bu yollamı ondan xəbərdar oluruq? Yəqin ki, «xeyr» cavab verəcəksiniz. Bəs, bunun sirri nədir? Bizdən xaricdəki aləmin surəti bizim zehnimizdə canlanır və biz də ruhun «xarici özündə əks etdirmə» xüsusiyyəti vasitəsi ilə xaricə əlaqədə oluruq. Bu xüsusiyyətə bədənin kimyəvi və fiziki xüsusiyyət və qüvvələrinin heç biri malik deyil (Diqqət edin.) Yenə başqa sözlə desək, xarici varlıqlardan xəbərdar olmaq üçün onları əhatə etmək lazımdır. Bu əhatə üçün beyin sistemi digər bədən üzvləri kimi xaricdən yalnız təsir ala bilər.

İnsanın bədənindəki xüsusiyyətlərin bu fərqiindən məlum olur ki, bədən fiziki və kimyəvi xüsusiyyətlərdən əlavə başqa bir xüsusiyyəti də vardır. Bu xüsusiyyət insanı xariclə əlaqədə saxlayır. Bu xüsusiyyət ruhdan başqa heç bir şey deyildir. Elə bir ruh ki, maddi aləmdən kənardır.

3. Ruhun müstəqilliyinin praktiki sübutları

Xoşbəxtlikdən, bu gün alimlər ruhun müstəqil və maddi aləmindən kənar olduğunu müxtəlif elmi yollarla sübut etmiş və ruhun maddi aləmindən kənar olmadığını iddia edənlərə qəti cavab vermişlər. Bu sübutları aşağıdakı tərtibdə qeyd edirik.

A) Bu sübutlardan biri insanı gipnoz vasitəsilə yatırmaqdır. Bunu bir çoxları görmüşdür. Ancaq bu işdən xəbərdar olmayanları bu barədə qısaca məlumatla tanış edirik.

Bəzi insanlar müxtəlif elmi yollarla başqalarını yatırdı bilərlər. Təlqin və diqqətin cəlb edilməsi yolu ilə insan yuxuya qərq edilir. Lakin bu yuxu başqa yuxulardan fərqlənir. Bu yuxuda yatırdan şəxs yatan şəxslə söhbət edə bilər. Gipnoz edən yatmış şəxsin ruhunu həmin vaxt müxtəlif yerlərə göndərə bilər və bəzən ruh yeni məsələlərlə tanışlıq tapır, adi vaxtlar bilmədiyini yatmış halda öyrənə bilər. Hətta həmin halda bilmədiyi və ömründə danışmadığı bir dildə söhbət edir, həddən artıq çətin olan riyazi məsələləri həll etməyə çalışır.

B). Ruhun müstəqil və maddi aləmdən kənar olduğuna dair gətirilmiş sübutlardan biri də «spiritizm» və ya sahibi ölmüş ruhlarla əlaqədə olmasıdır. Hal-hazırda dünyanın bütün məntəqələrində ruhlarla əlaqədə olan çoxlu insanlar var. Görkəmli Misir alimi Frid Vecdinin dediyinə görə, hal-hazırda üç yüzə yaxın qəzet və jurnal ruhlarla əlaqədə olanlar tərəfindən nəşr olunur. Məşhur şəxsiyyətlər onların iclas və yığıncaqlarında iştirak edir, onların qarşısında ruhlarla əlaqə yaranır və gözlənilməz işlər baş verir.

Bir sıra yalançı və ruhlarla əlaqədə heç bir xəbəri olmayan, lakin camaatı aldadaraq ruhlarla əlaqədə olduqlarını bildiren insanların bu yoldan mənfə istifadə etmələrinə baxmayaraq, bu həqiqəti danmaq olmaz. Yalançı şəxslərin bu yoldan pis niyyətlə istifadə etmələri, bizi bu həqiqəti danmağa məcbur etməməlidir. Təhqiqatçılar belə bir işin baş verdiyini etiraf edirlər. Deməli, ruhlarla əlaqədə olmaq mümkün bir işdir.

Bunlar göstərir ki, ruh müstəqildir və insan öldükdən sonra o, itib batmır. Əksinə, ruh məəd və ölümdən sonrakı həyata tərəf atılmış bir addımdır.

V). Ruhun müstəqil olması haqqındakı praktiki və təcrübi sübutlardan biri də yatan zaman gördüyümüz yuxulardır. Yatdığımız zaman gördüyümüz yuxular, bəzi gizli və ağah olmadığımız işlərin yuxuda üstünün açılması, gələcək hadisələri yuxuda görmə (yuxunun çin çıxması) və bu kimi işlər sübut edir ki, ruh müstəqildir.

Şübhəsiz ki, yuxunun çin çıxdığını siz də təcrübə görmüsünüz. Yuxuda gördüyünüz bir iş müəyyən müddət sonra (tez və ya gec) eynilə gördüyünüz kimi həyata keçir. Buradan məlum olur ki, ruh maddi deyil və insan beyninin fiziki və kimyəvi xüsusiyyətlərindən kənardadır. Ruh təbiətin fəvqündə olan və öldükdən sonra itib batmayan bir varlıqdır. Bu mövzu məəd və ölümdən sonrakı aləmi isbat etmək üçün bir yoldur.

IX dər

CİSMANİ VƏ RUHANİ MƏAD

Məəd haqqında verilən mühüm suallardan biri də məədin tək cə ruhani, yoxsa, həm ruhani, həm də cismani olub-olmamasıdır. Yəni, qiyamətdə insanın tək cə ruhu qayıdacaq, yoxsa ruhla bərabər cismi də qayıdacaq? Bu fərqlə ki, cisim daha da kamilləşəcək və öz əbədi həyatını davam etdirəcək.

Keçmiş filosofların bir qismi məədin tək cə ruha aid olduğunu iddia etmiş və demişlər ki, cisim yalnız bu dünyada insanlıdır. İnsan öldükdən sonra artıq onun cismə ehtiyacı olmur, cisimdən ayrılaraq ruhlar aləminə tələsir. Ancaq İslamın böyük alimlərinin, eləcə də, filosofların bir qisminin əqidəsinə görə, məəd hər ikisinə, həm ruha, həm də cismə aiddir. Düzdür, öldükdən sonra bədən çürüyür və torpağa qarışır, torpaq da parçalanıb dağılır. Lakin hər şeyi bilən və hər işə qadir olan Allah qiyamətdə

onların hamısını bir yerə toplayacaq, onların hamısına yeni həyat libası geyindirəcək və hər bədən öz sahibini tapacaq. Bu, «cismani məəd» adlanır. Ruhun qaydacağına heç kimin şübhəsi olmadığı üçün, heç kim ondan bəhs etmir və yalnız cismani məəd haqqında müzakirələr irəli sürülür.

Quranda məəd haqqında olan ayələr də (bu ayələr həddən artıq çoxdur) cismani məəda işarə edir.

Quranın cismani məəda dair sübutları

Ötən dərslərdə bir ərəbin bir parça sümüyü gətirib peyğəmbərə göstərərək «kim bunları dirildə bilər?» deyərək istəyini və peyğəmbərin Allahın əmri ilə ona «onları ilk dəfə yoxdan yaradan, yeri-göyü xəlq edən və sizin üçün yaşıl ağacdən od əmələ gətirən Allah bunları dirildəcəkdir» cavabını oxuduq. Bu haqda «Yasin» surəsinin son beş ayəsində danışılır. (Bu ayələr məədin cismani olacağına aydın bir sübutdur.) Başqa bir ayədə oxuyuruq: «Qiyamət günü qəbirlərdən qalxacaqsınız.» (Yasin, 51; Qəmər, 7). Bildiyimiz kimi, qəbirlər ruhun yox, çürümüş bədənə yeridir (Deməli, məəd cismani olacaqdır). Ümumiyyətlə, məədi inkar edənlərin¹ bütün təəccübləri bu idi: «Məgər biz torpağa qarışmış yox olandan sonra yenidənmi yaradılacağıq?» (Səcdə, 10). Allah isə onlara cavab verərək buyurur: «Məgər onlar Allahın məxluqatı əvvəlcə (yoxdan) necə yaratdığını, sonra da onu (qiyamət günü) yenidən dirildəcəyini bilmirlərmi? Həqiqətən, bu, Allah üçün asandır.» (Ənkəbut, 19). Başqa bir ayədə oxuyuruq: «Cəhil bir ərəb deyirdi: «O, sizə ölüb torpaq və sür-sümük olduqdan sonra (qəbirlərinizdən dirilib) çıxacağımızı vəd edir?» (Muminun, 35).

Quranın bu və bu kimi digər ayələrindən məlum olur ki, İslam peyğəmbəri hara çatırdısa, cismani məəd haqqında söhbət edirdi. Müşriklər də məhz bu məsələyə təəccüb edirdilər. Yuxarıda qeyd olunan ayələrdə gördük ki, Allah cismani məəda aid məsələləri bəyan etmiş və ona ilk yaranışı və öz qüdrətini sübut gətirmişdir.

Buna görə də, Qurandan az da olsa xəbəri olduğu bir nəfər müsəlmanın halda cismani məədi inkar etməsi mümkün deyil. Quran baxımından cismani məədi inkar etmək əsl məədi (həm ruhani, həm də cismani) inkar etməyə bərabərdir.

Əqli sübutlar

Yuxarıda qeyd etdiyimiz sübutlardan əlavə, ağıl, düşüncə də deyir ki, ruh və bədən bir-birindən ayrılmaz iki varlıqdırlar. Hər ikisinin müstəqil olmasına baxmayaraq, eyni zamanda bir-biri ilə əlaqələri vardır. Onlar ikisi bir yerdə tərbiyə alır, birgə təkamülə doğru irəliləyirlər. Şübhəsiz ki, bu iki həqiqətin əbədi həyat sürmək üçün də bir-birinə ehtiyacı vardır.

Ruhla bədənə bir müddət Bərzəx aləmində bir-birindən ayrı qalmalarına baxmayaraq bu ayrılıq həmişəlik ola bilməz. Necə ki, ruhsuz bədən naqisdir, eləcə də bədənsiz ruh naqisdir. Ruh əmr edən, bədən isə icraçıdır. Heç bir əmr edən icraçıdan ayrı olmaz. Qiyamətdə ruh kamil bir şəkildə gələcəyi üçün, lazımdır ki, bədən, cisim də ona uyğun olaraq təkmilləşsin. Elə belə də olacaqdır. Yəni, qiyamətdə insan bədənə dünyadakı bütün eyib, nöqsan və çatışmazlıqlardan uzaq olacaq. Bir sözlə, ruh və cisim (bədən) ikisi birgə kamildirlər. Məəd bunların ikisindən yalnız birinə aid ola bilməz. Başqa sözlə, ruh və cismin yaranma və bu iki həqiqətin bir-biri ilə əlaqə yaratması tarixini mütaliə etməklə məlum olur ki, məəd bunların ikisinə də aiddir. Digər tərəfdən, dünyaya hökmranlıq edən ədalət qanunu deyir ki, məəd həm ruha, həm də bədənə aid olmalıdır. Çünki insan bir günah, yaxud savab iş gördükdə bu iş onun həm ruhu, həm də bədənə şərikdir. Buna görə də, həmin günahın, yaxud savabın cəzasına və ya mükafatına (əcrinə) həm ruh həm də bədən çatmalıdır. Əks təqdirdə (məədin ikisindən birinə aid olmadığı təqdirdə), ədalət qanunu pozulmuş olur.

Cismani məəd haqqında suallar

Alimlər cismani məəd haqqında bir sıra suallar irəli sürmüşlər. (Əlbəttə, bu suallar heç də cavabsız qalmamışdır.) İndi isə biz mövzumuzu təkmilləşdirmək üçün həmin sualların əsaslarını oxucuların nəzərinə çatdırırıq.

1). Təbiətşünasların tədqiqat və araşdırmaları nəticəsində məlum olub ki, insanın bədənə ömründə bir neçə dəfə dəyişir. (Məsələn, əlli yaşındakı insanın bədənə onun otuz yaşındakı bədənə deyildir. Zaman ötdükcə onun bədənə dəyişmiş, əlli yaşına çatdıqda otuz yaşındakı bədənindən artıq heç bir

şey qalmamışdır.) Bu, (bədənin dəyişməsi) təxminən, yeddi ildən artıq bir baş verir. Burada yaranan sual bu bədənə qiyamətdə hansı bədənin qayıdacağı sualıdır. Cavabında isə deyirik: Qiyamətdə qayıdan sonuncu bədən olacaqdır. Yuxarıda qeyd olunmuş ayələrdə də oxuduq ki, Allah insanların çürümüş sümüklerine yeni həyat libası geyindirəcək. Buradan da anlaşılır ki, qiyamətdə sonuncu bədən qayıdacaq. Həmçinin, bir çox ayələrdə gəlmiş «qəbirlərinizdən qalxacaqsınız» kimi ifadələrdən də sonuncu bədənin qayıdacağı başa düşülür.

Maraqlı budur ki, sonuncu bədən ömür boyu dəyişilən bədənlərin bütün xüsusiyyətlərini əhatə edəcəkdir. Başqa sözlə, bədənlərin hamısı dəyişilən zaman bütün xüsusiyyətlərini sonrakı bədəne təhvil verirlər. Buna görə, sonuncu bədən bütün bədənlərin varisi olur və onların xüsusiyyətlərini əldə edir. Deməli, ədalət qanuna əsasən, sonuncu bədən günahların cəzasını çəkə, eləcə də savabların əcrinə yetişə bilər.

2). Bəziləri deyirlər ki, biz ölüb torpağa qarışdıqdan sonra bədənimizin hissəcikləri ot və ya meyvələrin tərkibinə daxil olur. (Yəni, dəfn olunduğumuz yerdə ağac əkilir, həmin ağac isə bizim dəfn olunduğumuz torpaqdan qidalanır, nəticədə meyvə əmələ gəlir. Bu meyvənin tərkibində bizim bədənimizin hissəciklərindən də ola bilər.) Həmin meyvəni başqa bir şəxs yeyərsə, onda necə olacaq? Qiyamətdə meyvənin tərkibindəki bədən hissəcikləri kiminlə olacaqdır? Birinci şəxslə, yoxsa meyvəni yeyən ikinci şəxslə? Cavabda deyirik: Ölüb torpağa qarışmış və sonradan ot, ağac və ya meyvənin tərkibinə daxil olmuş bədən hissəcikləri şübhəsiz ki, öz sahibinə qayıdacaq. (Ötən ayələrdən də bunu istifadə etmək olar.) Yeganə çətinlik odur ki, onda, həmin meyvədən yemiş ikinci şəxsin bədəni naqis olacaq. Bunun da cavabında deyirik ki, xeyr, ikinci şəxsin bədəni heç də naqis olmayacaq və yalnız bir az kiçiləcəkdir. Çünki birinci şəxsin bədəninin tərkibindəki hissəciyi ikinci şəxsin bütün bədəninə yayılmışdır və həmin hissəcik ondan ayrılanda ikinci şəxsin bədəni o hissəciyin ölçüsü qədər kiçiləcək. Deməli, nə birinci bədən, nə də ikinci bədən sıradan çıxmır. Sadəcə olaraq, ikinci bədən bir az kiçiləcəkdir. Bu da heç bir çətinlik doğurmur. Çünki bildiyimiz kimi, Allah qiyamətdə insanların bədənlərini təkmilləşdirib onlarda olan bütün çatışmazlıqları aradan qaldıracaq. Deməli, ikinci şəxsin bədəninin naqisliyi də həll olunur. Beləliklə də, heç bir müşkül qalmır və hər şey qaydasına düşür.

X dərs

CƏNNƏT, CƏHƏNNƏM VƏ ƏMƏLLƏRİN HAZIR OLMASI

Bir çoxları soruşurlar ki, ölümdən sonrakı həyat da bu dünya kimidir, yoxsa bu dünya ilə fərqi var? Cavabda deyilir: Əldə olan əsaslardan məlum olur ki, o dünya ilə bu dünya arasında həddən artıq fərq var. Bu dünyada qiyamət haqqındakı məlumatımız uzaqdan görünən qaraltı kimidir. Yaxşı olar ki, yenə də uşağın ana bətnindəki dövrünü misal gətirək. Ana bətni ilə bu dünya arasında fərq var. Bəlkə ikincinin fərqi birincidən də çoxdur. Əgər ana bətnindəki körpənin, ağıllı, düşüncəsi olsaydı və bu dünya barədə fikirləşib onda olanları təsəvvürünə gətirmək istəsəydi, şübhəsiz ki, buna imkan və qüdrəti çatmazdı. Gördüyü yer yalnız ana bətni olan körpə üçün dünyanı, günəşi, ulduzları təsəvvür etmək, əlbəttə, mümkün deyil. Axirətlə bu dünyanın fərqi də bu qədər, hətta bundan da artıqdır. Buna görə də, biz Cənnət nemətlərini və eləcə də Cəhənnəm əzablarını olduğu kimi təsəvvür edə bilmərik. Gəlin, bu yerdə axirət aləmini təsəvvür etmiş bir hədisə müraciət edək: **«Cənnətdə elə nemətlər var ki, onları nə bir göz görmüş, bu barədə nə bir qulaq eşitmiş, nə də onlar heç kimin ağılına belə gəlməmişdir.»** Quran da bu barədə öz sözünü demişdir: **«Etdikləri əməllərin mükafatı olaraq (Allah dərgahında) möminlər üçün göz oxşayan (onları sevindirəcək) nə cür nemətlər gizlənilib saxlandığını heç kəs bilməz.»** (Səcdə, 17).

O dünyada olan qayda-qanun da bu dünyadakılardan fərqlənir. Nümunə olaraq bunu demək olar ki, qiyamət məhkəməsindəki şahidlər insanın öz bədən üzvləri, hətta günah, yaxud savab işlətdiyi yer olacaqdır. Quran ayəsini buna sübut gətirmək olar: «Bu gün onların ağızlarını möhürləyərək. Etdikləri əməllər barəsində onların əlləri Bizimlə danışar, ayaqları isə şəhadət verir.» (Yasin, 65). Başqa bir

ayədə deyilir: «Onlar öz dərillərinə «nə üçün əleyhimizə şəhadət verirsiniz?»-deyəcəklər. Dərilləri də belə cavab verəcəkdir: Hər şeyi dilə gətirən Allah bizi danışdırdı.»

Düzdür, axirət aləminin nemətləri, eləcə də əzabları barədə geniş, ətraflı məlumatımız olmasa da, bilirik ki, oranın nemət və əzabları insanın həm cisminə, həm də ruhuna aiddir. Çünki məadın iki cəhəti var: ruhani və cismani cəhət. Buna görə, nemət və əzablar da iki cəhətli olmalıdırlar. Quran, nemətlərin cismə aid olması barədə buyurur: «İman gətirən və yaxşı işlər görən şəxslərə müjdə ver: onlar üçün (ağacları) altından çaylar axan cənnətlər (bağlar) vardır. Onlar üçün orada hər cəhətdən pak olan zövcələr də var. Onlar orada əbədi olaraq yaşayacaqlar.» (Bəqərə, 25). Mənəvi və ruhani olan nemətlər barədə isə deyilir: «Allahdan olan bir razılıq isə (cismə aid olan nemətlərin hamısından) daha böyükdür.» (Tövbə, 72). Bəli, Cənnətdəkilər Allahın onlardan razı qaldığını hiss etdikdə elə xoşhal olacaqlar ki, bunu heç bir nemətlə müqayisə etmək olmaz. Cəhənnəm əhlinin də cismani əzablarından əlavə, Allahın onlardan narazılığı hər əzabdan artıq olacaq. Şübhəsiz ki, bu da onların ruhunu həddən artıq əziyyətə salacaq.

Əməllərin təcəssümü (Əməllərin qayıdışı)

Maraq doğuran və diqqəti cəlb edən məsələlərdən biri də qiyamətdə insanın gördüyü əməllərin dirilməsi, qayıtmasıdır. Bunu Quranın bir çox ayələrindən görürük. İnsanların mükafatlanması və günahlarının cəzasına çatmasında əməllərin hazır olması böyük rol oynayacaq. Məsələn, bunların bir neçəsini nümunə olaraq göstəririk. Zülm və ədalətsizlik qara bulud şəklində insanların başının üzərini alacaq. Hədisdə deyildiyi kimi **«Zülm qiyamət günü zülmət şəklində hazır olacaq.»** «Həqiqətən, yetimlərin mallarını haqsızlıqla yeyənlərin yedikləri qarınlarında oda çevriləcək.» (Nisa, 10) «(Ya peyğəmbər!) Qiyamət günü mömin kişi və qadınların iman nurunu onların önlərindən və sağ tərəflərindən axıb şölə saçdığını görəcəksən.» (Hədid, 12) «Səlam yeyənlər qəbirlərindən ancaq cin vurmuş (dəli) kimi qalxarlar.» (Bəqərə, 275) «Allah tərəfindən bəxş olunmuş mal-dövləti sərf etməyə xəsislik edənlər heç də bunu özləri üçün xeyirli hesab etməsinlər. Xeyr, bu, onlar üçün zərərlidir. Onların xəsislik etdikləri şey qiyamət günü boyunlarına dolanacaqdır. (Belə ki, heç hərəkət etmək iqtidarında olmayacaqlar.)» (Ali-İmran, 180)

Digər yaxşı və pis əməllər də həresi özünə münasib şəkildə aşkar olacaq.

Bilirik ki, bu gün elm bizə dünyada heç bir şeyin yox olmadığını sadəcə olaraq öz surətini dəyişdiyini deyir. Maddə və enerji daima dəyişir. Bu iki şeydən xaric olmayan insanın əməlləri bu sübuta əsasən dəyişməsinə baxmayaraq, əbədi olaraq qalır. Quran bu məsələni kiçik, lakin mənalı bir ifadə ilə açıqlayır: «İnsanlar (dünyada) etdikləri bütün əməllərin hazır durduğunu görəcəklər.» (Kəhf, 49). İnsanlar qiyamətdə öz əməllərinin nəticəsini görəcəklər və heç kəsə əməlindən artıq (və ya əskik) zülm edilməyəcək. Necə ki, Quran buyurur: «Rəbin heç kəsə haqsızlıq etməz.» (Kəhf, 49). Başqa bir ayədə əməllərin qiyamətdəki hüzu barədə deyilir: «O gün (qiyamət günü) insanlar əməllərinin özlərinə göstərilməsi üçün (qəbirlərindən) dəstə-dəstə çıxacaqlar. Kim (dünyada) zərər qədər yaxşı iş görmüşdürsə, onun xeyrini görəcəkdir (mükafatını alacaqdır). Kim zərər qədər pis iş görmüşdürsə, onun zərərini görəcəkdir (cəzasını çəkəcəkdir)» (Zilzal 6, 8)

Bu ayələrdən məlum olur ki, insanın yaxşı və ya pis olmasından asılı olmayaraq, böyüklü-kiçikli bütün əməlləri qeydə alınır. Qiyamətdə hamısı öz sahiblərinə təqdim olunacaq. Buna görə də, pis əməllərdən uzaq, yaxşə əməllərin isə tərəfdarı olmaq lazımdır.

Təəccüblü budur ki, bu günkü dövrə texnikanın inkişafı ilə əlaqədar olaraq bu işlərin bir qismini (keçmiş əməlləri qoruyub saxlamağı) elə bu dünyada əks etdirən aparatlar düzəldilmişdir. Alimlərdən biri deyir: «Bu günkü dövrə iki min bundan qabaqki Misir dulusçularının səslərini özündə əks etdirən aparatlar düzəlmişdir. Misir muzeylərində iki il bundan qabaq düzəldilmiş kuzələr indi də qorunub saxlanır. Bu kuzələrin düzəldilməsində xüsusi çarxlardan istifadə olunmuşdur. Çarxların və ustaların səsi kuzələrə düşmüşdür və indi təzəcə kəşf olmuş aparatların köməyi ilə həmin səsləri eşitmək olur. İnsan bu səsləri asanlıqla eşidə bilər.»

Əməllərin hazır oluşunu nəzərə almaqla məad, günahkarların cəzalandırılması və möminlərin mükafatla təltif olunması barədə meydana çıxan suallara cavab vermək olar.